

ΤΟ ΠΑΣΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

*Τα σχέδια στο εξώφυλλο και το οπισθόφυλλο του βιβλίου
είναι του Λεωνίδα Βασιλειάδη*

Διορθώσεις: Γιάννης Ξούριας

ISBN: 978-960-9441-09-4

© Λεωνίδας Βασιλειάδης
misterleo000@yahoo.com

© Εκδόσεις «Φαρφουλάς»

Ζωοδόχου Πηγής 70, Αθήνα 106 81

τηλ.-fax: 210-6458814

e-mail: farfoulas@gmail.com, <http://farfoulas.blogspot.com>

Λεωνίδας Βασιλειάδης

ΤΟ ΠΑΣΤΟ ΧΕΡΙ
ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΦΑΡΦΟΥΛΛΗΣ

Ευχαριστώ

Το πιο γλυκό αγόρι Χρήστο.
Τον αδερφό και φίλο Ηλία
που έγινε τσιγάρα, ποτά και λεφτά.
Την αισθησιακή Βίκυ και τα δυο γιωργάκια της τον
Ιωνά και το Μηριόνη.
Τον CPT JERK, τουρμποκινητήρα της μουσικής
αυτοκινητοβιομηχανίας.
Την Karmen, τη Schonen και τη Wohnen, 3 τρελωπές
belladonnes.

Αναφορές

Randy Crawford & Joe Sample (2006) Song: Rio de Janeiro
Blue, Label: Universal music [Composer: Richard Torrance
(1977) Album: Bareback, Label: Capitol records, USA CA LA]

Yello (20 July 1987) Song: La Habanera, Album: One
second, Label: Fontana/Island

JJ Cale (2004) Song: Rio, Album: To Tulsa and back, Label:
Blue Note/Capitol

Ποια είναι τ' αληθινά χρώματα που ντύνουν και στολίζουν τη ζωή;... Εννοώ τ' αγαπημένα χρώματα. Τα χρώματα που φτιάχνουν τη ζωή ή που τη ντύνουν και την κάνουν να δείχνει όμορφη.

Γαλάζιο φαίνεται το χρώμα τ' ουρανού και των παιδιάστικων αστεριών που 'ναι στραβοβαλμένα πάνω του, γαλάζιο το χρώμα που σφυρίζει ο γλυκόφωνος χειμερινός κορυδαλλός, προτού τινάξει τα υδροφόρα αλλά αδιάβροχα φτερά του.

Για τους ανθρώπους που χαμογελούν αυτάρεσκα, νομίζοντας ότι ξέρουν πολλά, όλα τα πράγματα και τα ζωντανά της πλάσης απαντούν σε κάποιο όνομα, κάποιο όνομα που αυτοί το κατέχουν.

Μα κι αυτές οι φτωχές υπάρξεις που ξεφεύγουνε από τη γνώση και χάνονται νωρίς κι είναι ασήμαντες, στολίζονται κι αυτές με κόκκινη αγάπη στην ολοφώ-

τιστη και λατρευτή καρδιά του ελεήμονα θεού.

Ροζ, σαν το γλυκό κρασί, είναι τα λόγια που γράφουνε με τις γλώσσες τους οι γλυκόπιότες, μεθυστικές γυναίκες. Που γράφουνε και που σκορπάνε στον αέρα και διαλύουνε στο ποτό τους, καθώς κοιτάνε μέσ' απ' τα μάτια τους, όμορφα πιο πολύ από κάθε λουλούδι, σε κάθε κήπο αυτής της όμορφης, ανθρωπινής παραζάλης.

Είναι τα χρώματα αληθινά ή είναι ψέματα που τα 'χουμε μέσα στα μάτια μας; Είναι έξω από μας ή είμαστε κι εμείς μέσα στο ψέμα;

Καμιά φορά μια μάζα θλίψης πέφτει σα διαλυτικό πάνω στα χρώματα κι οι γκριζοί -σαν κι εμένα- άνθρωποι, σέρνονται κροκοδείλια, υποχωρώντας και σβήνοντας μέσα στη μαυρομέλανη ανυπαρξία.

Κίτρινο στρώνει πάνω στην παλέτα του ο Βαν Χοχ, πριν να ξαπλώσει τ' αγαπημένα του χρώματα και πριν να ξεκινήσει έναν καινούριο, ασύλληπτο πίνακα.

Κίτρινη απλώνει την πίστα της ψυχής του, τη ζεστή, φιλόξενη φωλιά τού εναγκαλισμού όλων των χρωμάτων. Αυτός κι όλοι οι μεγάλοι ζωγράφοι και παραπάνω ακόμα απ' όλους τους άλλους, ο ίδιος ο Δημιουργός.

Ο Δημιουργός, που μας χάρισε και μας χαρίζει αξέχαστες συγκινήσεις, μ' όλα τα βασιλέματα που περάσανε κι αυτά που είναι στο μέλλον να 'ρθουν

και σήμερα, τώρα, μ' αυτό εδώ το πετυχημένο λαδοπαστέλ ηλιοβασίλεμα, που περιδιαβαίνουν όλοι οι άνθρωποι μαζί, άλλοι στοιχισμένοι κι άλλοι διάσπαρτοι, όλοι παπουτσώνοντας με τα δυο περπατόμορφα πόδια τους την τσιμεντένια απογευματινή παραλία.

Όμως ο χρόνος που κάνει το τώρα παρελθόν, εξαντλείται τάχιστα. Η ώρα πέρασε μέσα σ' ένα γρήγορο δευτερόλεπτο και κάποιοι κατάλαβαν πως ήρθε η στιγμή που ήταν πια επιβεβλημένο να κουβεντιάσουνε για κάτι.

Σε μια γωνιά της καμπυλωτής διαδρομής και σε μια στιγμή του ατέλειωτου χρόνου, ακίνδυνοι κι αβαρείς οι ομοιόμορφοι περιπατητές γύρισαν συντονισμένα τους λαιμούς τους προς το ροδοκοκκινιστό ήλιο. Με στόματα ανοιχτά και πλατιά χαμόγελα, άρχισαν να ρουφάνε την εικόνα, σαν χαρούμενες απορροφητικές μηχανές.

«Οι μεγάλοι ζωγράφοι!» είπε κάποιος με το πρόσωπό του να δείχνει ανοδικά κλιμακούμενη ανησυχία. «Πάντα, οι παλέτες τους καταλήγουν να είναι πιο όμορφες απ' τους ίδιους τους πίνακες.

»Τις κρύβουν, όμως! Τις γλύφουν με τη γλώσσα τους και τις πασαλείβουν ηδονικά στο στήθος και στα μούτρα τους και μετά τις σβήνουν και τις καθαρίζουν, τις ετοιμάζουνε συγκινημένοι για την επόμενη φορά.

«Όλο υποκρισία μετά, μας παρουσιάζουν τον πίνακά τους, που συνήθως είναι μπαρούφα, αλλά πουλάει». Ρούφηξε με τη μύτη του, κοιτώντας τον ουρανό με καχυποψία. «Είναι το σημερινό ηλιοβασίλεμα ή είναι σαν το χθεσινό;» αναρωτήθηκε εναγωνίως.

«Μα την Παναγία, τώρα δα σκεφτόμουν πως είναι ίδιο με το χθεσινό!» συνέχισε ο διπλανός του.

«Είναι μήπως η ίδια καρτ ποστάλ που βλέπουμε κάθε μέρα;» φώναξε τρεμουλιαστά κάποιος άλλος.

«Μισό λεπτό. Χθες τράβηξα μια φωτογραφία». Το χέρι ενός έψαξε νευρικά στην τσέπη ενόσω οι άλλοι τον πλησίαζαν. «Να 'τη!»

Την κοίταξαν όλοι βλοσυρά και μετά κοίταξαν τον ουρανό. «Όχι. Υπάρχει κάποια διαφορά».

Μια ασύντακτη παρέα γλάρων σχηματοποιήθηκε κάτω δεξιά, ασπρίζοντας λίγο το τοπίο.

Τώρα όλα ήταν ίδια και κάποιος ψέλλισε με αγωνία: «Πρόκειται για απάτη!»

«Πρόκειται για απάτη!» μυξόκλαψαν όλοι χορωδικά.

«Πρόκειται για τη χαρά της ζωής!» διέκοψε το ενστανανέ της οδύνης ένας γέρος πλησιάζοντας προς το μέρος τους. «Όταν ήμουν νεός κι εγώ, ξόδευα τη μέρα μου σκεπτόμενος τις ίδιες μαλακίες με σας. »Έξησα χρόνια αηδίας και παραίτησης και κάποια στιγμή δεν άντεξα πια. Ένοιωσα και 'γω την ευλογία της ζωής και κάνω πια αυτό που πρέπει».

Οι άλλοι κινήθηκαν νευρικά προς το μέρος του, μα ξαφνικά σταμάτησαν κι αφουγκράστηκαν κάτι απροσδιόριστο στον υγρό και παχύ σα γρανίτα αέρα.

Ερχόταν με αντήχηση. Ήταν ένα τίμιο και γάργαρο γεροντικό γέλιο.

Ήταν ο απόηχος μιας περασμένης γιορτής που σβήνει στο υπερπέραν;

Ήταν ο Θεός;

Όχι! Ήταν η πρώιμη φωνή των Χριστουγέννων που ήταν πια κοντά και ερχόντουσαν ολοταχώς!

«Αφήστε πια αυτές τις βλακείες και νοιώστε την αγάπη που φέρνουν οι γιορτές» είπε ο γέρος αποχωρώντας, μέχρι που εξαφανίστηκε πίσω από ένα θάμνο.

Οι υπόλοιποι χαλάρωσαν. Χαμογέλασαν και πάλι κι άνοιξαν τα στόματά τους χαρούμενα, σαν να είχαν εκτελέσει σωστά μια ενορχηστρωμένη άσκηση, σαν κούκλες σολίστ μιας ορχηστρικής αηδίας.

Οι γιορτές των Χριστουγέννων έφταναν!

Οι άνθρωποι ξεπλένονταν από τα αντηλιακά τους, έβγαζαν τα μαγιό και φορούσαν τα ψεύτικα αγιοβασιλιάτικα μούσια.

Η πρωτοχρονιά ήταν κοντά!

Τα παιδιά χαμογελούσαν ψέλνοντας τ' αμερικάνικα κάλαντα, τα καταστήματα ήταν κατάφωτα από πολύχρωμα, λαμπερά αστέρια, οι ανθρώπινες ψυχές μαλάκωναν.

Τα εγκλήματα λιγότευαν.

Η Βουλή έκλεισε και οι Βουλευτές αποχωρούσαν χοροπηδηχτά, πειράζοντας ο ένας τον άλλο χαριτωμένα: «Είσαι μια πουτανίτσα, εσύ!»

Οι μαύροι έπαψαν να βλέπουν παντού ξενέρωτους και απειλητικούς λευκούς. Έβλεπαν άχρωμους και φιλικούς ανθρώπους, ίσους όλους, απέναντι στον πολύχρωμο, σα γλειφιτζούρι, Θεό. Οι μάσκες της Κου Κλουξ Κλαν έπεφταν, αποκαλύπτοντας άσπρα αλλά και μαύρα, χαρούμενα πρόσωπα.

Οι δικηγόροι δεν είχαν δουλειά.

Στα δημόσια νοσοκομεία όλοι φαινόntonταν τόσο ευτυχημένοι που δυσκολευόσουν να ξεχωρίσεις τους ασθενείς από τους νοσοκόμους.

Τετρατίζοντας την αβάσταχτη προσμονή, το χιόνι άρχισε να πέφτει, απαλό και γλυκομίλητο στις καρδιές των ανθρώπων.

Το νανούρισμα των μεταφυσικά λευκών νιφάδων καλλιγραφούσε μια διαπλανητική στριφογυριστή νεροτσουλήθρα. Ανάμεσα στη γη και το φεγγάρι, ο Άγιος Βασίλης στριφογύριζε και τσουλούσε, κόκκινος σα φουρνιστή γλυκοπατάτα με μπανάνα και κοτόπουλο, γελώντας γλυκά σα χουρμάς και γάργαρα

σαν καταρράκτης από ζάχαρη.

Οι ζητιάνοι κι οι άστεγοι είναι οι πρώτοι, μέσα στη νύχτα, που νοιώθουν τη φωνή του να τους χαϊδεύει από ψηλά. Ξεσκεπάζουν απ' τις εφημερίδες το παγωμένο κορμάκι τους κι απλώνουν το εξαθλιωμένο τους χέρι προς τα κει, κάπου ανάμεσα στο φεγγάρι και την κορφή μιας θεόρατης, κοντυλόκορμης λεύκας. Τα ετοιμοθάνατα πρόσωπά τους λάμπουν από ευτυχία και γελούν.

Απόψε όλοι είναι χαρούμενοι!

Οι ελάχιστοι πεθαμένοι απ' το κρύο θ' αποκαλυφθούν αύριο το πρωί, όταν οι ζωντανοί θα έχουν αποχωρήσει, αφήνοντάς τους μόνους στα παγκάκια τους.

Μα τι κι αν υπάρχουν αυτές οι φευγαλέες στιγμές ευτυχίας; Σε μια στιγμή οι νιφάδες θα λιώσουν μέσα στη χούφτα μας και σε μερικά χρόνια θα λιώσουμε κι εμείς μέσα στη χούφτα κάποιου άλλου.

Η τρελή γιορτή θα φτάσει σ' ένα τέλος.

Τ' όμορφο, καρτ ποστάλ ηλιοβασίλεμα θα μπαγιατέψει. Τα όμορφα χρώματά του θα μουχλιάσουν και τ' άσχημα χρώματα θα πάρουν τη θέση τους.

Μαύρες κηλίδες από μελάνι θα εμποτίσουν το γαλάζιο βαμβάκι τ' ουρανού και θα στάξουν στα βουρλωμένα, απ' την απώλεια, μάτια των παραλιακών περαστικών.

Αργά ή γρήγορα ο Άγιος Βασίλης θ' αποχωρήσει,

αφήνοντας τη ζωή και τις ελπίδες στα αμείλικτα χέρια του αντιπάλου του, του κακού αδελφού του, του Αγίου Βαγγέλη.

Οι κακοί φιλάνε κι αυτοί τα παιδιά τους. Τ'αγκαλιάζουν και τα φιλάνε και φαίνονται να 'χουν αγάπη, αλλά εγώ ξέρω και μπορώ να σας πω μερικά πράγματα που 'ναι στ' αλήθεια κακά κι απαίσια. Τα λουκάνικα με πορτοκάλι είναι μια κακιά προστυχιά της μαγειρικής κι οι επεξηγήσεις των μόδιστρων για τις χειμερινές κολεξιόν τους, είναι μια φριχτή και κινούμενη, αισθητική άμμος. Η συμπόνια που δείχνουν οι πολιτικοί για τους φτωχούς, φαίνεται κι είναι μια διεστραμμένη απάτη, γεμάτη σκατοψυχιά και φιλοδοξία. Ο ήχος που παράγουν οι παπάδες ψάλλοντας στις εκκλησίες, παράφωνα και βαριεστημένα, εξυμνώντας δήθεν το δημιουργό, ενώ ακούγονται σαν να βριζολογάνε τις άλλες θρησκείες, είναι ανεπιθύμητος σα μια κακιά μουσικοθρησκευτική βραδιά.

Μέσα στο βόρβορο των κακών πραγμάτων, οι εβδομήντα ξεμαλλιασμένες στρουθοκάμηλοι του Αγίου Βαγγέλη κρατούσαν μια ανώτερη θέση. Τα μακριά, αηδιαστικά τους πόδια κατέληγαν σε

μισά, κακοβαμμένα νύχια και σπινιάριζαν, ανυπομονώντας να ξεκινήσουν.

Οι μηχανικοί τους κώλοι ντεραπάριζαν στα χαλίκια, καθώς τα μισότρελα όρνια μαρσάριζαν και έτριζαν τα κραδασμικά, φτερωτά τους τομάρια, ξελαρυγγίζοντας πουλερικές κραυγές ανυπομονησίας και φόβου.

Ο Βαγγέλης, λεπτός και νευρικός, τσάκωσε τα σαδομαζοχιστικά λουριά και τα τράβηξε απότομα προς το μέρος του, στρίβοντας τα μακρόστενα λαρύγγια. Μέσα σε πούπουλα και σκόνη, σε κάποιο απόμερο προάστιο της Μπραζίλια, το αρπαγμένο άρμα του σηκώθηκε. Νοιώθοντας τη μεταστροφή, οι δολοφόνοι χάιδεψαν με λατρεία τα όπλα τους.

Οι πολιτικοί έδειξαν απειλητικά τα αιμοσταγή τους δόντια κι άρχισαν να ανακατεύουν τον κόσμο, μετατρέποντάς τον σε λεφτά, πλαστά κι αληθινά, που τα στούμπωναν στις απύθμενες τσέπες τους.

Οι κακές γριές χαχάνιζαν ξεδοντιασμένα, φτιάχνοντας Βαγγελόπιτες από σκατά, πίσσα και ελεγχόμενης διόγκωσης πολυουρεθάνη.

Αφού γυρόφερε δυο τρεις βόλτες, το άρμα στάθηκε πάνω από μια πολυσύχναστη παραλία.

«Πάρτε τα μάτια σας από το τίποτα, υποκριτές...» γρούλισε ο Άγιος στον κόσμο «...και κοιτάξτε κάτω απ' την επιφάνεια!» Άνοιξε το χέρι του κι άδειασε στο νερό μια χούφτα ψεύτικα διαμάντια. «Εκεί κρύ-

βονται αγκαλιασμένα, αυτά που ποθείτε κι αυτά που προσπαθείτε να ξεχάσετε».

Μετά, γελώντας ανατριχιαστικά, μάρσαρε τα μεταλλαγμένα πουλερικά του και τράβηξε βορειοανατολικά, για χίλιες χώρες και χιλιάδες πόλεις.

Μικρή, σαν μπαλίτσα από καρπούζι φαντάζει ώρες-ώρες η γη, μα κι η φωνή του ετοιμοθάνατου βάρταχου είναι συγκριτικά αμελητέα.

Πέρα από θάλασσες κι ωκεανούς, χρόνο πολύ μετά, μήνες και μέρες μακριά, η αλαργινή μας πόλη αδημονούσε, ακόμα περιμένοντας τον ερχομό των μεθυστικών Χριστουγέννων.

Η τεράστια, γλυκόπιση θάλασσα!

Δε μπορείς να την πιεις σε ποτήρι, γιατί θα σκάσεις και το διαμέρισμά σου θα εκραγεί.

Μπορείς να τη δείξεις με το δάχτυλό σου, από τ' αριστερά προς τα δεξιά, μα δε μπορείς να την περπατήσεις, γιατί η ζωή σου θα τελειώσει.

Μόνον ένας, λένε, το δοκίμασε μ' επιτυχία κι αυτός χάθηκε στο βάθος, μέσ' στις ρηχές κι άνυδρες ψυχές των ανθρώπων.

Όσοι ζούνε κοντά της, γλυκαίνονται και ξεγελιού-

νται και νομίζουν πως φεύγοντας μπορούν να την πάρουνε μαζί τους, σαν αγαπημένο όνειρο μέσα σε αποσκευή.

Όλοι οι μετανάστες ήρθαν στην πόλη από τη θάλασσα. Οι παλιότεροι κάτοικοί της, κάποτε ξένοι κι αυτοί, ήρθαν από κάποιο άλλο μέρος, πάλι απ' τη θάλασσα. Ήρθαν όλοι, χρησιμοποιώντας αυτές τις φτωχικές, φτηνές, χαβανέζικες βάρκες.

Κάποτε ήρθαν οι Εβραίοι, διωγμένοι από πολλά και διάφορα μέρη.

Μετά ήρθαν οι Αμερικάνοι, στην οικονομική κρίση του 30.

Έπειτα, οι χιτλερικοί επιστήμονες, δίνοντας μια νέα ώθηση στις ανθρωποκτόνες επιστήμες και τη δυνατότητα εκτεταμένης καταστροφής.

Ύστερα ήρθαν μαύροι από το Μισισίπι, για να ξεκουραστούνε λίγο και να συνεχίσουν το ταξίδι για τη μητρική τους γη.

Αργότερα, πάλι με τις βάρκες τους, οι άμοιροι Παλαιστίνιοι φοιτητές, καταδιωκόμενοι από αμνήμονες, αμερικανοποιημένους Εβραίους.

Πρόσφατα πια, λιώνοντας το κορμί τους στην εκμετάλλευση, οι φτωχοί Αλβανοί εργάτες.

Σ' αυτόν τον τόπο με την τεράστια ιστορία, όλοι έγιναν ένα. Νέες, όμορφες, πολύχρωμες γενιές άνθησαν και μετά οι άνθρωποι, ανεξάρτητα από χρώμα, γλώσσα, φυλή, διαχωρίστηκαν και πάλι.

Οι δοσίλογοι και οι κλεφταποδόχοι έγιναν πολιτικοί και παπάδες. Έπιασαν το πράσινο των αγρών και το γαλάζιο της θάλασσας και το μετέτρεψαν σε δολάρια. Οι νέοι κι ελάχιστοι απ' τους γέρους στάθηκαν απέναντι. Κράτησαν την ποίηση, χτυπήθηκαν απ' την ανεργία, ένοιωσαν την αγωνία, το πάθος, τον έρωτα.

Μερικά παιδιά αγαπήθηκαν παράφορα, μα τα τρελά όνειρα σπάνια γίνονται αληθινή πραγματικότητα. Καβάλησαν λοιπόν τα όνειρά τους και μετανάστευσαν ξανά, μακριά απ' την αηδιαστική καθημερινότητα.

Πρώτα φύγαν δυο αγόρια. Με μια καλή τζούρα απ' το δυνατό ποτό, σφράγισαν το καυτό φιλί και με τα μάτια βουρκωμένα, πάτησαν το γκάζι. Ακολούθησαν ένα αγόρι κι ένα κορίτσι και μετά κι άλλοι πολλοί. Ο πάτος της θάλασσας έγινε ένα γαλαζωπά θλιμμένο σινεμά αυτοκινήτων.

Ο Δήμος της πόλης μίσθωσε ένα τεράστιο ροφό, για να μαζέψει τα διαμάντια που πέταξε κάποτε κι εδώ πέρα ο Αϊ Βαγγέλης, μα οι αντιβλάσφημοι παπάδες δεν επέτρεψαν την ανακομιδή των σωμάτων κι έτσι, όποιος βούτηξε, έμεινε εκεί που ακούμπησε.

Ο Γκιόργκο Μπρινόκι αγάπησε πιο πολύ απ' όλους. Ένα βράδυ που 'μεινε μόνος, ήπια τις δόσεις μιας ολόκληρης ζωής, για να πάψει να νοιώθει και να μπορέσει να περπατήσει τη θανατερή ευθεία. Το

΄κανε χωρίς αυτοκίνητο. Απλά, περπάτησε. Τώρα ο σκελετός του άραζε ανάσκελα, χαζεύοντας τον καθαρό ουρανό.

Μέσα στις ώρες και τις στιγμές που περνούσε ακίνητος, σαν μέρος του υποθαλάσσιου ντεκόρ, παρακολουθούσε τη ζωή των ψαριών, στην αρχή αδιάφορα κι αργότερα, όταν έμαθε να διαβάξει τα χείλη τους, με κάπως μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Οι διάλογοί τους όμως ήτανε φτωχοί, σχεδόν ασήμαντοι. Του προκαλούσαν κατάθλιψη κι άρχισε πάλι να τα παρατηρεί σχηματικά. Έδειχναν άλλοτε σαν πουλιά χωρίς φτερά, άλλες στιγμές σαν κάτι σκιώδες, που ξαφνικά ζωντάνευε μέσα στο νερό. Κοίταζε τα μικρά ψάρια να μπαινοβγαίνουν περνώντας ανάμεσα απ' τα πλευρά του, μερικές φορές ψιλοτσιμπώντας κάτι ανύπαρκτο που κάθισε πάνω του, άλλες φορές τσιμπώντας ότι είχε βουλιάξει μέσα σε μια κονσέρβα, που ΄χε σκουριάσει και σάπιζε εκεί δίπλα.

Έβλεπε τους ανθρώπους να κάνουν περίπατο έξω και πάνω απ' το νερό, θαυμάζοντας τις αντανάκλασεις του χρωματιστού ηλιοβασιλέματος πάνω στην κυματιστή επιφάνεια. Κοιτούσαν, συνεχίζοντας τη βόλτα τους, εδώ και χρόνια.

Τα παχιά σύννεφα περνούσαν από πάνω του αλλάζοντας ανεπαίσθητα θέση και σχήμα, σαν αγελαία, βαριά όνειρα με προβοσκίδα και ουρά, τρεμουλιάζοντας κάθε φορά που κάτι έπεφτε στο νερό.

Η θαλασσοταραχή τον βοηθούσε ν' αλλάξει πλευρό και να κοιτάξει προς τ' αμάξι που 'ταν βουλιαγμένο εκεί κοντά. Μέσ' στο θολό, ταραγμένο νερό, δυο φιγούρες καθισμένες στις μπροστινές θέσεις πηγαινερχόντουσαν συντονισμένα, γέροντας η μια προς το μέρος της άλλης.

Ένοιωθε μοναξιά κι ήταν βρεγμένος και μόνος και τα σκατόπουλα που βουτούσαν για να τσιμπήσουν κανένα ψαράκι, τον τρώμαζαν και τον θύμωναν και τον έκαναν να θέλει να τ' αρπάξει και να τα κρατήσει στον πάτο για πάντα, μέχρι που ν' αρχίσουν να του μοιάζουν και να γίνουν σκελετοί και να φαίνονται όλοι μαζί σαν να γελάνε, με τα ολόγυμνα δόντια τους να κρέμονται αναίσχυντα, ανίκανα να εκφράσουν αισθήματα θλίψης, πίκρας, την ανάγκη αξιοπρέπειας.

Θυμήθηκε μια δασκάλα της παντομίμας που τους μάθαινε να κινούνται διακριτικά, χωρίς υπερβολές και με το στόμα κλειστό. «Κλείστε το στόμα σας», έλεγε. «Αν έχετε το στόμα σας συνέχεια ανοιχτό, πώς θα εκφραστείτε όταν έρθει η στιγμή της κορύφωσης;» κι εκείνοι γελούσαν και γελούσαν, γιατί έχασκαν σαν τους κροκόδειλους σε κάθε τους προσπάθεια. Γελούσαν γιατί είχανε χείλη και τ' ανοιγόκλειναν όποτε ήθελαν.

Οργισμένος με το τωρινό του χάλι, προσπάθησε να σφίξει τα δάχτυλά του και τα κατάφερε!

Το χέρι του κουνήθηκε ξεκολλώντας απ' το βαλτώδη βυθό! Είδ' ένα πουλί να πλησιάζει την επιφάνεια και τεντώθηκε προς το μέρος του. Όταν τα πουλίσια πόδια χτύπησαν το νερό, ο σκελετός τ' άρπαξε, δένοντας τα δάχτυλά του γύρω τους.

Το πουλί μάρσαρε κάνοντας κωλιές στην επιφάνεια και μετά απογειώθηκε αργά, μουγκρίζοντας σα ντακότα.

Ο σκελετός σηκώθηκε μαζί του και πέρασε πάνω απ' τα κεφάλια παίρνοντας ύψος και φωνάζοντας: «Πετάω, μαλάκες!!!»

Μετά ξέφυγε χοντρά. Στριφογύριζε και γελούσε και το πουλί που πετούσε σα γαλοπούλα με μοτέρ ακρίδας, έχασε το παιχνίδι και κοπάνησε το συνεπιβάτη του σ' ένα ψηλό παραλιακό λαμπατέρ.

Το κεφάλι έφυγε μόνο του και θρυμματίστηκε μόλις ήρθε σ' επαφή με τα πλακάκια.

Το ένα χέρι χτύπησε κάποιον, τραυματίζοντάς τον στο κεφάλι, μετά έπεσε κάτω κι ένας τυφλός με μπιστούνι το 'σπρωξε με απέχθεια προς το νερό.

Το σώμα ξαπλώθηκε μισοδιαλυμένο στις ράγες που οδηγούν το παιδικό τραινάκι κατά μήκος της βόλτας. Ο βαριά μεθυσμένος μηχανοδηγός, κουδούνισε παραληρηματικά το καμπανάκι φωνάζοντας «Όχι άλλο κάρβουνοοοο» και το θρυμματίσε αναίσθητα, σαν άδικος εκτελεστής μιας τραγικά αδιαπραγμάτευτης μοίρας.

Μόνο ένα χέρι επέζησε κι αυτό δεν μπορούσε καν να χαιρετήσει, καθώς ήταν υποχρεωμένο να κρατιέται απ' το πουλί, τραγικά παραπλανημένο από την αίσθηση ότι ήταν ακόμα συνδεδεμένο με το υπόλοιπο σώμα.

Στην ειδική υπηρεσία της αστυνομίας, κατά την γιορτή των άγνωστων νεκρών, οι αστυνομικοί που επιφορτίζονται με τη διεκπεραίωση της διαδικασίας, αναλαμβάνουν να δώσουν μια τελευταία σπίθα ζωής στα ολοκληρωμένα ή αποσπασματικά ευρήματα των μακάβριων ερευνών τους.

Ένας ολοκληρωμένος σκελετός καθίζεται σε μια πολυθρόνα, φορώντας γυαλιά και καπέλο.

Σ' ένα γυναικείο χέρι τα νύχια βάφονται κι ανάμεσα σε δυο μεμονωμένα δάχτυλα, τοποθετείται ένα αναμμένο τσιγάρο, ακουμπισμένο σε μια σταχτοθήκη.

Γίνεται προσπάθεια, ώστε τα σκόρπια ευρήματα να συνδυαστούν με αξιοπρέπεια.

Ένα πόδι ταιριάζεται σε μια λεκάνη κι ένα γυναικείο κεφάλι σε ανάλογο θώρακα.

Μετά μοιράζεται κονιάκ για όλους! Όπου υπάρχει ένα χέρι, υπάρχει κι ένα ποτήρι και διαβάζονται μηνύματα και γράμματα της τελευταίας στιγμής.

«Με ξεκοίλιασε ο Τζώνης Γουρούνης»

«Με σκότωσε η αγάπη»

Ο σκελετός θριαμβολόγησε τις τελευταίες στιγμές στον αέρα, δεν ήξερε όμως πως το περιστέρι ήταν της αστυνομίας κι ότι προσπαθούσε να τον παραδώσει εκεί που θα τον έκαναν να νοιώσει «οικογένεια», για τελευταία φορά. Να νοιώσει τη ζεστή, γλυκιά γεύση του χειμωνιάτικου κονιάκ, ένα τελευταίο τσιγάρο, ίσως ακόμα και το χάδι μιας γυναίκας, που κάποτε έτρεχε ζωντανή και όμορφη για να προλάβει την κηδεία ενός άλλου ανθρώπου.

Γύρω απ' την παλιά παραλιακή πολυκατοικία, χαμηλά στα πλατύφυλλα δέντρα και ψηλά μέχρι το χαμηλοτάβανο ρετιρέ και μέχρι το γαλανό ουρανό, τα πουλιά κελαηδούσαν μελωδικά και καλλίφωνα, άλλα επιδιώκοντας να πηδήξουν κι άλλα βριζολογώντας για απροσδιόριστα, πουλίσια θέματα.

Ο Μάιο Ούρσουλα όπλισε το παλιό Μάγκνουμι και σημάδεψε χαλαρά, σα να είχε ήδη κερδίσει σε παιχνίδι του λούνα παρκ. «Ε λοιπόν, εμένα δε θα με γαμήσετε, κωλόπουλα», είπε και πυροβόλησε δυο φορές απανωτά. Με την πρώτη πέτυχε ένα προσγειωμένο, ανύποπτο περιστέρι, σκορπώντας τα υπολείμ-

ματα των μελών του στη βρώμικη ταράτσα και με τη δεύτερη άλλο ένα, που απογειωνόταν με τα φτερά ανοιχτά. Τα πούπουλά του σκόρπισαν σα ν' ανατινάχτηκε μαξιλάρι, αλλά ο Μάιο δεν εντυπωσιάστηκε αρκετά, δεν ήθελε όμως και να σκοτώσει άλλο κι έτσι έριξε μια τρίτη μέσα στο σπίτι, σπάζοντας ένα μισερό, αχώνευτο βάζο.

«Δεν είμαι ζωόφιλος αλλά δεν είμαι και κτηνοβόλης», μονολόγησε.

Στάθηκε στο κατώφλι του και κοίταξε τη βρωμισμένη από τα εκατοντάδες περιστέρια ταράτσα.

Τα σύννεφα ήτανε λίγα, αλλά του φαινότουσαν πολλά και δεν ήξερε με τι να τα διαλύσει.

Είχε χάσει την επαφή του με το θεό, προβληματίστηκε σκύβοντας το κεφάλι. Όταν ήταν νεότερος τον αισθανόταν σε κάθε προσπάθειά του, σε κάθε υπόθεση που αναλάμβανε, σαν συνοδοιπόρο. Τώρα τον ένοιωθε σαν φευγαλέα σκιά που τον παρακολουθούσε και τον έκρινε.

Ήταν άρρωστος. Το ένοιωθε!

Ο Θεός του έστελνε εκείνα τ' ανεξήγητα οράματα για το καρναβάλι του Ρίο, που δεν κατάφερε ούτε να τα ερμηνεύσει, ούτε να τα αξιοποιήσει. Η ζωή του τελείωνε, ίσως συγχρόνως με το φετινό καρναβάλι, προαισθάνθηκε με πικρία.

Γύρισε και κοίταξε την τηλεόραση. Ο παρουσιαστής χαστούκισε μια γριά προσκεκλημένη. Τα γυαλιά της

αιωρήθηκαν στον αέρα, μαζί με τη μασέλα της. Η μασέλα γρούλισε άγρια και μέσα απ' τα γυαλιά, ο Μάιο είδε ένα λυσοάρικο ζώο να του επιτίθεται. Στεκόταν ακόμα, ξυπόλυτος στην ανοιχτή πόρτα. Λεπτός, εξηντάρης, ωραίος σα μοντέλο-γέρος.

Ήταν το μεγαλύτερο γατόνι της αστυνομίας κι οι υποθέσεις που είχε λύσει ήταν αμέτρητες και πολύπλοκες. Τα ψωμιά του όμως ήταν μετρημένα κι οι πιστολιές που του 'μεναν ακόμα πιο λίγες, λιγότερες απ' αυτές που θα πέφτανε στην κηδεία του.

Το τηλέφωνο χτύπησε κι εκείνος το σήκωσε.

«Πρέπει να 'ρθεις κάτω», είπε η φωνή.

«Πάρε τον Κορτέζ ή την Αχμάτοβα»

«Πρέπει να 'ρθεις εσύ. Κατέβα τώρα».

Έκανε τα πρώτα βήματα μεσ' στα παπούτσια του και το βλέμμα του καρφώθηκε στο σπασμένο βάζο. Πήγε κοντά κι άρχισε να ψάχνει, χωρίς να ξέρει τι. Αισθάνθηκε σα να 'ταν κάποιος άλλος, ένας όποιος να 'ναι, κανένας συγκεκριμένος. Δεν θορυβήθηκε, γιατί ποτέ δεν το 'χε, να 'ναι «κάποιος». Ένοιωθε σαν μια χορογραφία ετερόκλητων κινήσεων, που ένα κάτι τις έσπρωχνε κάπου μαζί. Άνοιξε την πόρτα και αφέθηκε να παρασυρθεί έξω απ' το σπίτι.

Οι γεροδεμένοι, πλατύριζοι φοίνικες αυτομαστιγώθηκαν και υποκλίθηκαν στον ακατάπαυστο θαλασσινό άνεμο του Ρίο ντε Ζανέρου. Χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, ο Μάιο Ούρσουλα σταμάτησε, μύρισε και γυρνώντας το λαιμό του, έφαξε τριγύρω γι' αυτή την τροπική, ξενόφερτη μυρωδιά. Οραματίστηκε μια ξύλινη, ετοιμόρροπη καλύβα. Η τσίγκινη σκεπή της κρεμόταν σα λαμητόμος. Προσπάθησε να συγκεντρωθεί, μα δεν τα κατάφερε να κοιτάξει μέσα. Έβγαλε τα χέρια απ' τις τσέπες και συνέχισε το δρόμο του.

Την ίδια στιγμή, χαμένος στο βάθος της παραγκούπολης του Ρίο, μέσα στην άθλια καλύβα του, ο Τσανάγκο έψαχνε.

Σαν ανήσυχη μαϊμού, γύρισε το βάζο ανάποδα και το κούνησε ξανά και ξανά, ελπίζοντας να δει το σακουλάκι να πέφτει. Με μια απότομη κίνηση το πέταξε στο πάτωμα κι όταν τα κομμάτια του σκόρπισαν παντού, άρπαξε ένα και το κόλλησε στη μύτη του. Σνίφαρε μάταια και παρατεταμένα, μα κατάλαβε πως αυτό το γυαλί δεν είχ' έρθει σ' επαφή με γυμνή κόκα.

Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Έμοιαζε σαν ωραίο γουρούνι κι όταν ήταν ξενέρωτος, όπως τώρα, έδειχνε ακόμα χειρότερος. Χρειαζόταν κάτι για να «δέσει» και να μπορέσει να κάνει τη δουλειά του. Κλώτσησε την πόρτα και βγήκε.

Έξω απ' το σούπερ μάρκετ «Ντέλτα Μπράβο ΠΟΥΛΟΣΓΟΥΡΟΣ», ένας μηχανικός Άγιος Βασίλης τραγουδούσε, κουνώντας τον κώλο του δεξιά κι αριστερά σα μουςάτη πουτανίτσα. Πίσω του, οι βιτρίνες έλαμπαν ανυπόφορα, σαν ηλεκτρικές καρτέκλες.

Πλαισιωμένες από πολύχρωμα, χριστουγεννιάτικα, ρευματοφόρα αστέρια, οι καρτέλες των προσφορών έδειχναν περισσότερο χυδαίες από ποτέ: «Ποντίκι 7.50 €», «Ζωάκια γάλακτος 10.99 €».

Μέσα, η αστυνομία είχε απαγορεύσει την πρόσβαση στην περιοχή όπου βρέθηκε το σώμα κι έστειλε έναν καινούργιο, για να βεβαιώσει ότι το άτομο ήταν νεκρό.

Οι πελάτες φαινόταν σαν τρελά ευτυχημένοι, καθώς ο νέος περπατούσε νευρικά προς την περιοχή των αλκοολούχων ποτών.

Είδε τη γυναίκα πεσμένη στο πλάι και την έσπρωξε με το πόδι, για να γυρίσει ανάσκελα. Ένα ανατριχιαστικό γέλιο ήταν καρφωμένο στο πρόσωπό της, ενώ κανένα εξωτερικό σημάδι που να δικαιολογεί κατάσταση θανάτου δεν ήταν ορατό. Την κλώτσησε στο κεφάλι, αλλά το γέλιο παρέμεινε. Έβγαλε απ' την τσέπη του ένα καθρεφτάκι και το 'βαλε μπροστά στο στόμα της. Ο καθρέφτης δε θόλωσε.

Ο αστυνομικός σηκώθηκε εκνευρισμένος και αβέβαιος. Πήρε μια βότκα κι άρχισε να την κοπανάει στο

κεφάλι, μέχρι που ένα μέρος του μετώπου της έγινε πλακέ και πάλι όμως, δεν παρατήρησε την παραμικρή σύσπαση.

Άφησε βιαστικά τη βότκα στη θέση της και πήρε μια βελόνα πλεξίματος. Την έβαλε στο ρουθούνι της γυναίκας και την έσπρωξε δυνατά μέσα στον εγκέφαλο. Το γέλιο παρέμεινε. Έβγαλε τη βελόνα, τη σκούπισε στο φουστάνι του θύματος και μετά την ξανατοποθέτησε στη συσκευασία απ' όπου την είχε πάρει.

Βήματα ακούστηκαν στο διάδρομο κι ο Μάιο Ούρσουλα ρώτησε με τη φωνή του: «Λοιπόν τι έχουμε;» «Είναι νεκρή, κύριε», είπε ο νέος και το σώμα του πήρε με δουλοπρέπεια, μια κάπως υπηρεσιακή στάση.

Ο Μάιο κοίταξε και μετά απότομα υποχώρησε ρίχνοντας μια κονσέρβα τόνο και το πρόσωπό του συσπάστηκε. Έδειχνε και ήταν ξαφνιασμένος. Η γυναίκα που είδε, ήταν η γυναίκα του και είχε πεθάνει είκοσι χρόνια πριν!

Στο νεκροτομείο, το βράδυ κύλησε ήσυχα. Μερικοί καφέδες, παλιοί συνεργάτες, οι ώρες σκοτώθηκαν, πέθαναν και πέρασαν και κάπου στις τρεις με τέσσερις, μετά από λίγα παρακάλια και λάδωμα και βρίσιμο, ο Μάιο φόρτωσε την καταψυγμένη γυναίκα

του στ' αυτοκίνητο και λίγο αργότερα την κατέβασε στο σπίτι.

Την ξάπλωσε κάπου ζεστά και ψόφιος κι ο ίδιος από την κούραση, έπεσε για ύπνο.

Δίπλα στο κύμα, ο Τσανάγκο σταμάτησε να σέρνει τον γέρο κριτή, στοιβάζοντας τα ματωμένα κιλά του εκεί που το νερό σκεπάζει την άμμο. Κοίταξε γύρω του και βεβαιώθηκε ότι τα ζευγάρια που μπαλαμουτιαζόντουσαν στις τουριστικές ξαπλώστρες είχανε γίνει καπνός μόλις τον είδαν.

Η γλυκοσκοτεινή νύχτα βοηθούσε την κολλώδη, θανάσιμη δουλειά του, δεν είχε όμως πολλά ακόμα να κάνει. Του είχε χαρακώσει το στήθος παντού και τ' άντερά του ήδη κρεμόντουσαν έξω.

Το μεγάλο έπαθλο μύριζε κόκα και λεφτά πολύ περισσότερο απ' ό,τι μύριζε αίμα, αλλά έβλεπε να το χάνει, αυτός και η σχολή της σάμπα για την οποία έσφαζε όποιον χρειαζόταν.

Ξέπλυνε το αμόφυρτο μούτρο του θύματός του κι όταν κατάλαβε πως ο άνθρωπος δεν ήταν πια σε κατάσταση συνεννόησης, τσατίστηκε χοντρά.

Τον είχε κόψει παραπάνω απ' ό,τι έπρεπε, τον αχρήστεψε.

Βλέποντας τα φώτα της αστυνομικής γουρούνας, στο βάθος της ονειρικής παραλίας, άρπαξε το γέρο απ' τα λίγα μαλλιά και του 'κοψε το λαρύγγι.

Τον κατρακύλησε, μέχρι που ο μαυρομέταλλος ωκε-

ανός παρέσυρε το σώμα του στη λήθη και μετά άρχισε να τρέχει.

Ανάμεσα στ' αυτοκίνητα, έβγαλε τη βρομιάριχη λίστα, τη σκούπισε σ' ένα στεγνό σημείο της ματωμένης του μπλούζας και διάβασε νευρικά τα ονόματα των αναπληρωματικών κριτών.

Όταν ο ύπνος του τον αποχαιρέτησε μακρινός και δυσπρόσιτος και τα μάτια του είχανε λίγο μισανοίξει, ο Μάιο κοίταξε το χώρο όπου είχε πέσει να κοιμηθεί.

Περίπου στη μέση του δωματίου, σ' ένα σκαμνί, ο μεγάλος Τζο Σαμπλ καθότανε γυρισμένος πλάγια.

Αφού σιάχτηκε και φόρεσε το τυφλό βλέμμα που 'χουν οι μουσικοί πριν ξεκινήσουν, πέρασε μερικά δάχτυλα μέσ' απ' τα γκριζα μαλλιά του και μετά τα κατέβασε αργά και τ' άγγιξε τραγικά πάνω στα πλήκτρα, σα ν' άγγιζε την ψυχή ενός λουλουδιού που μόλις πέθανε.

Πίσω του, η Ράντυ Κρόφορντ άκουσε και χαμογέλασε σαν πικρή σοκολάτα.

Το χέρι της ακούμπησε πάνω του ζεστά κι η ιαματική φωνή της έγειρε και πέρασε σα ρυάκι πάνω απ' τα μαλλιά του.

Ατέλειωτη βροχή και κρύες ημέρες
ατέλειωτες νύχτες πικρά ψιθυρίζουν
πως είν' η φορά η τελευταία που σ' είδα
κι ας ήσουν για μένα ολη η αγάπη
όλη η βροχή κι η θαλάσσια αύρα
η γαλάζια αγκαλιά,
το θλιμμένο μου Ρίο

Η εικόνα κι ο ήχος κυμάτισαν ανεπαίσθητα κι απομακρύνθηκαν σαν παλιά ανάμνηση, σαν σβησμένη φλόγα.

Οι αγαπημένοι άνθρωποι που πριν λίγο ηχούσαν ζωντανά μπροστά του, συμπιέστηκαν για μια στιγμή πάνω σ' ένα ξεθωριασμένο πόστερ και μετά εξαϋλώθηκαν, αφήνοντας μόνο τρεις νότες και τα ονόματά τους γραμμένα στο ξαφνιασμένο του πρόσωπο.

Σηκώθηκε αμήχανα, προσπαθώντας ν' ακούσει και να δει, μα το δωμάτιο ήταν άδειο, γεμάτο μ' αδιάφορα πράγματα, που τα 'χε συναντήσει χιλιάδες φορές.

Η γυναίκα του καθόταν στην κουζίνα, πίνοντας τσάι. Ο ατμός του ροφήματος ανέβαινε, χαϊδεύοντας παράλληλα και αργά τον καπνό του τσιγάρου της. Μετά, οι δυο ντελικάτοι εραστές λικνίστηκαν

για μια στιγμή μαζί, καθώς μια μπουκλα που ξέφυγε απ' την ασταθή γυναικεία τάξη, ξεδιπλώθηκε παιχνιδιάρικα αγκαλιάζοντας την ευθεία τους.

Χαζεύοντας τα χρυσά μαλλιά της, που κυμάτιζαν πλούσια σαν τον ανοιξιάτικο κάμπο, αισθάνθηκε τα πόδια του να βυθίζονται στο στάρι.

Το σώμα του αρχίνησε να κατρακυλάει απ' την κορφή ενός βουνού από ξανθοκίτρινους κόκκους,, μέτρα πολλά μέχρι τους πρόποδες, στο πάτωμα της μεστής σιταποθήκης. Τα κελαιδιστά, παιδικά γέλια έπλεξαν μια γλυκιά καλοκαιρινή ονειροπαγίδα και για μια μικρή στιγμή, κατάφεραν να κλείσουν μέσα την καρδιά του.

Κοιτάχτηκαν, σα δύο κόσμοι που συναντιούνται αναπάντεχα σε μια κοινή, αλλόκοτη άκρη, σα δυο ταξιδιώτες με διαφορετικό υπερφυσικό προορισμό, δυο άνθρωποι που βρέθηκαν στιγμιαία να στέκονται κοντά.

Η Βέσπα Λαρέντο άπλωσε τρυφερά τα χέρια της προς το μέρος του και μέσα απ' το θλιμμένο, ασταθές χαμόγελό της, είπε: «Μ' έχουνε στείλει με λίγες λέξεις. Άνθρωποι χάθηκαν και θα χαθούν. Ένας παίρνει τις ζωές πολλών, εκεί που οι άνθρωποι δε σταματούν ν' αγοράζουν. Εσύ θα σταματήσεις το αίμα».

Τράβηξε μια δυνατή τζούρα απ' το τσιγάρο της και παραπονέθηκε: «Τα πνευμόνια μου δε δουλεύουν καλά». Ο Μάιο είδε με φρίκη τον καπνό να βγαίνει

από τ' αυτιά της και λίγο απ' το ένα της μάτι και την άκουσε να εξηγεί: «Το 'να μάτι μου πέφτει, αλλά το άλλο βλέπει και ακούει. Τα αυτιά μου είναι διακοσμητικά αλλά μπορώ και διαβάζω τα χείλη».

Γέλασε και το γέλιο της ακούστηκε σα μουσικό πριόνι ενώ από τη δόνηση τα μαλλιά της διαλύθηκαν σα μια χούφτα σανό σε ανεμιστήρα, για να ανασυντεθούν, ευτυχώς, λίγο αργότερα, σ' ένα εξίσου θαρραλέο αλλά αποθαρρυντικά μεταφυσικό χτένισμα.

Ο νέος αστυνομικός την είχε βαρέσει χοντρά και το μέτωπό της ήταν πλακέ, αλλά ήταν γεγονός, όπως την κοίταζε, πως ο χρόνος είχε σταματήσει γι' αυτήν όταν πέθανε και πως, κατά περίεργο τρόπο, έδειχνε η ίδια όπως πριν από είκοσι χρόνια.

«Δείχνεις νέα», της είπε ο Μάιο χωρίς να είναι βέβαιος πως έπρεπε να την παρηγορήσει.

«Δείχνω νέα αλλά είμαι ψόφια», του απάντησε, «και το χέρι μου έχει αρχίσει να διαχωρίζεται από το σώμα. Ήρθε η ώρα να φύγω».

Περπάτησε στην ταράτσα και κάποια στιγμή έσκυψε, πιθανόν για να μαζέψει το μάτι της και μετά σταμάτησε και γύρισε να του μιλήσει.

«Ο τρόπος που με κοιτάς με κάνει να νοιώθω αναγεννημένη», είπε και καθώς γέλασε, τα μαλλιά της διαλύθηκαν στον αέρα. Δίχως να περιμένει, βούτηξε φαλακρή στο κενό.

12

«Θα δουλέψεις με το Βασίλωφ και το Σερά-νο», γκάριξε ο αρχηγός και χτύπησε τη μασίφ παλάμη του στο παλιό ξύλινο γραφείο, κάνοντας ένα φλιτζάνι, τη σταχτοθήκη και μια μύγα να απογειωθούν και να ξανακαθίσουν ασυγχρόνιστα, φτύνοντας σταγόνες καφέ και σκεπάζοντας με στάχτη μερικές αποφάσεις φυλάκισης.

Η μάπα του ήταν κόκκινη σα φτηνό βαμμένο κρασί και το χέρι του είχε λίγο πλατύνει.

Με μια απίστευτα γερή τζούρα, έκανε το τσιγάρο του να φουντώσει σα βεγγαλικό και να καεί ουρλιάζοντας, μετασηματιζόμενο μεμιάς σε στάχτες.

Το 'σβησε στη γαϊδουρόπευση χούφτα του και πέταξε το λιωμένο φίλτρο προς το Μάιο που επέμεινε με πείσμα: «Μη μου φορτώνεις αυτές τις πουστάρες! Δώσε μου τον Κορτέζ. Δώσε μου την Αχμιάτοβα».

«Είναι οι καλύτεροι, ρε καθίκι, κι αυτούς θα πάρεις», ούρλιαξε ο αρχηγός, δείχνοντας να πεθαίνει από πίεση.

«Μου τριγυρνάτε στο σούπερ μάρκετ, μυρίζοντας τα σαμπουάν σαν τις πουτανίτσες κι ακόμα δεν ξέρετε καλά-καλά τι συμβαίνει εκεί μέσα. Τ' άντερό μου κοντεύει να...»

«Χέσε με ρε ηγέτη! Πάλι τη γαμημένη την ιστορία με τις αιμορροΐδες θα μας σερβίρεις;» είπ' ο Μάιο κι έκοψε λάσπη χτυπώντας την πόρτα δυνατά, ρυπαίνοντας το περιβάλλον με ασήκωτες βροσιές.

Ο αρχηγός σήκωσε το τηλέφωνο, μίλησε και έλεγε ξιτισμένα: «Ναι αγάπη μου...» όταν το μάτι του είδε τη μύγα να κατηφορίζει αδιάφορα και αηδιαστικά μέσα στον καφέ του.

Σήκωσε το πλακέ χέρι και διαγράφοντας μια τροχιά θανάτου, έστειλε το φλιτζάνι, τη μύγα και μερικές αποφάσεις απαγχονισμού έξω απ' το παράθυρο.

Σαν υπερτασικός ακοντιστής, έγειρε μπροστά και προώθησε τη βολή βρίζοντας με την ελεφάντια φωνή του: «Άντε γαμήσου κωλοπουτάάανάάά».

Ο Θεός ένοιωσε το ουίσκι να κατεβαίνει καυτό στο στεγνωμένο του λαρύγγι. Έσφιξε τα χείλη, έκλεισε τα μάτια και σήκωσε το κεφάλι του προς τον ουρανό, νοιώθοντας σιγά-σιγά να χαλαρώνει.

Ο δρόμος κάτω απ' το μπαλκόνι του γυάλιζε καθαρός, μετά τη σύντομη νυχτερινή βροχή.

Κοίταξε τα λουλούδια της γυναίκας του, άπλωσε το χέρι κι όσο μπορούσε πιο απαλά, χάιδεψε δυο απ' αυτά.

Ένας κλέφτης, αόρατος σα φασματικός πρέσβης κακής θέλησης, ξεγλίστρησε και λύγισε επιδέξια, μπουκάροντας σ' ένα σπίτι, κάπου απέναντι.

Ο Θεός είδε, έφερε το ποτήρι στα χείλη του κι όταν

το κατέβασε στο τραπέζι, τα πύρινα μάτια του κοίταξαν ξανά. Τα φυτά ξεράθηκαν κι ένα κύμα καυτού αέρα τάραξε τα κλαδιά κάτω στο δρόμο.

Βλέποντας τον κλέφτη να βγαίνει, σηκώθηκε, άνοιξε το λευκό του χιτώνα και χούφτωσε το περιστρόφο που είχε στερεωμένο με υπερφυσικούς μιάντες – λίγο πάνω απ' την κωλοτσέπη.

Τα μάτια του στόχευσαν, το χέρι του σταθεροποιήθηκε αμείλικτο σα βέλος, μα η καρδιά του ήταν χρυσή και στέναξε σπαραχτικά.

Στο τέλος του ακριανού παρτεριού, δυο λουλούδια στέκονταν ακόμα ζωντανά, λάμποντας τρυφερά μέσ' στ' αποκαΐδια. Τ' αεράκι φύσηξε συντροφικά κι αυτά λύγισαν χαριτωμένα σα μπαλαρίνες συγχρονισμένης κολύμβησης.

Ο θεός τα κοίταξε με θλίψη κι είδε σ' αυτά όλη τη χάρη και την αρτιότητα της ζωής, τη δύναμη, την ελπίδα, την ίδια του τη μακρινή νιότη, που 'φυγε μακριά, παίρνοντας μαζί της τα όνειρα για χαρά και αγάπη.

Χαλάρωσε τα χέρια του και πλησιάζοντας προς το μέρος τους ανέσυρε απ' την αβυσσαλέα τσέπη του σπορ μπουφάν του, δυο σήματα.

Έσκυψε προς τα λουλούδια και τους είπε: «Θέλω να 'στε αγαπημένοι και να υπηρετείτε με αυταπάρηση και πάθος την Ελληνική Αστυνομία». Μετά τους έδειξε το δρόμο που πήρε ο κλέφτης και τα

λουλούδια κινήθηκαν προς τα κει, αργά αλλά αποφασιστικά.

«Νοιώθω σα να γεννήθηκα τώρα και σα να γεννήθηκα μαζί σου», είπε ο Τσάκυ Σεράνο στον Ανατόλι Βασίλοφ, μετά του έσιαξε το λουλούδι στο πέτο, τον τράβηξε προς το μέρος του και τον φίλησε στο στόμα κι όταν το μεγάλο φιλί τελείωσε και τα χείλη μπόρεσαν πάλι να μιλήσουν, του είπε: «Σ' αγαπώ πολύ».

Ο Ανατόλι, γνήσιος άντρακλας, του χαμογέλασε γλυκά κι ανταπέδωσε κρεμανταλάδικα την αγάπη. «Έχασες το λουλούδι σου», είπε. «Να, πάρε το δικό μου». Αφού τον στόλισε άγαρμπα με τα βαριά του χέρια, έσκυψε και τσέκαρε το πιστόλι του. Ο Τσάκυ έκανε το ίδιο κι αφού σιάξαν τα σακάκια τους, πέρασαν μαζί την πόρτα του σούπερ μάρκετ.

Οι γιορτές ήταν στο φόρτε τους κι όλοι οι πελάτες ήταν εκεί. Ανάμεσά τους περιφέρονταν καμπόσοι μπάτσοι κάνοντας τους αδιάφορους και τσεκάροντας την κατάσταση.

«Δόξα τω Θεώ!» έλεγε κάποιος αληθινός καταναλωτής. «Δεν άντεχα άλλο χωρίς μάνγκο! Έχουν να φέρουν μάνγκο δύο μήνες τώρα. Η φωνή μου είχε αρχί-

σει να ακούγεται κάπως χυδαία. Όταν τρώω μάνγκο η φωνή μου είναι απαλή και καλλιεργημένη. Σαν του Μπάρν Μάνιλοου! Τον τελευταίο καιρό όμως είχα μεγάλο πρόβλημα».

«Κι εγώ την πέρασα αυτή τη φάση», επιβεβαίωσε κάποιος άλλος. «Έτρωγα όμως κουκιά με βαζελίνη κι αυτό με βοηθούσε κάπως».

Ο Τσάκυ τράβηξε τον Ανατόλι στο βάθος, στην περιοχή που είχε βρεθεί η νεκρή γυναίκα.

«Εδώ έγινε η φάση» του είπε κι έδειξε. Ο Ανατόλι, παντελώς αδιάφορος για το φόνο, τον παρέσυρε χορευτικά κάτω από μια τεράστια καλοκαιρινή ομπρέλα και χάιδεψε, στο ίδιο σετ, το πλατύ, καλογουαλισμένο τραπέζι.

«Θα γούσταρες να σου ρίξω κανα πούτσο εδώ πάνω;» τον ρώτησε και τον ξάπλωσε χωρίς να περιμένει απάντηση. Βούτηξε τη γλωσσάρα του στο καραμελένιο στόμα του μικρού κι εκείνος γέλασε γαργαλιστά λέγοντας: «Σιγά, ρε! Μ' έπνιξες! Ούτε ο οδοντίατρός μου δε μ' ξεετάζει τόσο επισταμένα».

«Δε το 'πιασα το υπονοούμενο», παρεξηγήθηκε ο Ανατόλι.

«Δεν πειράζει. Το 'πιασα εγώ εδώ κάτω», είπε καυλιάρικα ο άλλος, χουφτώνοντας το φορτωμένο πουγκί κι ευθυγραμμίζοντας το καλοθρεμμένο παπάρι του εραστή του.

Μια γριά πήρε τη στροφή και βρέθηκε μπροστά τους,

μένοντας με το στόμα ανοιχτό.

«Τι κοιτάς μωρή μουστόγρια;» την αγρίεψε ο μικρός για να φύγει, αλλά εκείνη έμεινε ασάλευτη, ψιθυρίζοντας: «Αίσχος! ΑΙΣΧΟΣ!»

Ο Τσάκν έβγαλε το όπλο του και πυροβόλησε δυο φορές. Η μια σφαίρα εξαύλωσε το σκουλαρίκι της, μετά όμως η γριά σάλεψε κι η δεύτερη σφαίρα τη βρήκε στ' αριστερό μάτι.

«Πω-πω!» είπε ο Ανατόλι. «Κάναμε ζημιά».

Επιδέξια μουμιοποίησαν το κεφάλι της μ' ένα πακέτο σερβιέτες και μετά την κάθισαν στην καρέκλα του ίδιου σετ με την ομπρέλα και το τραπέζι και της φόρεσαν για καπέλο, έναν κουβά με απορρυπαντικό πλυντηρίου. Άναψαν και την εντομοκτόνο λάμπα και κοιτώντας από απόσταση, συμφώνησαν πως, βουτηγμένα μέσα σ' αυτό το υπερφυσικό φως, όλα έδειχναν αναπόσπαστο μέρος του ίδιου ντεκόρ.

Έσιαξαν τα σακάκια τους, συμβουλευτήθηκαν τις πινακίδες και κινήθηκαν με καταναλωτικό ύφος, λοξά δεξιά, προς την περιοχή των αλίπαστων.

15

Ο Μάιο κάθισε σεκλετιασμένος στο παγκάκι κι έβγαλε τα τσιγάρα του για ν' ανάψει.

Κοίταξε το κτίριο της αστυνομίας απέναντι, χάιδεψε

το πιστόλι του κι οραματίστηκε τον αρχηγό σαν τρυπητό για μακαρόνια.

Ρούφηξε μια τζούρα και προσπάθησε να ξεθυμάνει, κοιτώντας τα πουλιά, που έκαναν χαρούμενα πατινάζ στον παγερό ουρανό.

Όταν εκείνος ο παράξενος αέρας ήρθε ξανά στο πρόσωπό του, χαμογέλασε και καλοδέχτηκε τις μυρωδιές από βαριά μπαχάρια και αργά ψημένους, μερακλίδικους καρπούς.

Έκλεισε τα μάτια του κι όταν ένοιωσε τα ζεστά φιστίκια να γεμίζουν με φιλιά τ' άδεια του χέρια, τα καλωσόρισε σαν προπομπούς μιας μοναδικής, λατρευτής ανάμνησης.

Ήταν κάποια στιγμή στην αρχή της αγάπης τους, σ' ένα φτηνό ξενοδοχείο στο Κάιρο, όταν η Βέσπα στριφογύρισε, μέσ' στο απογευματινό δωμάτιο, κρατώντας μια σακούλα με φρούτα που σκόρπισαν χοροπηδώντας στο πάτωμα.

Το γέλιο της απλώθηκε χαρούμενα στο χώρο κι ο Μάιο μύρισε τα μαλλιά της που απλώθηκαν ατέλειωτα σαν τη Σαχάρα, γύρω απ' τ' ολόφωτο πρόσωπό της. Το σοκολατόχρωμο δέρμα της γυάλιζε σαν το μέλι και τα μάτια της έγγραψαν για μια στιγμή πως ήταν γλυκιά σαν τη ζάχαρη και μετά έκλεισαν, όταν ο άντρας την τράβηξε στο κρεβάτι.

Ο Μπάριου Γουάιτ άρχισε να τραγουδάει μόλις τα κορμιά τους ακούμπησαν το στρώμα κι η φωνή του

ακούστηκε πιο χυδαία απ' ό,τι συνήθως – γιατί τραγουδούσε στ' αραβικά.

Τα ρούχα τους εξαφανίστηκαν πριν να τελειώσει η πρώτη στροφή κι ο Μάιο τη φίλησε και μετά τη ρούφηξε ψηλά στο μηρό.

Το ρούφηγμα έγραψε ανεξίτηλα το σχήμα της καρδιάς κι η Βέσπα έδειξε πραγματικά εντυπωσιασμένη.

Εκείνος, αληθινός καλλιτέχνης του σεξ, επέμεινε γλιστρώντας τα επιδέξια χείλη του ακόμα πιο ψηλά, ρουφώντας την κι αφήνοντας δίπλα στην καρδιά, το σήμα της Ελληνικής Αστυνομίας.

Κοιτάχτηκαν με μάτια όλο φωτιά και μετά έβγαλαν τις χυδαίες γλώσσες τους και τις κούνησαν, όπως οι ταχυδρομικοί υπάλληλοι που κολλάνε γραμματόσημα, ξαπλωμένοι σ' ένα χαλί δίπλα στο τζάκι.

Εκείνη τον τράβηξε πάνω της κι αυτός σύρθηκε στο δέρμα της, σαν αποχαυνωμένο ιγκουάνα πάνω σε καυτό, χωριάτικο ψωμί.

Τ' ανυπόμονο χέρι της χούφτωσε τον πούτσο του και τον έτριψε πάνω της. «Είμαι τόσο καυλωμένη που θα μπορούσα να γαμηθώ με γουρούνι», είπε.

«Είμαι γουρούνι», γρύλισε εκείνος. «Κούρντισέ με λίγο και θα σε ξεσκίσω».

Το κρεβάτι άρχισε να κουνιέται ρυθμικά και 'κείνη γύρισε τα μάτια της, κοίταξε το δωμάτιο, χάιδεψε με τις παλάμες της το κολασμένο σεντόνι και σχεδόν σκέφτηκε μέσα σ' ένα κύμα διέγερσης: «Καλά που

δεν είμαστ' ακόμα στο παζάρι, γιατί δε θα σηκωνόμουν όρθια, με τίποτα!»

Βόγκηξε βαριά και παρατεταμένα κι οι μύγες που ήταν ακροβολισμένες γύρω απ' την ερωτική αρένα, γύρισαν τα φριχτά τους μάτια και την κοίταξαν αυνανιστικά.

Όταν ο χρόνος τέλειωσε, τα έντομα πέταξαν έξω και τα κτήνη άρχισαν να μετασχηματίζονται και πάλι σε ανθρώπους.

Η Βέσπα σηκώθηκε γελώντας κι ο Μάιο την πρόλαβε και τη σήκωσε στην αγκαλιά του.

Την έσφιξε, πιέζοντας το μουνί της στο στήθος του και την έγλυψε κι εκείνη τυλίχτηκε γύρω του κι αναστέναξε. Την ακούμπησε κάτω και κοιτάχτηκαν στα μάτια νοιώθοντας αγάπη κι εξάρτηση και χαμηλώνοντας το βλέμμα τους, φιλήθηκαν σαν δυο ζουμερές φέτες καρπούζι που ζούνε γλύφοντας η μια την άλλη.

Έξω, ο ήλιος έπαιρνε να κοκκινίζει, επιχρωματίζοντας τα τροπικά φρούτα που, σα σάπια ελαιογραφία του Σαρντέν, μετατρέπονταν λεπτό με το λεπτό σε γλυκά του κουταλιού.

Οι άσπρες, πρωινές κελεμπίες, κάπως σκούρες και λερωμένες πια, είχαν αρχίσει ν' αραιώνουν.

Οι βαριές αράβικες κουβέντες, κουρασμένες απ' το βάρος του μεροκάματου, άλλαξαν συχνότητα κι ακούγονταν παραπονιάρικες κι υποχωρητικές, σαν κινέζικες.

Το γλυκό βραδάκι ερχόταν στο Κάιρο κι ο Μάιο ένοιωσε τις αναμνήσεις του να φεύγουν κι έσκυψε το κεφάλι του, μοναχός στο παγκάκι.

16

Ο Τσανάγκο σήκωσε το κεφάλι του και χαμογέλασε πλατιά σαν κροκόδειλος.

Είχε γίνει και τώρα είχε στρώσει στο μαχαίρι του μια μακρουλή, σα σιδηρόδρομο, γραμμή κόκας κι ετοιμαζόταν να σνιφάρει.

Τ' αφρικάνικα ρουθούνια του άνοιξαν σα σπηλιές κι άρχισαν να ρουφάνε σα δίκανη Χούβερ, καθώς το παραισθησιακό φορτίο πλησίαζε.

Ήταν όμως, από ώρα, εκτός ελέγχου κι έτσι δεν πρόσεξε πως φόρτωσε στην κοφτερή μεριά της λεπίδας.

Όταν έσυρε το μαχαίρι κάτω απ' τη μύτη του, γρύλισε σα γουρούνι και το αίμα του έτρεξε κι άφρισε, όπως η σόδα φαγητού μέσα σε χυμό πορτοκάλι.

Μέσα στα αίματα, ένοιωσε τα μυαλά του να 'χουν πάρει τ' ασανσέρ προς τα πάνω κι αρπάζοντας ένα πανί, το πίεσε όπως-όπως, πάνω στα μούτρα του.

Μετά από μια περιορισμένη προσπάθεια αυτοσυγκράτησης, γύρισε ανεξέλεγκτος προς το κορίτσι που 'ταν δεμένο στην καρέκλα και το χαστούκισε δυνατά στο πρόσωπο.

Όταν εκείνο άρχισε να κλαίει, ο Τσανάγκο γέλασε υστερικά και τα αίματά του άρχισαν να τρέχουν, ξανά. «Αγαπώ τις γυναίκες...» είπε «...και μ' αρέσει να τις χαϊδεύω με τρυφερότητα. Όπως τη μακαρίτισσα τη μάνα μου». Κοίταξε το κορίτσι στο πρόσωπο, με τις ματόμπαλές του εξόφθαλμες και θολές, σα βάρταχος ζεν προεμιά.

«Έχεις μεγαλώσει Ντιαμαντίνα και πρέπει να βοηθήσεις τη σχολή να κερδίσει», είπε.

«Σε παρακαλώ, Τσανάγκο, του χρόνου!» ικέτευσε το κορίτσι.

«Θα βγάλεις το μουνί σου στην πίστα!» ούρλιαξε εκείνος φονικά.

«Η μαμά μου θα με σκοτώσει. Το αγόρι μου θα με παρατήσει», ψιθύρισε με λυγμούς η Ντιαμαντίνα.

Τη χτύπησε ξανά, μετά τράβηξε μια τζούρα, την κλώτσησε στο στήθος έτσι ώστε να πέσει με την καρέκλα προς τα πίσω κι έσβησε το τσιγάρο του στην πατούσα του αριστερού της ποδιού.

Εκείνη ούρλιαξε κι έκλαψε και είπε: «Θα το κάνω! Θα κάνω ό,τι μου πεις».

Ο άντρας τη χάιδεψε στο πρόσωπο με τρυφερότητα, έλυσε τα σκοινιά της και για να αποφορτίσει τη βεβαρημένη στιγμή, άρχισε να χορεύει μπροστά της λέγοντας: «Κοίτα, είμαι ο Μάικλ Τζάκσον! Κι εσύ θα είσαι η Τζίντζερ Ρότζερς και τώρα θα κάτσεις να σε γαμήσω, για να σφραγίσουμε τη συμφωνία μας».

«Ό,τι θέλεις!», είπ' εκείνη υστερικά.

Γύρισε απρόβλεπτα το σώμα της προς το τραπέζι κι άρπαξε το μαχαίρι. Συνεχίζοντας την περιστροφική της κίνηση το κάρφωσε, όσο μπορούσε πιο δυνατά, λίγο πιο πάνω απ' το δεξί του γόνατο, τον έσπρωξε προς τα πίσω κι έτρεξε στριγκλίζοντας προς την πόρτα.

Εκείνος γκάριξε πλαγιάζοντας σαν άρρωστος γάιδαρος, έσκισε το φρούδι του βρίσκοντας το τραπέζι και χτύπησε το κεφάλι του δυνατά, πέφτοντας κάτω.

Τα αίματα πιτσιλίστηκαν στο χώμα που αναπήδησε και πουδράρισε άτεχνα τα φρικαρισμένα χαρακτηριστικά του.

Μέσ' την οδύνη και τη μαστούρα, είδε στο μαχαίρι και το γόνατο, ένα χριστιανικό σταυρό καρφωμένο στο Γολγοθά.

Τα μάτια του, κλειστά ή ανοιχτά, έβλεπαν υπέρλαμπρα άστρα.

Συγκέντρωσε την πίστη του και κατάφερε να αναμορφώσει τις άναρθρες κραυγές σε λέξεις.

Το στόμα του άνοιξε σα φάτνη κι από το βάθος, η φωνή του μούγκρισε με βεβαιότητα: «Η Παναγιά είναι μαζί μου!»

Ο Μάιο κοίταξε τα σαλάμια μ' αηδία. Σαλάμι αέρος, σαλάμι αέρος θαλάσσης, σαλάμι ξηρός αέρος.

«Το σαλάμι μου κάνει καλό», είπε ένας πελάτης προβάλλοντας ύπουλα απ' τη γωνία, σαν εκτινασσομένος στόχος.

Ο αστυνομικός έκανε να πιάσει το περίστροφό του, μετά αναδιοργανώθηκε και ρώτησε: «Με ποιο τροπό;»

«Περιορίζει τη γυναικομαστία, γιατί περιέχει χιλιάδες ενεργά ιχνοστοιχεία και Ω7 σε τεράστιες ποσότητες», είπε και πάτησε το στήθος του.

«Εγώ σε βλέπω μια χαρά», είπ' ο άλλος αδιάφορα. »Είσαι σίγουρος ότι σου χρειάζεται;» ρώτησε ρητορικά κι έκανε να φύγει.

Ο πελάτης του 'κλεισε το δρόμο. Διψώντας για επιβεβαίωση τον κοίταξε παρακλητικά στα μάτια και είπε: «Πριν ήμουνα σαν την Ντόλυ Πάρτον».

Ο Μάιο τον έσπρωξε εκνευρισμένος λέγοντας: «Κι ακόμα είσαι, καραγκιόζη. Αν εξαιρέσεις την καράφλα, στα μούτρα ίδιος είσαι». Τον προσπέρασε και προτού απομακρυνθεί πολύ, γύρισε και συμπλήρωσε: «Για τραγούδα μας καμιά μαλακία, να δούμε πώς τα πας από φωνή!»

Μετά από χρονοβόρες, δαιδαλώδεις κι άκαρπες περιηγήσεις, ξεκουράστηκε λίγο, καθισμένος σε μια πολυθρόνα θαλάσσης, έφαγε μια κονσέρβα τόνο με

φασόλια, ήπια μια σόδα και μετά κινήθηκε προς τα ταμεία. Ο Κορτέζ κι η Αχμάτοβα ήταν στημένοι εκεί κοντά, λες και τους οδήγησε όλους το ένστικτο.

«Αγράμματη!» γκάριξε με τη στριγκιά φωνή του ένας νευρωτικός μαλάκας με γυαλιά και μουστάκι. Τα λιγδιάρικα, μακριά μαλλιά του κυμάτισαν αηδιαστικά καθώς σήκωσε το χέρι του και χαστούκισε την ταμεία.

Η κοπέλα έκρουσε το πρόσωπό της σοκαρισμένη κι άρχισε να κλαίει. Ο Μάιο έγενεψε στους άλλους να μην κινηθούν και συνέχισε και ο ίδιος να παρακολουθεί.

«Αχαΐρευτη! Να μου πεις εμένα πως η “αντζού-γεια” είναι γλυκό του κουταλιού. Σιγά μην είναι ερπετό!» Μιλούσε κι ο σβέγκος του πηγαινοερχόταν σπασμωδικά. Τα γυαλιά του έπεσαν στον κυλιόμενο διάδρομο.

Ένας πλουμιστός παπάς, γεμάτος χρυσάφι και εκκλησιαστικά παράσημα, τα σήκωσε και του τα φόρεσε προσεκτικά, λέγοντας: «Μη δαμονίζεσαι τέκνον μου, ο Κύριος μεταSue».

Γύρισε προς την ταμεία, τη χαστούκισε απαλά κι αδερφίστικα, σαν σε αισθησιακή διαφήμιση της Ρεβλόν κι είπε: «Κι εμένα με πληροφορήσε, χθες, ότι το βόδι είναι παστό πρόβατο! Αυτό το δαμονικόν βδέλυγμα θα καεί εις την κόλασην! Σου το υπογράφω ως αποκλειστικός αντιπρόσωπος του ελεήμονος Θεού».

Ένας τρίτος χάιδεψε τον γυαλάκια συντροφικά στην πλάτη, κοίταξε την ταμιά με αηδία και γκάριξε: «Αυτό το κτήνος βρίσκεται στην ιδιάζουσα κατάσταση να εξεγείρει τις απαγορευμένες επιθυμίες των άλλων, ξυπνώντας μέσα τους την αμφιθυμική σύγκρουση», πλησιάζοντας συγχρόνως προς το μέρος της για να τη χτυπήσει μ' ένα μάτσο πράσα, οι πελάτες, όμως, τον διέκοψαν υποδεικνύοντας διακριτικά τις δικές τους προτεραιότητες: «Συντομεύετε, παρακαλώ!» «Έχω αγοράσει καταψυγμένα και θέλω να τα πάω σπίτι».

«Ανοίξτε άλλο ένα ταμείο!»

«Τα χέρια μου έχουν κρνώσει!»

Οι τρεις κακοί κατευθύνθηκαν προς την έξοδο γελώντας πνιχτά κι έφυγαν μαζί απειλώντας: «Θα ξανάρθουμε αύριο».

Ο Μάιο ένοιωσε μέσα του πως αυτά τα ελεεινά καθάρματα θα τον οδηγούσαν στη λύση του μυστηρίου. Έγνευσε και τρεις αστυνομικοί τους ακολούθησαν.

Η φτωχή ταμιάς έκλαιγε λέγοντας: «Είμαι ξένη, ζητάω συγνώμη!»

Οι πελάτες την κοιτούσαν με αηδία, κατευθυνόμενοι απρόθυμα προς ένα άλλο, πιο ευχάριστο ταμείο.

Ο Μάιο την παρηγόρησε, χτυπώντας την συμπονετικά στον ώμο και παρηγορώντας την, το βλέμμα του αλληθώρισε μ' ενδιαφέρον προς τις αντιρτυτιδικές.

18

Ζήτησε να δει κάποια συγκεκριμένα άτομα και τώρα τους περίμενε στο τμήμα των καλοκαιρινών ειδών, καθισμένος σε μια ξύλινη πολυθρόνα, φορώντας γυαλιά ηλίου κι αντηλιακό, νοσταλγώντας τον Στηβ Μαγκάρετ και τα τεράστια κύματα της Χαβάης 5-0, όπου η αστυνομία εργαζόταν ακούραστα, σκοτώνοντας απ' το πρωί ως το βράδυ.

Όταν οι υπάλληλοι έφτασαν, ο Μάιο τους είπε να καθίσουν και ρώτησε τον άντρα για την αιτία που τον οδήγησε στο να ζητήσει δουλειά σ' αυτό το συγκεκριμένο σούπερ μάρκετ.

«Λέγομαι Φάλκο Ροντβάιλερ», είπε 'κείνος. «Ήμουν α σκύλος και κάποια στιγμή ψόφησα. Το επόμενο πράμα που θυμάμαι, είναι ότι ο Άγιος Βαγγέλης με επανενεργοποίησε και μ' έστειλ' εδώ για να βοηθήσω την κατάσταση».

«Σ' επανενεργοποίησε σαν άνθρωπο;» ρώτησε κάπως καχύποπτα ο αστυνομικός.

«Σχεδόν», είπε γαβγίζοντας ο Ροντβάιλερ και τα σάλια του τρέξαν μαζικά και πηγαία, έξω απ' το στόμα του.

Ελπίζοντας ν' ακούσει κάτι πιο ισορροπημένο, ο Μάιο στράφηκε στη γυναίκα, κι εκείνη ξεκίνησε με προθυμία.

«Με λένε Όλγκα Όλγκεν. Είμαι απ' τη μακρινή Φιλανδία, που δεν μπορώ να τη δω, γιατί είμαι τυφλή κρεοπώλις.

Ένα πρωί, εκεί που ήμουν έτοιμη να κατεβάσω τον μπαλτά μου, ο Άγιος Βαγγέλης παρουσιάστηκε μπροστά μου και μέσ' από ένα τούνελ-ψυγείο κρεάτων οδήγησε τα βήματά μου εδώ».

«Τ' όνομά σου ακούγεται κάπως παράξενο κι επίσης, πώς μπορείς και κόβεις σωστά ενώ είσαι τυφλή;» ρώτησε ο αστυνομικός.

«Με λένε Όλγκα Όλγκεν και ο αδερφός μου λέγεται Όλγκο Όλγκεν. Έχω το τηλέφωνό του. Μπορείτε να του τηλεφωνήσετε», είπε η γυναίκα με σκανδιναβική ευγένεια και υπομονή. «Είμαι τυφλή, αλλά δεν είμαι χαζή. Οι άλλες μου αισθήσεις, δουλεύουν τέλεια». Πήρε ένα κεφάλι γαλοπούλας, ένα βαζάκι κρέμα ενυδάτωσης, ένα παστό ανθρώπινο χέρι και μια κοτίσια καρδιά.

Έσυρε τον μπαλτά ανάμεσά τους και μετά αστραπιαία και με κινήσεις βιρτουόζου βιολιστή, εξαφάνισε την καρδιά!

Ο Μάιο, εντυπωσιασμένος, ανασήκωσε το παστό χέρι, άνοιξε το στόμα της γαλοπούλας, μα δεν βρήκε τίποτα και μετά έχωσε τα δάχτυλά του στην κρέμα, απ' όπου και ανέσυρε την ενυδατωμένη καρδιά.

«Με πείσατε απόλυτα, κυρία Όλγκεν!» είπε ο αστυνομικός χαμογελαστά και μετά πέταξε την καρδιά στο στόμα του Ροντβάιλερ.

«Εννοείτε πως είστε συμβασιούχοι του ΤΕΒΕ, με δελτίο παροχής υπηρεσιών;» ρώτησε ο αστυνόμος Ούρσουλα.

Η Όλγκεν και ο Ροντβάιλερ κοιτάχτηκαν σα να 'χαν έρθει απ' το υπερπέραν.

«Όχι» είπαν. «Μας πληρώνουν με φαγητό και μας επιτρέπουν να κοιμόμαστε όρθιοι, μέσα στο μαγαζί».

«Είστε ανασφάλιστοι; Δε θα μονιμοποιηθείτε ποτέ;» ρώτησε ο Ούρσουλα.

Η Όλγκεν έσκυψε το κεφάλι, αμίλητη.

«Μας είπαν ότι, κάποτε, θα μονιμοποιηθούμε σα σκύλοι και πως θα παίρνουμε σύνταξη από το Ζωολογικό Κήπο», είπε με δυσπιστία ο Ροντβάιλερ και κοίταξε τους άλλους με αβεβαιότητα.

«Έχω λυσσάξει απ' την πείνα», σκέφτηκε μετά και προσπάθησε να ζεστάνει με το βλέμμα του μια συσκευασία «Καταψυγμένα συκωτάκια νεκρών πουλιών».

Δυο τρία καμπανάκια άρχισαν να χτυπούν κι οι πελάτες έτρεχαν αλαφιασμένοι για να ξεφύγουν. Ήταν η ώρα κλεισίματος!

Η Όλγκεν χτυπούσε μεταξύ τους δυο μαχαίρια ακαριαίου αποκεφαλισμού βοοειδών κι ακουγόταν αλη-

θινά ανατριχιαστική, τρέχοντας αργά αλλά αποφασιστικά, εκδιώκοντας τους απρόθυμους πελάτες που χανόντουσαν επιδέξια στους απρόβλεπτους διαδρόμους.

Ο Ροντβάιλερ γάβγιζε και ξεγλιστρούσε, κουμαντάρωντας το κοπάδι του επαγγελματικά, προς την έξοδο.

Όπως κάθε βράδυ, κατόρθωσαν να βγάλουν έξω τους περισσότερους.

Όσοι τα κατάφεραν να ξεφύγουν, είχαν το δικαίωμα να κοιμηθούν κοντά στ' αγαπημένα τους προϊόντα. «Τσάμπα παστουρμάς ως τα ξημερώματα!» φώναζαν.

«Σαλιγκάρια με σως και νεκρά αρνάκια Νέας Ζηλανδίας!»

«Θ' απλώσω Μερέντα σ' όλο μου το σώμα!»

«Θα φορέσουμε προφυλακτικά και θα γαμηθούμε!»

Οι αστυνομικοί βγήκαν τελευταίοι.

21

Η νύχτα ήταν γλυκιά και τ' αστέρια ανώνυμα και πολλά. Τ' απαλό, εξωγήινο φως τους φώτιζε δειλά τα λίγα αυτονόητα πράγματα, συγκαλύπτοντας ύπουλα μυστικά, που άλλαζαν και καθοδηγούσαν τα νυσταγμένα, μεταμεσονύκτια όνειρα, προσπαθώ-

ντας να τα παρασύρουνε σ' ανεπιθύμητο τέλος.

Νωχελικός σαν τη μουσική, ο Μάιο ρούφηξε τρία ποτά καθισμένος δίπλα στον Κορτέζ, έσβησε το τσιγάρο του, έσιαξε τον εξοπλισμό του και πήρε, ξανά, το δρόμο για το σούπερ μάρκετ. Είχαν περάσει ώρες μέσα στη νύχτα και τα πάντα είχανε κοιμηθεί ή είχαν πεθάνει.

Χρησιμοποίησε ένα κρατικό αντικλείδι. Η πόρτα τ' αναγνώρισε και υποχώρησε δουλοπρεπής κι υποτακτική σα φοροδιαφυγών μικροεπιχειρηματίας. Ο νυχτερινός επισκέπτης στάθηκε κι αφουγκράστηκε. Τα πολυπληθή προϊόντα στεκόντουσαν στη θέση τους ακίνητα.

Όταν άκουσε κάτι απ' το τμήμα λαχανικών, κινήθηκε προς τα κει και βρήκε το Ροντβάιλερ, μεγαλόσωμο και νωθρό σαν υπνωτισμένο ζόμπι, να δουλεύει ακόμα.

Ανάμεσα σε γεμάτες κι άδειες κάσες, ξεφλούδιζε τα κρεμμύδια, τα μύριζε και τα ταξινομούσε, ανάλογα με τη μυρωδιά. Ο Μάιο πέρασε δίπλα του, μα εκείνος δεν έδειξε ν' αντιλαμβάνεται. Τα σάλια του έτρεχαν, ελεγχόμενα αλλ' αστείρευτα.

Ο αστυνομικός προχώρησε και διασχίζοντας τις περιοχές των καλλυντικών και των αλίπαστων, έφτασε στα κρέατα.

Η Όλγκεν στεκόταν όρθια στη θέση της, ανεβοκατεβάζοντας ένα μπαλτά τσέπης. Δούλευε το εργαλείο

με ακρίβεια, φιλοκόβοντας τα τεράστια κρέατα και γεμίζοντας μ' αυτά ένα τσουβάλι που έγραφε «ΠΑ-ΤΣΑΣ». Άλλα πέντε, τουλάχιστον, γεμάτα τσουβάλια με το ίδιο όνομα στεκόντουσαν παραδίπλα.

Ο άντρας παρακολούθησε τα τυφλά της μάτια και του φάνηκε πως η γυναίκα κοιμόταν. Την άφησε να κάνει τη δουλειά της και προχώρησε ανενόχλητος, σκοπεύοντας να πιει μια Cola, καθισμένος βουβά.

Η μουσική είχε μείνει ανοιχτή. Νωθρή κι άχρωμη, πάντα καλύτερη απ' το τίποτα.

Έκλεισε τα μάτια του, χαλάρωσε και προσπάθησε ν' ακούσει τα πάντα. Τον παφλασμό των απορρυπαντικών που ανυπομονούσαν να καθαρίσουν, τα μοτέρ των ψυγείων, τα ψαρικά να κολυμπούν μέσα στις κονσέρβες.

Ξάφνου, τα μάτια του γούρλωσαν.

«Αυτή τη μουσική την παίζει κάποιος!» αναφώνησε.

Ναι! Την είχε ακούσει και το πρωί, αλλά δεν τελείωνε έτσι! Σηκώθηκε απότομα, κάνοντας θόρυβο. Αμέσως μετά, ακολούθησε ανάλογος θόρυβος απ' την ψευδοροφή και κάποιος εκεί μέσα σύρθηκε γρήγορα, προσπαθώντας να απομακρυνθεί. Το όργανο του νόμου πυροβόλησε άφοβα κι ένα καπάκι από φελιζόλ ανατινάχτηκε.

Ένας άνθρωπος βούτηξε μέσα απ' το κενό τρομοκρατημένος κι έσκασε πάνω στις σοκολάτες που σκόρπισαν εορταστικά στο πάτωμα και στις θυρίδες με τις

νεκρές, καπνιστές ρέγκες.

«Μη! Μη! Είμαι καλλιτέχνης!» ικέτευσε ο άνθρωπος τρεμουλιάζοντας τα ανυψωμένα χέρια του κι ο αστυνομικός στάθηκε από πάνω του διεστραμμένα και ηγεμονικά, όπως ο καραμπινάτος κυνηγός πάνω απ' το αιμόφυρτο κουνέλι.

Έδειχνε ψιλοαηδιαστικός, με τη φαλάκρα-πλατεία, τα χρυσά δόντια, την ασημένια καδένα και το δαχτυλίδι-ροδάκινο. Τα υπολείμματα μαλλιών που κρεμόντουσαν πάνω απ' το σβέρο του, ήταν πλεγμένα σε στυλ ράστα.

«Με λένε Μπούγκι Γουόντερ», ψέλλισε.

«Στίβι Γουόντερ;» ρώτησε ο άλλος.

«Μπούγκι Γουόντερ».

«Μπούγκι Γουόντερλαντ;»

«Όχι! Μπούγκι Γουόντερ! Ακριβώς όπως το ακούς.

»Είμαι ο μουσικός του σούπερ μάρκετ!

»Με προσέλαβαν για να προσδώσω ζωντάνια σ' αυτόν το νεκρό, καλλιτεχνικά, χώρο», είπε κι έδειξε τα τυροκομικά, ξαπλωμένα τριγύρω.

Έσκυψε το κεφάλι του μ' ευλάβεια και συνέχισε: «Ένα πρωί, καθώς έπαιζα τ' όργανο, ακούστηκε απ' το ηχείο η φωνή του Αϊ Βαγγέλη».

Ο Μάιο κέρασε μια Cola κι αφού ο μουσικός κάπνισε και χαλάρωσε, η συζήτηση ξανάρχισε, κάπως πιο κεφάτη.

«Είμαι γνήσιος Έλληνα!»

«Μη μου πεις!»

«Μάλιστα κύριε! Περήφανος για την Ελληνική καταγωγή μου!

»Γεννήθηκα σ' αυτή την όμορφη, ερωτική πόλη, στο μαιευτήριο που υπήρχε κάποτε εδώ, λίγο παρακάτω». Έδειξε δύο στάσεις παρακάτω και συνέχισε: «Ήμουν ανέκαθεν καλός συνθέτης και καλός άνθρωπος.

»Στάμπαρα απ' την αρχή μερικούς καλούς μουσικούς και σκίζαμε στα κλαμπάκια. Εκεί που δυστυχώς αποτύγχανα, ήταν η επιλογή των ονομάτων...» φρέναρε τα λόγια και κάπνισε με πίκρα.

«Το πρώτο μας γκρουπ τ' ονόμασα “Martin Luther Queen”. Στη δεύτερη κιόλας εμφάνιση, μια ομάδα λυσσαλέων μαύρων κυριολεκτικά μας λιντσάρισε.

»Έμεινα στο νοσοκομείο δύο μήνες.

»Το ντράμερ μου, που ήταν μαύρος, τον πέρασαν τρία χέρια άσπρο υγρομονωτικό για ταράτσες».

Ρούφηξε μια βαθιά τζούρα και συνέχισε: «Όταν ξαναβρεθήκαμε, αποφάσισα να μετονομασθούμε σε: “Η Αδερφή Κατσάμπα”.

»Πίσω στο νοσοκομείο και πάλι και μάλιστα χωρίς να έχω, ποτέ, καταλάβει ποιος ακριβώς μας χτύπησε, καθώς ήμουν βέβαιος πως είχα οραματιστεί τ' όνομα να κρέμεται ζωγραφισμένο στην πινακίδα ενός μεξικάνικου μπαρ, χρόνια πριν, σ' ένα όνειρο.

»Το συγκρότημα διαλύθηκε και κανένας πια δεν συνεργαζόταν μαζί μου.

»Ο χρόνος περνούσε κι εγώ έμενα μουγκός και ακίνητος.

»Μετά απ' όλ' αυτά, το κάλεσμα του Αϊ Βαγγέλη μου προκάλεσε ανακούφιση».

«Γιατί δεν χρησιμοποίησες τ' αληθινό σου όνομα για το συγκρότημα;» ρώτησε ο Μάιο. «Θα 'τανε ντόπιο, οικείο και πιασάρικο! Πώς σε λένε;»

«Ανακρέοντα Σκορδοπούτσογλου», εκφώνησε ο Μπούγκι και η αρχαία φωνή του συνοδεύτηκε από βαθιά, πατριωτική αντήχηση.

Ο αστυνομικός προσπάθησε να αποσύρει τα ακραία παραμορφωμένα χαρακτηριστικά του, γυρνώντας το λαμό του αργά αλλά σπασμωδικά, αποκρύπτοντας το αηδιασμένο πρόσωπό του, που κάπνισε υστερικά και παρατεταμένα, μέχρι που ο καπνός το εξαφάνισε, μέσα σ' ένα πέπλο μυστηρίου και φρίκης.

Το φως χυνόταν άπλετο και το αίμα έρεε άφθονο κάτω απ' τη λάμπα του δρόμου και γύρω απ' τον ξαπλωμένο Κορτέζ.

Η Αχμάτοβα ούρλιαξε κλαίγοντας: «Σπάσε την πόρτα και πάρε μια ηλεκτρική σκούπα».

Ο Καντίνσκι σήκωσε μια παλέτα, την πέταξε μπροστά και τρέχοντας μέσα στα γυαλιά, πέρασε τα γα-

λακτοκομικά, τα είδη καπνιστού, άρπαξε μια μεγάλη ηλεκτρική σκούπα και την πήγε τρέχοντας στην Αχμάτοβα.

Τα χέρια της έτρεμαν, μα την άρπαξε αποφασιστικά, την έβαλε μπροστά κι άρχισε να ρουφάει το αίμα που 'χε χυθεί στο δρόμο. Μετά την έστρεψε προς τον Κορτέζ, μοντάρισε τη διπλή κάννη της στα ρουθούνια του κι έβαλε την όπισθεν.

Ο Κορτέζ άρχισε σιγά-σιγά να φουσκώνει και να φουσκώνει, μέχρι που τα μάτια του άνοιξαν, κοντεύοντας να πεταχτούν έξω. Τότ' η Αχμάτοβα τράβηξε την κάννη προς τα πίσω κι έκλεισε με τσιρότο τις πύλες που άνοιξαν οι σφαίρες.

«Πώς νοιώθεις Κόρτυ;» είπε ο Καντίνσκι, φανερά συγκινημένος κι αγκάλιασε το φιλαράκι του.

«Κάπως χάλια», απάντησε ο σοκαρισμένος Κορτέζ.

«Πάρε μια ανάσα και δρόμο για το γιατρό. Χρειάζεσαι σέρβις!»

«Ναι, το γιατρό», είπε ο Κόρτυ και ταλαντεύτηκε, κάπως σα στρώμα θαλάσσης.

Μετά από κανα τεταρτάκι καθόταν στο μπαρ.

Ο Μάιο έσπρωξε το ουίσκι κοντά του και ρώτησε: «Ποιος ήταν;»

«Δυο τζάνκια. Ούτε πρόλαβα να μιλήσω. Μόλις έκανα δυο βήματα προς το μέρος τους μου έριξαν».

Οι δυο άντρες κοίταξαν σκεφτικά τον τοίχο και ρούφηξαν. Το ουίσκι άρχισε να τρέχει από μια ξε-

χασμένη τρύπα κι ο Κορτέζ την έκλεισε βιαστικά με τσιρότο.

«Αυτοί οι τρεις φουκαράδες –ο Ροντβάιλερ, η Όλγκεν κι ο Μπούγκι– πρέπει να 'ναι αθώοι», είπε ο άλλος. «Στ' αρχίδια μου οι αθώοι κι η κωλοϋπόθεσή σου. Είμαι φρικταρισμένος απόψε ρε μαλάκα, δεν καταλαβαίνεις; Να πα' να γαμηθείς και συ κι όλες σου οι κωλοϋποθέσεις».

Μια λάγνα γκαρσόνα έσκυψε κι ακούμπησε το δίσκο της στο τραπέζι, αναδεικνύοντας τ' αξιοθέατα βυζιά της.

Ο Κορτέζ γύρισε και κοίταξε διακριτικά το δεξί κι ο Μάιο τ' αριστερό, αυτό που ήταν πιο κοντά του.

23

Ένας Διευθυντής σχολείου, ένας Ψυχίατρος κι ένας Μητροπολίτης.

Αυτοί ήταν, όπως προέκυψε απ' την παρακολούθηση, οι τρεις κακοί και τρεις γατώδεις μπάτσοι ήταν αυτοί που θα τους έπαιζαν κόντρα.

Ο Μάιο το Διευθυντή, ο Ανατόλι τον Ψυχίατρο κι ο Τσάκν τον Παπά.

Το μυστήριο έπαιρνε πια σχήμα. Ο Μάιο προχωρούσε και τα μάτια του κοιτούσαν διαπεραστικά προς το βάθος της υπόθεσης. Τα τακούνια του περπατού-

σαν ψυχρά και αποφασιστικά, τρώγοντας το σκοτάδι σα να 'ταν αφρός. Ο καπνός του, έγγραφε στον αέρα θανατερά σχήματα και μετά βούταγε προς τα κάτω και σερόνταν σαν όλεθρος, κοντά στο χώμα και γύρω απ' τα πόδια των άλλων ανθρώπων.

Σε μια ανοιχτωσιά, είδε το σπίτι του διευθυντή. Πήρε δυο ενοικιαστήρια κι αφού συμπλήρωσε το ένα, το κόλλησε έξω απ' το σπίτι. Μετά έγγραψε τα ίδια λόγια και στο άλλο:

«Ενηκοιάζαίτε καρσωνιέρα»

«Τοιλέφωνω 6939 563654»

και το 'ριξε κάτω απ' την πόρτα.

Μετά περπάτησε πάλι, μπήκε στ' αμάξι του κι άνοιξε το ραδιόφωνο.

Μετά το κλεισ' αηδιασμένος και κοιτάξε τη βροχή πάνω στο τζάμι.

Μετά, άνοιξε λίγο το παράθυρο και κάπνισε.

Μετά κοιτάχτηκε στον καθρέφτη.

Ο ενυδατωμένος Διευθυντής βγήκε απ' το μπάνιο του φορώντας ένα ζευγάρι χνουδάτες παντόφλες.

Πέρασ' απ' την κρεβατοκάμαρα και μετά ξανά στο διάδρομο, όμως ακόμα και μετά το σάβρακο, ο ολόσωμος καθρέφτης δεν τον ωφέλησε. Κοίταξε με απέ-

χθεια το νερουλό, εκπαιδευτικό σκεμπέ που πάνω στο λιπόσαρκο σώμα του, κρεμόταν σα σακούλα με σκατά.

Το εκδικητικό του πρόσωπο, αντιθέτως, του άρεσε πάντα. Εκεί εστίασε και τώρα κι αισθάνθηκε όμορφα.

Χτένισε τα λιγδιάρικα μαλλιά του προς τα πίσω και μετά, σαν κάτι να του μίλησε, γύρισε το κεφάλι του και παρακολούθησε για λίγο το ενοικιαστήριο που ξάπλωνε ακίνητο στο πάτωμα.

Το σήκωσε, το διάβασε αηδιασμένος και συνέχισε το ντύσιμό του, νευρικά αλλά με αποφασιστικότητα.

Η κοινωνία τον είχε δικαιοδοτήσει!

Ήταν ο τιμωρός των αγράμματων και ήταν αποφασισμένος να ενεργήσει άμεσα.

Περπάτησε πέρα δώθε το διάδρομο και μετά σταμάτησε μπροστά σε δυο ταριχευμένους μαθητές. Κοίταξε με μίσος το αγόρι και χαστούκισε το πρόσωπό του. «Κτήνος!» είπε και χρησιμοποιώντας ένα λουρί με μεταλλική διακόσμηση, το μαστίγωσε απαλά.

Γύρισε μετά το κεφάλι του χαμογελώντας προς το κορίτσι και το χάιδεψε στο μάγουλο.

Το απάνθρωπο, γλοιώδες χαμόγελο αντικαταστάθηκε σταδιακά αλλά σύντομα από το βλοσυρό του βλέμμα και το σιχαμένο χέρι του απλώθηκε προς το τηλέφωνο.

25

Το τηλέφωνό του δεν άργησε να χτυπήσει. Έκλεισε το ραδιόφωνο ξανά κι απάντησε:

«Νέ;»

«Τηλεφωνώ για το ενοικιαστήριο», απείλησε ο Διευθυντής.

«Νέ, εγώ το αίβαλα», συνέχισε με βλακώδη φωνή ο Μάιο.

«Θεέ μου! Ακούγεστε ανορθόγραφα ακόμα κι απ' το τηλέφωνο!» αηδίασε ο άλλος.

«Χωρέβο όμως ορέα!»

«Ενδιαφέρομαι για τη γκαρσονιέρα. Θα σας πληρώσω ό,τι μου ζητήσετε. Πρέπει όμως να 'ρθείτε στο σπίτι μου».

«Αίρχομε αμέσος!»

«Και πώς ξέρετε πού μένω;»

«Δε βαρυνέσαι! Για μας τους αμόρφотους ώλι η γί ήναι 5 τετραγωνικά μέτρα!» είπε ο Μάιο ξεροκαταπίνοντας. «Πίτε μου πού ίστε!»

26

Ο Διευθυντής έβγαλε τον πλάστη, το σκονιί και το σουγιαδάκι του και τα ακούμπησε με τη σειρά στο κομοδίνο.

Μόλις ο αγράμματος έσκυβε να πει την πορτοκαλάδα του, θα τον χτυπούσε με τον πλάστη, θα τον

έδενε σφιχτά στην καρέκλα και θα του χάραζε στο μέτωπο:

«**υρξίνουρουκγ ιουεζδίκιονϚ**»

για να το βλέπει στον καθρέφτη μέχρι να το μάθει και μετά, μέχρι να πεθάνει.

Μπορεί να του χάραζε και στο στήθος κάτι, κάτι πιο πρόστυχο αλλά συγχρόνως εκπαιδευτικό.

Όταν το κουδούνι χτύπησε, ο Διευθυντής έκανε εκείνη τη σύσπαση που έμοιαζε με χαμόγελο κι άνοιξε την πόρτα λέγοντας: «Γεια σας! Θα πάρετε μια πορτοκαλάδα;»

«Ήσται μώνως;» ρώτησε ο Μάιο.

«Ναι, είμαι», ομολόγησε ο άλλος και μετά αναρωτήθηκε.

Ο μπάτσος τον πυροβόλησε στο γόνατο, μετά τον έσπρωξε μέσα και έκλεισε την πόρτα.

Τον χαστούκισε δυνατά για να σταματήσει να γουλίξει και τον προετοίμασε σφυρίζοντας μερικά λόγια, κοντά στ' αφτί του: «Θα κάνουμε μια ορέα κουβαιντούλα, εσή κε γό».

28

Σ' όλες τις χώρες του ολοστρόγγυλου τούτου κόσμου, οι αστυνομικοί που 'χουν κάποιον να βασανίσουν, νοιώθουν χαρούμενοι.

Μιλούν γλυκά στο τηλέφωνο κι οι γυναίκες τους ετοιμάζουν ζεστά φαγητά και περιμένουν χαμογελώντας τη στιγμή του απολογισμού μιας γεμάτης δράση και βία ημέρας.

Τα βασανιστήριά τους είναι βαθιά καλλιτεχνικά και πολυμήχανα. Διεστραμμένα όσο και οι ακραία εφιαλτικές γαλλικές συνταγές, που συνδυάζουν κρέας πελεκάνου με μέλι και σοκολάτα.

Αν η προσπάθειά τους αποδώσει και η συνεργασία με τα θύματά τους οδηγήσει στην αποκάλυψη κάποιου απρόσμενου μυστικού, τότε χορεύουν σαν τα παιδιά και ξεσπούν σε χαστούκια, γελώντας ευτυχισμένοι και χαράζοντας με μαχαίρι λόγια χαράς στο δέρμα του κάθε αλήτη που βρέθηκε μπροστά τους, δεμένους σε μια καρέκλα.

Ο Μάιο είχε δέσει στιβαρά τον παραλυμένο Διευθυντή κι εκείνος έδειχνε ανήμπορος, σαν καθισμένη μπεκάτσα, έτοιμη να εκτιναχθεί στη στρατόσφαιρα. Το σώμα του ήταν βίαια αποτριχωμένο, τα μεγάλα δάχτυλα των ποδιών του ήταν καρφωμένα στο πάτωμα.

Ο ρωμαλέος αστυνομικός του τράβηξε αποφασιστικά τη γλώσσα μ' ένα σαδομαζοχιστικό εργαλείο κουζίνας, αναγκάζοντας τις ματόμπαλές του να πάρουν

μια μόνιμη κλίση προς τα πάνω, καθώς αποχαιρετούσαν παντελώς τα εγκόσμια.

Όταν τον άφησε, προς στιγμή, για να τον ρωτήσει για πολλοστή φορά τι ρόλο βαρούσε στην υπόθεση, εκείνος γουργούρισε νεκρικά σαν προθανάτια γαλοπούλα.

Ο Μάιο τον κοίταξε με χριστιανική λύπηση αλλά και μωαμεθανική αποφασιστικότητα. Ήθελε να του τα πάρει όλα κι ήταν εκνευρισμένος γιατί τα χέρια του ήταν ακόμα άδεια.

Ο Διευθυντής φαινόταν συναισθηματικά νεκρός, ήταν όμως κλινικά ζωντανός.

Περνώντας στο επόμενο επίπεδο, ο μπάτσος έβγαλε το διατρητικό εργαλείο που όλοι οι αστυνομικοί έχουν στην τσέπη τους κι άρχισε μ' αυτό να του τρυπάει το κρανίο, σα φέρελπισ θαλασσοπόρος εξερευνητής, πλοηγώντας προς το μέλλον, προς το αίσιο τέλος, που θα μπορούσε με λίγη περισσότερη πίεση αυτή η γλυκιά, συντροφική βραδιά να παραχωρήσει.

Ο Ανατόλι ήταν ένας ψηλός ρωσοπόντιος, λίγο μπουνταλάς, αλλά ο Τσάκν δεν απαιτούσε τίποτα περισσότερο απ' αυτό, αυτό και λίγη καλή αγάπη,

που την είχε και με το παραπάνω.

Ακούμπησε το κεφάλι του στο στήθος του άλλου κι έπαιξε σαν τη γάτα με το φρεσκομαραμένο του σαλάμι.

Ο Τόλι του χαμογέλασε και μετά χαμογέλασαν ευχαριστημένοι μαζί, σα να 'παιζαν σε διαφήμιση οδοντόπαστας μέχρι το λαιμό και σε τσόντα απ' το λαιμό και κάτω.

Ξάπλωναν γυμνοί, πάνω στ' αμαρτωλό τους σεντόνι, φορώντας μόνο τις ζώνες και τα περιστροφά τους και κάπνιζαν, φυλλομετρώντας την εφημερίδα.

Σύζυγος Υπουργού χρίζει ψυχιατρικής υποστήριξης, λόγω μανιοκαταθλιπτικής κολπίτιδας, που προκαλεί διαστροφική τάλαντωση στον υπολοβό του εγκεφάλου της

είχε γράψει στην αγγελία ο Ανατόλι.

«Μεγαλύτερη μαλακία δεν μπορούσε να εμπνευστεί ο υπολοβός σου;» ρώτησε ο Τσάκυ.

«Γιατί;» παραπονέθηκε ο άλλος. «Πιασάρικο δε φαίνεται;».

Ο Τσάκυ είχε διαολοστείλει όσους, ψυχιάτρους ή ανώμαλους, είχαν πάρει μέχρι τότε και περίμενε να χτυπήσει ο σωστός άνθρωπος.

«Ναι;» απάντησε μετά από λίγο. «Εγώ είμαι ο μπάτλερ. Περιμένετε να σας τη δώσω».

Έκανε νόημα στον Ανατόλι να το βουλώσει και μίλησε γυναικεία. «...Όχι, θα προτιμούσα να περάσω

εγώ από το ιατρείο σας».

Έκλεισε και είπε στον Τόλι να ντυθεί.

Μετά από μισή ώρα στεκόντουσαν απέναντι απ' το κυριλάτο κτίριο.

«Έχει κάμερα, γαμώ την πουτάνα μου», είπε ο μεγάλος. «Την πατήσαμε!»

«Κάποιος πρέπει να κάνει τη γυναίκα του Υπουργού», είπε ο μικρός. »Τουλάχιστον για την κάμερα». Πέρασαν απρόσεκτα το δρόμο και στάθηκαν ανήσυχοι μπροστά στην πολυκατοικία.

Η σκυφή καθαρίστρια έτριβε το καινούργιο, πεντάκαθαρο μάρμαρο, σα ζόμπι που γέρνει στη σφουγγαρίστρα του για να μη διαλυθεί.

«Γεια σας! Ο ψυχίατρος στον έβδομο σας γνωρίζει φατσικά;» ρώτησε ο Τσάκυ χαριτωμένα κι έδειξε τ' οδοντιατρικό του χαμόγελο, ακουμπώντας το χέρι του καθησυχαστικά πάνω στην πλάτη της.

«Ντεν γκνορίζω γκνορίζει», απάντησε ανήσυχα εκείνη.

«Την πατήσαμε!» είπε ο μικρός. «Μιλάει χάλια».

«Να πει ότ' είν' απ' το Κονγκό»

«Λευκή απ' το Κονγκό, ρε Τόλι;»

«Να πει ότι είναι απ' το Βελγικό Κονγκό!»

«Τα μυαλά σου και μια λίρα. Πάμε στ' αμάξι. Έχουμε ένα σετ μακιγιάζ κάπου. Θα κάνω εγώ την κυρία Υπουργού. Μόνο για να μας ανοίξει τις πόρτες», είπε ο Τσάκυ και τράβηξε τον άλλο απ' το μανίκι.

Μέσα στη βρώμικη εργαλειοθήκη, τα κατσαβίδια κι οι πένσες ξάπλωναν αγκαλιασμένα με μάσκαρες και κραγιόν. Μια ξανθιά, χιλιοβασανισμένη περούκα ξεκουραζόταν στουμπωμένη σ' ένα ξεχωριστό διαμερισμάκι, παράλληλα μ' ένα μάτσο βρώμικο, γρασαρισμένο στουπί.

Ο Ανατόλι σουβάτισε μπόλικο μείκ απ στο μούτρο του Τσάκυ, το πουδράρισε κι έβαλε ρουζ.

Όλα αυτά τα μικρά, καλλιτεχνικά εξαρτήματα είχαν κατασχεθεί από μικροκλέφτες που φάγανε μάπες και μπήκαν στη στενή, αφήνοντας έξω όλη την ομορφιά και την περιουσία τους.

Μολύβι γύρω απ' τις ματόμπαλες και σκιά κι ένα τόνο μάσκαρα κι ακατάπαυστα παράπονα απ' τον Τσάκυ που βριζολόγαγε κι αναφερόταν περιπαιχτικά στην αντικαλλιτεχνικότητα του συνεργάτη του.

Θυμήθηκαν, προσαρμόζοντας την περούκα, την απονενομημένη πουτάνα που την απώλεσε, πλακωμένη στα χαστούκια, μια ζεστή ανοιξιιάτικη νύχτα.

Η περούκα τής είχε φύγει κι είχε πέσει στο πάτωμα.

Ο Κορτέζ την πάτησε και την ξεμάλλιασε λίγο στη μια της πλευρά, καθώς στριφογύρισε για να ρίξει ένα δεξί κροσέ στη γοιά πόρνη που στρίγκλιζε κι έκλαιγε και τέλος βρέθηκε κι αυτή ξαπλωμένη στο πάτωμα, δίπλα στην περούκα της.

«Σταμάτα να γελάς! Δε με βοηθάς καθόλου!» είπε ο Ανατόλι, σκασμένος κι ο ίδιος στα γέλια.

Πήρε το βαποριζατέρ και ψέκασε κατά ριπάς τη φτηνή, πουτανιάρικη κολόνια στα μούτρα του άλλου.

«Τι κάνεις ρε ηλίθιε;» γρύλισε ο Τσάκν πασαλείβοντας τα μάτια του. «Τι μου βάζεις κολόνια; Να μυρίζω ωραία στο θυροτηλέφωνο;»

«Μείνε! Μείνε ακίνητος!» είπε ο άλλος απλώνοντας το κραγιόν με μεγάλες κινήσεις, σα να ζωγράφιζε συνθήματα σε ντουβάρι.

«Ε; Κούκλος;» περηφανεύτηκε στο τέλος, κρατώντας στο μικρό τον καθρέφτη.

«Σαν τον Κλάους Νόμι μ' έκανες», σχολίασε νοσταλγικά εκείνος, αφαιρώντας μερικές μάζες κραγιόν από δω κι από κει. «Πάμε!»

Σαν πεινασμένο, επιστημονικό ψάρι ο ψυχίατρος τσίμπησε.

Οι μπάτσοι μπήκαν στο κτίριο, μουλωχτοί σαν ποντίκια.

Κάτω απ' τη σκάλα, ο Ανατόλι παρατήρησε μια πολυθρόνα να κάθεται απαρατήρητη σ' ένα μισοσκότεινο χώρο.

«Πολύ μου αρέσεις έτσι», είπε στον Τσάκν.

«Να πα' να βρεις καμιά γκόμενα τότε» τον απέκρουσε μ' αυτοπεποίθηση ο μικρός.

«Να σου τραβήξω λίγο πούτσο;» είπε ο ζεν προεμιέ.
«Τρελάθηκες ρε μαλάκα; Μας περιμένουν», είπε η
προμιαντόνα-αστυνόμος.

«Κάνε λίγο τσιμπούκι. Θα πάρει ένα λεπτό. Στο υπό-
σχομαι!»

Ο Τσάκυ τον κοίταξε και τα υγρά του μάτια αποκά-
λυψαν επιτέλους λίγη συμπάθεια.

Ο Τόλι έβγαλε απ' την τσέπη το κραγιόν και τον έκα-
νε Νόμι.

Ο μικρός διόρθωσε τη φάτσα του στον κα-
θρέφτη του ασανσέρ κι όταν η πόρτα του οροφο-
διαμερίσματος άνοιξε, ο γιατρός διαγράφηκε για
πάντα απ' τον Ιατρικό Σύλλογο της πόλης.

Του χτύπησαν τα γόνατα με το ειδικό, ψυχιατρικό
του σφυράκι, στην αρχή απαλά και μετά δυνατά, μέ-
χρι που τα γόνατα διαλύθηκαν κι όταν οι δυο τους
κουράστηκαν, έβγαλαν τα ειδικά διατροφικά εργα-
λεία που όλοι οι αστυνομικοί έχουν στην τσέπη τους
και πλησίασαν το επιστημονικό κρανίο του.

«Λυπήσου με, Τσανάγκο!» γουρουνίασε ικετευτικά ο δεύτερος κριτής, μέσ' απ' τα ματωμένα μούτρα του και στα λόγια του, οι τόνοι κι οι τελείες γράφτηκαν μ' αφρισμένες φουσαλίδες αίματος. «Σε ξέρω από παιδί!»

Ο Τσανάγκο δίστασ' ένα δευτερόλεπτο και μετά έμπηξε το μαχαίρι στην κοιλιά του άλλου σαρκάζοντας απάνθρωπα: «Εγώ δε σε θυμάμαι καλά». Στριφογύρισε τη λεπίδα και μετά την έβγαλε και τη σκούπισε στη γραβάτα του θύματος.

Ούτ' αυτός, ούτε κι οι άλλοι στο δρόμο, νοιαζόντουσαν να σκουπίσουν την κόκα απ' τις μύτες τους. Αδιάφοροι για το πώς έδειχναν, περπατούσαν χορευτικά και γρήγορα κι η σάμπα και τα φώτα ήταν τόσο δυνατά που ακόμα κι όσοι έκλαιγαν φαινόταν να γελάνε.

Ο φονιάς γύρισε το κεφάλι του και κοίταξε, μπας και θυμηθεί πού βρισκόταν και πού πήγαινε κι αυτή η κίνηση του 'φερε ζάλη ανυπόφορη και τον έκανε να σταματήσει.

Έπιασε το κεφάλι του και το πίεσε προς τα μέσα κι ο σκοπός για τον οποίο περπατούσε σχηματοποιήθηκε μπροστά του, όπως και το πλήθος, ξεκάθαρα.

Σ' αυτό το δρόμο, που 'ταν πάντα κατηφορικός, η μυρωδιά του αλκοόλ σκέπαζε κάθε κολόνια και κάθε κολόνια του κώλου πουλιόταν, με την προσθήκη καρυκευμάτων, σαν πολύτιμο τροπικό ποτό.

Ήταν μια μέρα μεγάλη! Μέρα κραιπάλης!

Η μέρα πριν τη μεγάλη γιορτή!

Όλες οι ράτσες των ανθρώπων και των συνοδευτικών ζώων έκαναν εδώ με κάθε ακραίο, παραληρηματικό τρόπο αισθητή, την παρακμιακή τους παρουσία.

Λευκοί, καλοζωισμένοι λαπάδες ανακατεμένοι με νευρικούς μουλάτους τυχοδιώκτες, εκφυλισμένοι αποικιοκράτες που παρανόησαν απ' την πλήξη και γελούν αφροδισιακά, κουνώντας ένα ματσάκι χαρτονομίσματα.

Γλεντζέδες του καρναβαλιού που πήγαν να τα πάρουν όλα, που θα την πατήσουν και θα πατηθούν από μαύρες πατημασιές, που διαδέχονται τις άσπρες. Αν είχες πενήντα δολάρια μπορούσες να γαμηθείς στα όρθια, στο δρόμο, αρκεί να 'κανες ένα βήμα στο πλάι, σε κάποια σκοτεινή γωνιά.

Μετά το γαμήσι σ' έβρισκαν νεκρό, χωρίς πορτοφόλι, στηριγμένο πρόχειρα, όρθιο ακόμα.

Η ανακοίνωση της Βραζιλιάνικης Αστυνομίας ήταν συνήθως: «Μετά από θανατερή ερωτική διαπάλη, εντοπίστηκε όρθιος, νεκρός άντρας αγνώστων στοιχείων. Στεκόταν ακόμα στα πόδια του, θυσιασμένος στο βωμό της λαγνείας. Ο Θεός να λυπηθεί τη σιχαμένη του ψυχή».

Ο Τσανάγκο πέρασ' αδιάφορα πάνω απ' το πεσμένο σώμα που βρέθηκε στο δρόμο του και συνέχισε να ψάχνει και να περπατάει. Αυτή τη μέρα, σ' αυτό τον

τόπο, αν πάθαινες καρδιακή προσβολή, αποτελούσες αυτόματα ένα αναπόσπαστο κομμάτι του πολυπολιτισμικού ντεκόρ.

Αν ήσουν ή ήθελες να 'σαι γυναίκα, έπρεπε να 'χεις αποτριχωμένες μασχάλες, πόδια, μουνί και το ζωάκι που σε συνόδευε, φίδι, μαϊμού ή σκύλο κι έπρεπε να κινείσαι γρήγορα και να μη σταματάς, όποια ή ότι κι αν ήσουν.

Αν ήθελες να γαμήσεις, δε μπορούσες να ζητήσεις, απλά μπορούσες να ελπίζεις σε συγκεκριμένα πράγματα. Μπορεί να 'ταν άντρας, γυναίκα, γέρος, αν ήταν νεκρός, έπρεπε να 'ναι ζεστός.

Ο Σεζάρ, ο μικρός αδελφός του Τσανάγκο, προσπαθούσε να εξαναγκάσει ένα ματσωμένο παππού να γαμήσει κάτι αμφίβολο.

Ταρακουνώντας με το 'να χέρι τ' αντικείμενο του πόθου, το χαστούκιζε, φωνάζοντας επίμονα: «Δεν είναι νεκρός, είναι πιωμένος. Έλα να πιάσει! Είναι ζεστό!» Παρά την κόκα, οι εξόφθαλμες ματόμπαλες του παππού εστράφησαν αλλού κι ο Σεζάρ, πάντα στο πνεύμα του υγιούς εμπορίου, τον ξεπροβόδησε λέγοντας: «Άμα δε βρεις να γαμήσεις, έλα να σε γαμήσω εγώ».

Αμέσως μετά, σ' ένα σύντομο χαιρετισμό, χτύπησε εγκάρδια το ματωμένο χέρι του αδερφού του, που πέρασε μπροστά του βιαστικά.

Πήγαινε προς το μπαρ, για να πλυθεί και να κοιτάξει το φονικό του πρόσωπο στον καθρέφτη.

Όλα τα 'βλεπε όμορφα πάνω του -και για όρθιο γουρούνι, σίγουρα έδειχνε τέλειος- αλλά τα δόντια του, αναμφίβολα ήτανε χάλια.

Ο Τσανάγκο χαμογέλασε πικρά στον καθρέφτη και μετά βεβαιώθηκε πως όλα τα σύνεργα ήτανε δίπλα του. Πήρε το πιστολάκι, το καλούπωσε στο στόμα του και φύσηξε για ώρα.

Όταν τα σάλια στέγνωσαν κι η γλώσσα τσίτωσε σαν ψόφιο ποντίκι, πήρε το πινέλο και πέρασε τα δόντια του ένα χέρι άσπρη, σατινέ λαδομπογιά ταχείας πήξεως.

Άφησε το μαχαίρι στο ντουλάπι και στερέωσε ένα λουλούδι στο πέτο του.

Ξανά πιστολάκι, μετά ένα δεύτερο χέρι και κοιτάχτηκε. Όλα ήταν καλά, απλά μιλούσε λίγο παράξενα.

«Απόψε, θα γαμήσω!» είπε με κινέζικη προφορά.

«Όχι, όχι, όχι! Αυτόν θα τον ταχτοποιήσω μόνος μου», είπε ο μικρός και πέρασε την πόρτα της πολυκατοικίας φορώντας στολή πιτσαρίας, ισοροπώντας στο ένα χέρι μια τεράστια πίτσα-κρεβάτι.

Ο Ανατόλι έμεινε κάτω παρατηρώντας ανήσυχα. Το περίπτερο, οι τύποι που παίζανε τάβλι έξω απ' το καθαριστήριο, το βαφείο αυτοκινήτων. Απρόθυμα

μετά, πήρε το δρόμο κι έφυγε, όπως είχε υποσχεθεί να κάνει.

«Όποιο κομμάτι και να πάρει, θα κλατάρει» σκέφτηκε με βεβαιότητα ο Τσάκυ και χαμογέλασε, ανεβαίνοντας με τ' ασανσέρ.

«Έλα, τέκνο μου, πέρασε μέσα», είπε ο Μητροπολίτης φιλόδοξος. «Το σπίτι μου είναι οίκος του Θεού και κανένας δε μένει απ' έξω». Ακούμπησε το χέρι του στην πλάτη του ψευτοπακετά και τον προώθησε στο εσωτερικό.

Εκείνος αράδιασε την πιτσάρα στο τραπέζι κι άνοιξε το καπάκι για ν' απλωθεί η ορεκτική μυρωδιά.

«Θα κάτσεις να φάμε μαζί, δε θα κάτσεις, συνάνθρωπέ μου;» είπ' ο παπάς κοιτώντας ιεραποστολικά.

«Ντρέπομαι να συμφάγω με τον ποιμένα μου», είπε ο άλλος κι έσκυψε το κεφάλι με κατάνυξη.

«Μη ντρέπεσαι καθόλου! Έλα, κάθισε δω. Θεξ να βάλω λίγη μουσική; Λίγο rock and roll, ίσως;»

«Θα προτιμούσα Τη Υπερμάχω Στρατηγώ», είπε ο Τσάκυ αηδιασμένος με τον εαυτό του.

«Πολύ καλά», είπ' ο παπάς κι έβαλε στο πικάπ την παραγγελία. «Μπορούμε συγχρόνως να τρώμε! Δώσ' μου ένα κομμάτι και πάρε κι ένα για σένα».

«Ένα για το Χριστό, ένα για την Παναγία, ένα για σένα κι ένα για μένα κι ένα... για το σπίτι», είπε αβέβαια ο Τσάκυ κι έκανε μοιρασιά.

«Μόνο, παιδί μου, θα πρέπει να μου φιλήσεις το χέρι,

πριν ξεκινήσουμε», ζήτησ' ο παπάς με φυσικότητα κι απλώθηκε προς τη μεριά του άλλου.

«Τμή μου», είπε κείνος και σκέφτηκε: «Δε γαμείς. Άντε να τελειώνουμε».

Έσκυψε και φίλησε το δηλητηριασμένο χέρι του παπά κι ένοιωσε το κεφάλι του να μουδιάζει.

Καταρρέοντας στην καρέκλα, άρχισε να παραλύει, ωστόσο καταλάβαινε τι γινόταν κι άκουσε τον άλλο να λέει: «Σε μυρίστηκα κωλόμπατσε! Δεν ήσουν ο μόνος, σήμερα, που αγόρασε παραλυτικό!»

Ένα χρυσοποίκιλτο παραβάν τραβήχτηκε κι εμφανίστηκαν κι άλλοι τέσσερις παπάδες. Οι τρεις ήταν διαβαθμισμένοι. Ένας Αιδέσιμος, ένας Παναγιώτερος κι ένας Αιδεσιμότατος. Και στους τρεις, ανάμεσα στα χρυσά χαϊμαλιά τους, ξεχώριζε το χρυσό σήμα-μενταγιόν των Ειδικών Δυνάμεων της Εκκλησίας. Ο τέταρτος παπάς ήταν καθολικός.

«Πιάσε ρε Τζοβάνι», είπ' ένας απ' τους τρεις και πέταξε μια σιδερογροθιά με θρησκευτικά σκαλίσματα στον Τζοβάνι.

Άρχισαν να πλακώνουν τον Τσάκυ στις μάπες, έτσι όπως τον είχαν δεμένο στην καρέκλα. Τον χτυπούσαν όπου να 'ναι και τα χαϊμαλιά τους τινάζονταν δεξιά κι αριστερά κι ακούγονταν σαν το θησαυρό του Αλί Μπαμπά.

Σιγά-σιγά, ο μικρός έχανε ό,τι είχε απομείνει απ' τις αισθήσεις του αλλά δε μιλούσε. Άκουγε τα μακρινά

γκλαν-γκλουν κι ένοιωθε σα να παρακολουθούσε κουκλοθέατρο του μίσους.

Φρενιασμένοι οι παπάδες τον άρπαξαν, έτσι όπως ήταν με την καρέκλα και τον πέταξαν στην τζαμαρία.

Ο Τσάκν κι η καρέκλα εκσφενδονίστηκαν από τον έβδομο όροφο και προσγειώθηκαν σε κομμάτια.

Οι παπάδες άνοιξαν την πόρτα του διαμερίσματος κι άρχισαν να τρέχουν, γελώντας τρελά.

Ένας τους, πάτησε τα ράσα του κι έπεσε, αλλά σηκώθηκε αμέσως και συνέχισε να τρέχει, μέσ' στην τρελή χαρά. Δυο σταυροί αποκολλήθηκαν απ' τον εξοπλισμό του κι έμειναν στο πάτωμα.

Ο Τζοβάνι, που έτρεχε τελευταίος, έσκυψε και τους μάζεψε. «Τους σταυρούς σου ρεεεεε!» φώναξε παιχνιδιάρικα. «Σαν πουτανίτσες πολυτελείας στολίζεστε εσείς οι ορθόδοξοι».

«Εκεί που όλα πάνε καλά, κάποιος σε σπρώχνει και σε στέλνει στο διάολο», αναλογίζονταν με φόβο και δέος οι ταραγμένοι ταβλαδόροι, σκουπίζοντας τα αίματα που τους πιτσίλισαν.

Οι παπάδες ξεγλίστρησαν πίσω τους κι ένας απ' αυτούς πρότεινε κοροϊδευτικά: «Φωνάξτε ένα γιατρό!» κι όλοι μαζί άρχισαν να τρέχουν, γελώντας ξανά.

Η γάτα νυχιάζει το ποντίκι, ο σκύλος δαγκώνει τη γάτα, ο άνθρωπος τραβάει το λουρί και κοφολαιμιάζει το σκύλο, ο μπάτσος δένει τον άνθρωπο και τον χειροπεδιάζει και μετά, πριν να σε ψήσουν, έρχετ' ο παπάς και γδέρνει σα σκυλί την ξεμοναχιασμένη σου ψυχή.

Χίλιες χιλιάδες αγριολούλουδα και μια μεγάλη ζωή, τουλάχιστον, χρειάζονται για να κάνουν μια τόσο νεκρή καρδιά να ξανακοκκινίσει.

Χίλια φιλιά έπρεπε να σβήσουνε μέσ' στη βροχή, μέχρι η απόγνωση να φύγει κι ο Ανατόλι να ξεχαστεί και να γυρίσει σε κάποιο σπίτι.

Κι η βροχή προσπάθησε μέρες και νύχτες και πάλι δε στάθηκε τυχερή.

Παγωμένος και μοναχός, περπάτησε και πήγε όπου τον έστελνε ο αέρας.

Στάθηκε και κοίταξε τα μαύρα κύματα, νύχτες ολόκληρες, βαθιά απογοητευτικός.

Πήγε στην εκκλησιά, όπως τον παρακάλεσαν οι φίλοι του να κάνει.

Η αγάπη του ήταν νεκρή κι αυτός στεκόταν εκεί και τα μάτια του κοίταζαν.

Κοίταζαν μαύρα σαν το θάνατο κι έδειχναν ένα μόνο

πρόσωπο, γιατί ένας ήταν ο παπάς που ήθελε ν' αποκτήσει.

Ο άνεμος άκουσε το τραγούδι και φύσηξε μ' ενδιαφέρον προς τη μεριά του μεσόκοπου χίπη.

Ήταν το Scarborough Fair για δυο φωνές, σκοτωμένες κι οι δυο απ' τον ίδιο φονιά, με την ηθική αυτουργία μιας στριγγλοκοκουρδισμένης κιθάρας.

Καθώς σφιγγόταν για να βγάλει φωνή, τα δόντια του πετάγονταν έξω κι η γλώσσα του έτρεμε ψεκάζοντας σάλια και δεν μπορούσες να καταλάβεις αν χαμογελούσε ή αν πέθαινε από υπέρταση. Είχε κοπανίσει, όμως, πέντε ούίσκια κι αυτό τον έκανε να νοιώθει όμορφος και τραγουδιστός σαν Πλάθιντο Ντομίγκο. Περπατούσε γκαρίζοντας, όταν είδε κάποιον να 'ρχεται προς το μέρος του.

Γεμάτος αυτοπεποίθηση του 'κλεισε το δρόμο, πιστεύοντας με βεβαιότητα ότι θα μπορούσε να τον σαγηνεύσει με την καλλιτεχνία του.

Ο Ανατόλι είχε τρεις μέρες να κοιμηθεί.

Πάνω απ' το βρώμικο μούσι είδε τη φάτσα του Μητροπολίτη και το χέρι του χούφτωσε το κρύο ατσάλι.

Κοίταξε το χίπη στα μάτια και τον σημάδεψε στην

καρδιά.

Εκείνος πάνιασε και το τραγούδι έσπασε μέσα του και πέθανε νεκρά.

Τα μάτια του μπάτσου κοίταξαν κρύα, μα ο άνεμος πέταξε γύρω του και το μυαλό του πλησίασε για μια στιγμή τη λογική.

Πυροβόλησε και το τάστο της κιθάρας διαλύθηκε. Οι χορδές συσπάστηκαν ουρλιάζοντας και προσπάθησαν να ξεφύγουν, άσπρες και γυαλιστερές σαν το μαλλί της τρελής γριάς.

Μετά ο καθένας τους τράβηξε το δαιδαλώδη δρόμο του.

Ο Μητροπολίτης ξάπλωνε ημίγυμνος στο χρυσοκέντητο καναπέ, ονειροπολώντας προσιτούς παραδείσους, χαμογελώντας στο παιχνίδισμα του έγχρωμου φωτός που διαπερνούσε τα βιτρώ και φώτιζε το χώρο διακριτικά, σα χριστιανική ντισκοτέκ.

Τα νύχια των ποδιών του, βαμμένα με γυαλιστερό μαύρο μανό, ταίριαζαν απόλυτα με το φρεσκοπλυμένο ράσο που 'ταν ριγμένο πάνω του έτσι, τυχαία, σαν σ' έναν οποιοδήποτε πίνακα του Μαζάτσιο.

Ένοιωσε ξαφνικά μιαν απροσδιόριστη ενοχή.

Όταν το τεκνό βγήκε απ' το μπάνιο τραγουδώντας

εύθυμα το «Σώσον Κύριε τον λαόν σου», το κοιτάξε με λαγνεία αλλά μαστίγωσε το πάθος κι αυτοκυριαρχήθηκε.

«Σ' ευχαριστώ για τη συντροφιά, μα θα 'θελα να μείνω μόνος», είπε κι άπλωσε το χέρι.

Όταν το χέρι φιλήθηκε, άνθισε, αποκαλύπτοντας ένα μπουκέτο χαρτονομίσματα.

Το τεκνό αγαπούσε το τραγούδι.

Έτξασε, μετρώντας το μαλλί και μουρμουρίζοντας το «When the saints go marching in» κι ο παπάς κοίταξε με θλίψη ψηλά.

Δεν είχε περάσει τόσο καλά όσο περίμενε.

Αυτό τον χάλασε!

Δεν θα το 'βαζε όμως κάτω!

Σερβιρίστηκε ένα ουίσκι, ψαλίδισε το μούσι λίγο τσαχπίνικα, έβαλε κοκκινάδι και ντύθηκε απλά, χωρίς χαϊμαλιά και γυαλιστερά εφέ.

Απόψε θα πήγαινε στο πάρκο. Με το ράσο χαλαρά ριγμένο πάνω του, θα 'δειχνε γοητευτικός, σα φευγάλεα σκιά! Σκιά μιας ψευδαίσθησης που την προδίδει το ασυγκράτητο πάθος!

Ήταν γέρος, αλλά ήταν και ματσωμένος. Κι αν είναι κανείς ματσωμένος, όπως ο Μητροπολίτης,

κινείται στην αγορίστικη αγορά με άνεση και χάρη, φωνίζοντας ό,τι θέλει κι όχι ό,τι να 'ναι.

Η καρδιά του χτυπούσε εφηβικά και το χαμόγελό του γυάλισε, κάπως βυζαντινό αλλά συγχρόνως κάπως τσαχπίνικο.

Το τραγουδιστό τεκνό που μόλις πριν είχε στο σπίτι, ήταν επίσης εκεί. Κοιτάχτηκαν σα δυο άγνωστοι -ποιος είστε κύριε;- και γύρισαν τα κεφάλια αλλού, σε προϊόντα που κάναν τη μια καρδιά να πεταρδίσει γιατί θα πάρει λεφτά και την άλλη γιατί θα πάρει πούτσο.

Η βραδιά ήταν ζεστή και γλυκιά, μια απ' αυτές τις ζεστές και γλυκές βραδιές που διψάνε για αίμα.

Έχοντας αίσθηση του δικαίου, ακόμα και τα φώτα του πάρκου συμμετείχαν σ' αυτή την ύπουλη συγκυρία, σκοτεινιάζοντας το γύρω χώρο, κρατώντας υπερφωτισμένο τον παπά που πηγαινοερχόταν μ' ελαφρότητα και χάρη.

Τα φονικά μάτια του Ανατόλι κοίταξαν το γέρο από μακριά. Σιγουρεύτηκαν, γιατί τον ταύτισαν με τις φωτογραφίες, και κλείδωσαν πάνω του.

Σα μαγνήτης, το σώμα του κινήθηκε προς τα κει.

Τα γλυκά αγόρια νοιώσαν τ' αρσενικό και πλησίασαν.

Ο μπάτσος πέρασε ανάμεσά τους και στάθηκε κοντά στο Μητροπολίτη.

«Γεια σου αγόρι», είπε 'κείνος γλυκερά, ανέπνευσε

βαθιά κι άπλωσε μάτια πάνω στο λαχείο του, ευχάριστα ξαφνιασμένος.

«Θα 'ρθεις μαζί μου», είπε ο Τόλι υπνωτικά, σαν άνθρωπος που κοιτάει ένα κρέας, όχι για να το αγαπήσει, αλλά για να το φάει.

Ο Μητροπολίτης ακολούθησε τον ομορφάντρα και είχε αρχίσει να γονατίζει για τσιμπούκι, πριν ακόμα φτάσουν στο δυσδιάκριτο, μέσα στη βλάστηση, άνοιγμα.

Παρά τη γλυκύτητά τους, μερικά απ' τ' αγόρια άρπαξαν ξύλα και σίδερα κι έτρεξαν προς τα κει, όταν ο παπάς που άρπαζε μάρες άρχισε να φωνάζει «βοήθεια».

Χτύπησαν το μπάτσο πολύ δυνατά μα 'κείνος στάθηκε όρθιος, κατάφερε να βγάλει το περιστροφο και πυροβόλησε στον αέρα.

Χοντρές, λεπτές ή γονατιστές, όλες οι αδερφές άρχισαν να τρέχουν σα Φερράρι.

Σε δυο λεπτά, έσκασαν περιπολικά.

Ο ματωμένος Τόλι έδειξε το σήμα του από μακριά και συνέχισε να σέρνει το ματωμένο θύμα του.

Ένας μπάτσος έκανε να κινηθεί προς το μέρος του μα ο συνάδελφός του τον σταμάτησε. «Είναι ο Ανατόλι», είπε. «Εντόπισε τον παπά».

«Να δούμε τώρα ποιος Θεός θα βοηθήσει», είπε ο άλλος ειρωνικά κι έκανε νεύμα σ' όλους τους αστυνομικούς να εξαφανιστούν.

Ο Ανατόλι στούμπωσε τον Μητροπολίτη στις πίσω θέσεις του αυτοκινήτου και μπήκε κι αυτός. Είχε ήδη δουλέψει το πρόσωπο αρκετά. Κράτησε όμως ανέπαφο ένα αυτί για ν' ακούει και πρόσεξε να μην του σπάσει το σαγόνι για να μπορεί να μιλήσει. «Ξέρασέ τα καθίκι», τον προέτρεψε καλότροπα μα ο άλλος έκανε την παλαβή.

Ο μπάτσος τα πήρε στο κρανίο. Για μια φευγαλέα στιγμή ένοιωσε το σώμα του Τσάκνυ -το σώμα που γαμούσε- τόσο ζωντανά και όμορφα!

Ένοιωσε τα γλυκά χείλη που φίλησε χιλιάδες νυχτιές και τα γλυκά χείλη που τον τσιμπούκωναν τόσο καλά - σαν όμικρον πασπαλισμένα με ζάχαρη.

Τα δάκρυα έτρεξαν λιώνοντας τις αναμνήσεις και το χέρι του τα έδιωξε άγρια. Έσφιξε τις γροθιές του κι έριξε καναδυό απανωτές στα μούτρα του παπά γρουλίζοντας: «Πάρε να θυμάσαι τι 'ναι αυτό που το λένε αγάπη».

Όσο κι αν τον προέτρεψε όμως να μιλήσει για τους φόνους στο σουπέρ μάρκετ, ο παπάς σιώπησε κατανυκτικά.

Τότε ο Ανατόλι, αναγκάστηκε να βγάλει από την τσέπη του το διατηρητικό εργαλείο που όλοι οι αστυνομικοί συμπεριλαμβάνουν στον εξοπλισμό τους.

Στην αρχή του τρύπησε το κρανίο ελάχιστα.

Ο παπάς πόνεσε πολύ, παρά τις ασταμάτητες ερωτήσεις όμως, εξακολούθησε να κάνει την ετοιμοθάνα-

τη πάπια κι ο άλλος αναγκάστηκε να διευρύνει την τρύπα.

Έβαλε το δάχτυλό του μέσα και ζούληξε τον εγκέφαλο.

Ο παπάς αλληθώρισε κι η μύτη του άρχισε να βγάζει αφρούς. «Μπόνους 3 ευρώ!» παραμίλησε.

Ελπίζοντας σ' ένα μεγαλύτερο μπόνους ο μπάτσος έβαλε μέσα ολόκληρο το δάχτυλο, ώσπου μοιραία τα μάτια του παπά κλείδωσαν κι έμειναν ακίνητα.

Ο άλλος άνοιξε την πόρτα κι άρχισε να σέρνει το άχρηστο σώμα.

«Χασάπι...» μούγκρισε αφρισμένος ο παπάς και προσπάθησε να κρατηθεί από δυο σκουπίδια.

«Ναι ρε αρχιδομαλάκα, χασάπης είμαι, αλλά και συ δεν ήσουνα κανας μανάβης! Γι' αυτό ψόφα τώρα!» ούρλιαξε ο Ανατόλι και χτύπησε, έχοντας χάσει τον έλεγχο, ξανά και ξανά πάνω στ' ακίνητο σώμα.

Κάποια στιγμή σταμάτησε, κουρασμένος.

Γράπωσε το μπόγο απ' τα ρούχα, τον έσυρε μέχρι την άκρη του τσιμέντου και το γλίστρησε μέσα στο νερό, που σα λεπτή πίσσα τον κατάπιε φρικτά, σα να 'τανε στην είσοδο της κόλασης.

Έκατσε μετά κι έκλεισε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια, νοιώθοντας τη φρίκη που έφερε και τη φρίκη που του 'φεραν και τις σύγκρινε κλαίγοντας, μέχρι που τα χέρια του ξεπλύθηκαν απ' τα αίματα και σηκώθηκε να φύγει.

Ο νεκρός παπάς, αδιαβάθητος τώρα και πεθαμένος, τσούλαγε σα βαρκούλα που τα ψαράκια τη γυρόφερναν μέσ' στα βρομόνερα κι έδειχνε να χειραγωγείται από αόρατους χορογράφους που ασύμφωνοι, τον οδηγούσαν σε κινήσεις άκομψες και υποτιμητικές.

Δυο σκελετοί τον κοίταξαν, καθώς πέρασε μπροστά απ' το παρμπρίζ του σαπισμένου αυτοκινήτου που τους στέγαζε.

«Ναι, αυτός είναι», είπ' αυτός που 'χε ολόκληρο σαγόνι. «Δυο μπάτσοι πετάξαν χθες τη φωτογραφία του στο νερό. Ναι!... Πήρε κι αυτός το σωστό δρόμο!»

Όταν το κύμα τους έφερε να γείρουν προς το παράθυρο που, εκείνη τη στιγμή, καβατζάριζε ο πλωτός παπάς, ο ένας απ' τους δυο σήκωσε το κοκάλινο χέρι του κι απέσπασε ένα κομμάτι απ' το ξεσκισμένο ράσο. Το σώμα απομακρύνθηκε αργά κι άψυχα σβήνοντας, άβουλο, στην υγρή ανυπαρξία.

«Από πού να ξεκινήσω να σε τρώω;» Ρώτησε μια θαλάσσια ύπαρξη που μέσ' στ' απόλυτο σκοτάδι έγιν' ελάχιστ' αντιληπτή, σα μια μικρή και γλυκιά φωνή.

«Δεν αισθάνομαι πια πόνο», είπ' ο παπάς. «Εξαρτάται από το μέγεθός σου. Είσαι μικρό ή μεγάλο;»

«Είμαι πολύ μεγαλύτερο απ' ό,τι μπορείς να ελπίζεις», είπε η φωνή που τώρα ήρθε βαριά σαν ταφόπλακα και τον χτύπησε απύθμενη σαν την άβυσσο.

«Άμα χάσω τ' αρχίδια μου στο καθήκον, θα μου τ' αντικαταστήσουν με τ' αρχίδια του Ρόμποκοπ», ισχυριζόταν ο Κορτέζ καπνίζοντας. »Τουλάχιστον, έτσι λέει στη σύμβαση».

«Τ' αρχίδια του Ρόμποκοπ στο γκώλο θα πάρεις», οραματίστηκε ζοφερά κάποιος άλλος οπλοφόρος.

Ο καπνός ήταν τόσο πολύς, που οι αστυνομικοί κρατούσαν στο 'να χέρι το τσιγάρο και στ' άλλο τη βεντάλια κι έκαναν αέρα για να βλέπουν ο ένας τον άλλο.

«Όλο μπόι θα γίνει», είπε κάποιος χουφτώνοντας τη σκεπεδάρα του πενηντάρη Καντίνσκυ.

Η Αχμάτοβα χούφτωσε τους πατσάδες και γκάριξε: «Όλο πούτσος θα γίνει! Όλο πούτσος!»

Ο Ανατόλι πέρασε ανάμεσα και κάποιος τον έβαλε στη συζήτηση. «Από πού είσαι τελικά ρε Τόλι, δε μας είπες. Απ' την Τραπεζούντα ή απ' τη Σαμσούντα;»

«Κάπου ανάμεσα», απάντησε κείνος χωρίς να σταματήσει να περπατάει.

«Απ' τη Μπαρακούντα είσαι παλιόγυφτε, τέτοια μούρη που 'χεις», είπ' εύθυμα ο Κορτέζ κι έσκασε στα γέλια.

Ο Ανατόλι έβγαλε το πιστόλι και τον πυροβόλησε στην κοιλιά.

Εκείνος εκτινάχτηκε και καλουπώθηκε σε μια καρέκλα, σοκαρισμένος αλλά ανέπαφος καθώς είχε αρχίσει να φοράει αλεξίσφαιρο γιλέκο.

Εκεί που τα πράγματα πήραν ν' αγριεύουν, ο Μάιο άρπαξε τον Τόλι και τον γύρισε προς την έξοδο.

Κάτσανε σ' ένα παγκάκι του πάρκου κι ο Ανατόλι είπε: «Τον βασανίσαμε όσο μπορούσαμε καλύτερα, αλλά δε μας είπε τίποτα. Με είπε χασάπη και μετά τα τέζαρε».

«Ναι, το ίδιο ακριβώς συνέβη και με το διευθυντή», συνέχισ' ο Μάιο.

Η ανοιχτωσιά ήταν όμορφη κι ο αέρας φυσούσε γλυκά.

Δυο μαθήτρες έκατσαν σ' ένα παγκάκι απέναντι, σκύψαν και δούλεψαν έντεχνα και μετά από λίγο εμφάνισαν ένα γάρο 20 εκατοστών κι άρχισαν να ρουφάνε.

Ο Μάιο τις κοίταξε τσατισμένος. Δεν είχε μαζί του το υπηρεσιακό του περιστρωφο. Έψαξε όμως και βρήκε ένα Μάγκνουμ σε κάποια τσέπη.

Τη στιγμή που η μια μαθήτρια έκανε περασιά στην άλλη, ο μπάτσος πυροβόλησε και το γάρο εξαϋλώθηκε. Τα κοριτσάκια το βάλανε στα πόδια τσιρίζοντας.

«Μη ξεχάσετε τα βιβλία σας, καλέ», φώναξ' ο Μάιο και πυροβόλησε στον αέρα για να τις κάνει να γυρίσουν. «Θα 'θελα να 'χα κι εγώ ένα παιδί», συμπλήρωσε νοσταλγικά.

«Κι ο παπάς!» είπ' ο Ανατόλι. «Δε μίλησε, αν και του 'κανα πλήρη περιποίηση, συν μανικιούρ και πε-

ντικιούρ! Είσαι χασάπης, μου 'πε κι εγώ του απάντησα...»

Ο Μάιο τον διέκοψε σφίγγοντάς του το μπράτσο. «Δεν εννοούσε χασάπης. Εννοούσε χασάπης!» είπε.

«Τι;» ρώτησε ξαφνιασμένος ο άλλος.

«Χασάπης, όπως κρεοπώλις, όπως ανθοπώλις. Η ανθοπώλις, της ανθοπώλιδος», συνέχισ' ο Μάιο και τα μάτια του έλαμψαν. «Εννοούσε την Όλγκεν!»

«Ωρες-ώρες οι γνώσεις σου με τρομάζουν», είπ' ο Τόλι κι έπιασε το μέταλλο.

Η κυρία Όλγκεν αποδείχτηκε πραγματική καλλιτέχνης της φαγώσιμης γλυπτικής!

Η «Μπουτίκ Κρεάτων», έδειχνε εντυπωσιακή κι ανανεωνόταν καθημερινά με κομμάτια που έφερναν νέο αέρα στην αισθητική της διατροφής.

Τα κρέατα πόζαραν αλειμμένα με αιθέρια έλαια και τα νυχάκια τους ήταν καλολιμαρισμένα, έτοια για χειροφίλημα, σαν τα πέταλα των δροσερών λουλουδιών.

Τα πρόσωπα των ζώων, ολόκληρα ή μισά, διατηρούσαν το χαμόγελό τους, όπως όταν έτρεχαν ανέμελα, χωρίς να 'χουν υπόψη τους πως ο χασάπης τα παρακολουθούσε για μέρες, με το σπαθί του σηκωμένο.

Ξάπλωναν τα μέλη τους, σχεδόν ερωτικά, πάνω σε αλλεπάλληλα στρώματα φρεσκοκομμένων κρεμμυδιών κι οι λαδόκολλες που ζέσταιναν το τρυφερό κορμί τους, έφτιαχναν όμορφα γιλέκα και περιλαίμια, κάνοντάς τα να δείχνουν θελκτικά και ανθρωπίνα. Πέρα απ' τα κλασικά ζώα, η γνωριμία με μια απρόσμενη ποικιλία «νέων ειδών» αποδείχτηκε μεγαλοφυής, έχοντας ξετρελάνει τους προοδευτικούς καταναλωτές, που δεν είναι λίγοι και δε διστάζουν να παραμερίσουν τις συμβατικότητες, σ' όλα τα επίπεδα της ζωής τους!

Μπροστά-μπροστά στη βιτρίνα, ένα γουρουνιγοργόνα χαμογελούσε αισθαντικά, με χείλη αγέλαδας. Το γυαλιστερό, πιασάρικο σώμα του κατέληγε φαντασμαγορικά σε μια ασημένια, γυαλιστερή ουρά ξιφία, ξαπλωμένη σα βεντάλια πάνω σε παγάκια από ούισκι.

«Τι θα πάρετε;» ρώτησε την πελάτισσα η Όλγκεν.

«Πουλερικά» απαίτησε εκείνη.

Το βλέμμα της Όλγκεν σκοτεινίασε. «Τα πουλερικά προκαλούν τριχόπτωση και αρχές φαλάκρας», προειδοποίησε.

«Δε με πειράζει. Θέλω κάτι... Μια γαλοπούλα ας πούμε. Κι αν δεν έχετε, μια μεγάλη κότα μου κάνει». Κόιταξε τη χασάπιδα ίσια στα μάτια κι απείλησε: «Έχω συγγενή δικηγόρο. Αν δεν μου δώσετε πουλερικό, θα σας μηνύσω».

Η κρεοπώλις έσφιξε τα δόντια και είπε: «Περάστε κυρία! Εκεί μέσα έχουμε το φρέσκο κρέας».

Άνοιξε την τεράστια μεταλλική πόρτα κι έβαλε την πελάτισσα στο ψυγείο. Μπήκε κι αυτή πίσω της και κλείδωσε από μέσα.

Μπροστά απ' το κρεοπωλείο περνούσαν ξανά δυο παλιές πελάτισσες που πριν λίγο είχαν αγοράσει τσιπούρες με ράμφος και γέμιση κοτόπουλου. Ήταν γριές και το ζουμί τους είχε αφυδατωθεί δεκαετίες πριν.

Καθώς έσερναν τα ετοιμοθάνατα πόδια τους, η γεροντότερη έδειξε μια κρέμα ενυδάτωσης και είπε: «Αυτή! Αυτή με κρατάει στη ζωή!»

Η άλλη έπιασε με το νεκρό της χέρι το βαζάκι και διάβασε:

**Αναζωογονητική κρέμα σώματος.
Περιέχει λάδι Jakuba,
γαλβανισμένα ιχνοστοιχεία και Ω7.
Σας κάνει να αισθάνεστε νέα!
ΚΑΘΥΣΤΕΡΕΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ
ΤΗΝ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ!**

Πήρε αμέσως μπόλικη κρέμα και ξεκίνησ' απ' τα βυζιά. «Πουτάνα Χιονάτη σε φάγαμε!» γρύλισε χαρούμενα.

Η μουσική του Μπούγκι Γουόντερ ερχόταν ρηχή σαν πατημένο σάλιο μέσ' απ' την ψευδοροφή, υποστηρίζοντας τ' αγελαδινά χείλη, που προσπαθούσαν να χαμογελούν αδιάκοπα πάνω στη μάπα του γουρουνιού.

Η Όλγκεν είχε εμπλουτίσει τη βιτρίνα μ' ένα καινούριο αισθαντικό δημιούργημα, που ξάπλωνε γυμνό δίπλα στο γουρούνι.

Κουνέλι με πεταλωμένες οπλές, που κάποτε ανήκαν σε αρνάκι γάλακτος, γαλάζια μάτια και μεγάλα χείλη, που μέχρι χθες ήταν στο πρόσωπο της πελάτισσας που ζήτησε τα πουλερικά.

Το σώμα της εντοπίστηκε βουτηγμένο με τα μούτρα μέσα σ' ένα τενεκέ με παστές σαρδέλες.

Δύο αστυνομικοί στάθηκαν από πάνω της.

Την ανασήκωσαν και μετά την απόθεσαν πάλι εκεί που ήταν.

«Μήπως οι σαρδέλες της έφαγαν τη μάπα;» αναρωτήθηκε ο ένας.

«Μπα, δε νομίζω. Φαίνεται να 'ναι έγκλημα απ' το καθαρά που έφαγε κι όλους τους άλλους πελάτες», παραδέχτηκε με δυσαρέσκεια ο δεύτερος αστυνομικός.

Η Όλγκεν άκουσε αλλά έκανε την παλαβή. Μετακίνησε μειλίχια το ύπουλο σώμα της, θωπεύοντας συγχρόνως ένα καρβέλι παστουρμά.

Οι παλιές πελάτισσες στάθηκαν μπροστά στην

Μπουτίκ Κρεάτων.

«Δες το καινούριο! Υπέροχο! Σαν το Μικ Τζάγκερ είναι το γιαβρί μου. Τι χειλάρεις!», είπε η νέα γριά ενθουσιασμένη.

«Κι όμως, αυτά τα μάτια έχουν κάτι το πικραμένο. Αυτά τα χείλη δείχνουν τόσο ταλαιπωρημένα...» διαισθάνθηκε η γεροντότερη, κάπως σα μέντιουμ.

«Εμένα μου φαίνονται σα να 'χουν κάνει τσιμπούκι» είπε η άλλη.

«Μα είσαι τόσο χυδαία! Απλώς, είναι κάπως μεγάλα πάνω στο κουνελάκι», παραπονέθηκε η γριά. «Τυλίξτε το μου, σας παρακαλώ!» παράγγειλε στην Όλγκεν. «Είναι αξιολάτρευτο!»

Τα χείλη προσπάθησαν να ουρλιάξουν. Οι φλέβες στα μάτια πετάχτηκαν και κόντεψαν να σπάσουν. Το υπόλοιπο σώμα όμως δεν ήταν εκεί για να βοηθήσει.

Μαζί μ' όλα τα παρελκόμενα –μάτια, χείλη, κρεμμυδάκια, πέταλα και λαδόκολλα– το κουνελάκι τυλίχτηκε βουβό σε πακέτο και μετά, στο ταψί, πάλι γυμνό κι άφωνο.

Τα μάτια δάκρυσαν, ο φούρνος όμως εξάλειψε κάθε ίχνος υγρασίας.

«Σ' ευχαριστώ! Σ' ευχαριστώ πολύ, Πάντρε Αλφόνσο!» είπ' ο Τσανάγκο κι η γλοιώδης φωνή του έτρεμε από συγκίνηση.

Ήταν γονατιστός.

Κράτησε την κόκα στ' αριστερό του χέρι και με το δεξί έφερε στο στόμα του το μάξι φόρεμα του παπά και το φίλησε.

Η σακούλα, απαλή κι ευτραφής μέσα στο χέρι του, ήτανε τιγκαρισμένη με διεγερτικές υποσχέσεις.

«Σ' ευχαριστώ!» είπε και πάλι, τρεμουλιαστά.

«Άμα καθαρίσεις και το Ροντρίγκεζ, θα πάρεις άλλη μία», είπε ο παπάς. «Αυτοί οι αντιχριστιανοί πρέπει να εξαφανιστούν απ' το καρναβάλι. Μια και καλή! Η θρησκεία πρέπει να εποπτεύει κάθε γιορτή! Είμαστε καλλιτέχνες, όχι κτήνη!» έφτασε σε κορύφωση ο παπάς. «Μα, για πες μου Τσανάγκο, πώς περνάς τις ελεύθερες ώρες σου;»

«Ε, λίγα πράγματα. Μικρή είν' η απόσταση ανάμεσα στο ζενίθ και το ναδίρ, για ένα κακομοίρη σαν και μένα», φιλοσόφησε ο άλλος και μισογέλασε αξιολύπητα, ελπίζοντας να μπορέσει, σύντομα, να χώσει τη μύτη του στη σακούλα.

«Έχεις ωραία δόντια Τσανάγκο!» είπ' ο Πάντρε Αλφόνσο. «Έτσι βολικά όπως κάθεσαι, δε μου παίρνεις και μια πίπα;»

«Μόλις έβαψα την οδοντοστοιχία μου, Πάντρε. Για τις γιορτές!» παραπονέθηκε ο Τσανάγκο.

«Δεν πειράζει, παιδί μου! Θ' αλείψω τη μπούτσα μου με Brillio και θα σου κάνει ένα γυάλισμα... Μη τα συζητάς!»

«Χα, χα χα!» γκάριξε ο Κορτέζ χυδαία και σκύβοντας προς το δεσμοφύλακα, του σφύριξε κάτι στ' αυτί.

«Αα, χαα, χαααα... Θα σκάσω ρε πούστη!» ξεκωλώθηκε ο δεσμοφύλακας κι έσκυψε με τη σειρά του προς τον Κορτέζ, χαλαρός κι ελεύθερος, μέσα στο χώρο εργασίας του.

Το κρατητήριο ήτανε λιτά διακοσμημένο, με διαμερίσματα απλά και λειτουργικά, τόσο για τους βασανιστές, όσο και για τους βασανιζόμενους.

Το ογκώδες, φυσικά αλλοιωμένο γκρι του οπλισμένου σκυροδέματος έδενε απόλυτα αρμονικά με το μέταλλο ενώ ο χαμηλός φωτισμός γέμιζε το χώρο με σκοτεινές γωνιές, γεμάτες δυσάρεστες, για τους κρατούμενους, εκπλήξεις.

Στο πνεύμα του Λε Κορμπιζιέ, οι στενόμακροι, απόλυτα αξιοποιημένοι χώροι ενθάρρυναν τους εναγκαλισμούς, ενώ περιόριζαν σημαντικά τη δυνατότητα διαφυγής.

Φυλακισμένα, τα δυο πρεζόνια κοιτούσαν κρύα

και δύσκαμπτα, καθισμένα δίπλα-δίπλα, πίσω απ' τα ριγέ κάγκελα.

Ο γέρος ήταν τακτικός. Περιμένε στωικά το ξημέρωμα, ακίνητος σα νοβοπάν που φούσκωσε παρατημένο στη βροχή.

Ο νέος είχε φάει μάπες, είχε δώσει ονόματα και τώρα, ξεναγός στα πρόθυρα της τρέλας, έγγραφε σ' ένα χαρτί:

Μάνα

Έγινα γιατρός έχω τρελά λεφτά και είμαι Ουρουγουάη στο καρναβάλι του Ρίο. Εδώ οι μαύρες χορεύουν με το κορμί τους. Εμείς οι Έλληνες χορεύουμε συρτάκι κι είμαστε πρώτοι στο γέλιο και τη χαρά... Άμα φύγω από δω μέσα δε θα γυρίσω το κεφάλι μου πίσω ποτέ. Θέλω αυτή η τρελή γιορτή του Ρίο να μην σταματήσει ποτέ γιατί θα τρελαθώ. Άμα καταφέρω να βγω έξω φυσάει ζεστός αέρας με φοίνικες. Εδώ μέσα κάνει τρομερό κρύο. Είναι το ερκοντίσιον. Περνάω υπέροχα.

«Εγώ είμαι το καρναβάλι του Ρίο», είπ' ο γέρος τρέμοντας και κοιτώντας το γράμμα.

Μέσα στη μαύρη νύχτα, το δροσερό μπετόν φρόντιζε την υγεία του δέρματος, που έμενε πάντα υγρό και νεανικό.

Γύρω απ' τα ζωάκια που περπατούσανε
ξυπόλυτα στην εύπορη πόλη, ξάπλωνε σαν
κουβέρτα πάνω στο σούρουπο, η πολυαναμενόμενη
αλλά παγερή νύχτα της αλλαγής του χρόνου.

Τ' αυτοκίνητα ήταν όλα κι όλα πέντ' έξι και τα λι-
γοστά τους φώτα ξιφομαχούσαν με τ' αναπότρεπτο
σκοτάδι.

Όλοι, όσοι είχαν ένα κουτί, ήτανε κλεισμένοι μέσα.
Οι άνθρωποι, τα δώρα, οι πίτες στο φούρνο, οι χρι-
στουγεννιάτικες ευχές στα γραμματοκιβώτια.
Έτοιμοι να κάνουν αγκαλιές, όλοι έτριβαν τα χέρια
τους κι έβαζαν κραγιόν για να φιληθούν.

Ήταν παράξενο, ακόμα και για τον ίδιο, που
αποφάσισε να περάσει τη νύχτα δουλεύοντας.
Κάποιοι άνθρωποι, που βρέθηκαν να στέκονται δί-
πλα στα χριστουγεννιάτικα δέντρα, αλλά και μερικά
απ' τα κρεμασμένα στολίδια –αυτά που είχανε μά-
τια– έσκυβαν και τον κοιτούσανε που περπατούσε,
κάτω στο δρόμο.

Δεν ζήτησε, καν, υποστήριξη γι' απόψε.
Η γκόμενα της Αχιάτοβα θα ταξίδευε χίλια χιλιόμε-
τρα μέσα σε βροχή και σε χιόνι, για να 'ναι απόψε
μαζί της.

Μετά το χοντρό πάθημά του, ο πρώην ετοιμοθάνα-
τος Κορτέζ, επιθυμούσε ν' αλλάξει το χρόνο αγκαλι-
άζοντας τα παιδιά του.

Έβαλε το τσιγάρο στο στόμα και με τον καπνό

του καλλιγράφησε χριστουγεννιάτικες ευχές.

Ονειρεύτηκε τα μαλλιά της γυναίκας του να κάνουν φιοριτούρες γύρω τους. Η φωνή της ακούστηκε να τις τραγουδάει. Όμορφες ευχές για μικρά παιδιά.

Μετά ο τροπικός άνεμος φύσηξε και πήρε τις αναμνήσεις μακριά. Έσπρωξε το Μάιο, που πέταξε συναινετικά το τσιγάρο και πήρε το δρόμο για το σούπερ μάρκετ.

Έβγαλε το σακάκι του μέσα στην παγωνιά των άλλων και το 'ριξε στον ώμο.

Ο άνεμος του 'φερε νότες και θυμήθηκε εύθυμα ότι στο καρναβάλι του Ρίο ήταν απόψε η μεγάλη βραδιά.

«Μεγάλη βραδιά για όλους», σκέφτηκε.

Ένας ζητιάνος έγειρε μπροστά του ικετευτικά. Ο Μάιο τον πλήρωσε αδρά και του ευχήθηκε καλή τύχη.

Με μια κίνηση αστραπή εκείνος πέταξε κουστουμαρισμένος την ελεεινή κάπα, πήδηξε μέσα σε μια Μεροσεντές κι εξαφανίστηκε γελώντας.

Ο μπάτσος δεν είχε όρεξη για σκοτωμούς απόψε.

«Καλή τύχη στο καζίνο, λοιπόν!» είπε.

Μάζεψε το λιωμένο πανωφόρι, έψαξε για λίγο τον αληθινό ζητιάνο μα δε τον βρήκε.

Παράτησε το ρούχο πάνω σ' ένα ταχυδρομικό κουτί. «Ίσως το επιστρέψει στο ζητιάνο ο Αϊ Βασίλης» σκέφτηκε κι αναλογίστηκε μετά το καρναβάλι της

φτώχειας και του πλούτου.

Ο πλούσιος κι ο φτωχός πίνουν μαζί, σηκώνοντας τα συγκρουόμενα ποτήρια τους.

Τα γέλια τους μοιάζουν ίδια, ο πλούσιος όμως αισθάνεται ελεήμων κι ο φτωχός αισθάνεται την ακαταμάχητη ανάγκη να σφίξει τα χέρια του γύρω απ' το λαϊμό του πλούσιου.

Η ώρα περνάει κι ο πλούσιος, σαν μπαλόκι που ξεφουσκώνει, θα επιστρέψει στην αδιαφορία και τη νωθρότητα. Το μυαλό του θα μικρύνει σαν μπίλια που χωράει μόνο το λιπαρό του τομάρι, παραγεμισμένο με ματσάκια από σφιχτοστοιμωμένα λεφτά. Ο φτωχός, πιο αλτρουιστής, θα πλακώσει τη γυναίκα του στις μάπες κι αυτή θα τον χτυπήσει όσο μπορεί. Όνειρα πλούτου κι ασφυκτικοί προϋπολογισμοί θα πνίξουν τις φτωχές ψυχές τους.

Σήμερα όμως, είναι στο Ρίο η μεγάλη νύχτα!

Πλούσιοι και φτωχοί φοράνε μάρκες!

Οι τροχοί γυρνάνε, μετακινώντας άρματα! Μεταφέρουν ολόκληρες παραστάσεις, πλαισιωμένες με μπούτια και κώλους και κάθε λογής φτερά και στολίδια. Είναι η μόνη βραδιά που ισχύει το ρητό: «Θα γυρίσει ο τροχός, θα γαμήσει κι ο φτωχός!»

Οι πλούσιοι το ξέρουν και τρέχουν μασκαρεμένοι, ν' αρπάξουν πεντέξι παθιάρικους πούτσους. Και την άλλη μέρα, η ζωή επιστρέφει στη γνώριμη υποκρισία.

Ο Μάιο ένοιωσ' αηδία και περπάτησε πιο γρήγορα,
στην τροχιά της δικής του ετοιμοθάνατης ζωής.

Η πόρτα άνοιξε δουλοπρεπής και αθόρυβη,
μα ο Μάιο στάθηκε, προτού την περάσει.
Ένας αυτόματος πωλητής που στεκόταν εκεί δίπλα,
ζητιάνεψε μερικά κέρματα κι ο άντρας τον τάισε.
Ξετύλιξε το περιτύλιγμα απ' το κουλουράκι και δι-
άβασε:

*Αν είσαι μπάτσος ζωντανός
το λεν κι οι παροιμίες
γύρνα για πάντα σπίτι σου
μη κάνεις μαλακίες*

«Θύμισέ μου να σου φυτέψω μερικές σφαίρες βγαίνο-
ντας», είπε ο άντρας στον πωλητή, μα 'κείνος έμεινε
βουβός κι ο αντίπαλός του πέρασε την πόρτα, που
τον ακολούθησε με το βλέμμα, σαν ταξιθέτρια, προς
το σαλόνι του θανάτου.

Πέρα απ' τη σκοτεινή είσοδο, κάπου στο βάθος, υπήρχε μια περιοχή φωτισμένη.

Ο Μάιο κινήθηκε σιωπηλά, ανάμεσα στα ήσυχα, μισοκομισμένα προϊόντα, πέρασε τους μυρωδάτους, φρεσκοκομιμένους καπνούς και τα είδη καπνιστού και συνέχισε δίπλα, στα είδη καπνιστού σολομού. Εκατοντάδες σολομοί ξάπλωναν καπνιστοί, ο ένας πάνω στον άλλο, με μουσκεμένα τσιγάρα στο στόμα τους, συντεταγμένοι ακριβώς όπως ταξίδεψαν διασχίζοντας τον Ατλαντικό, για να φτάσουν στον τελικό προορισμό τους, το σούπερ μάρκετ. Λίγο πιο πέρα, μετά τη στροφή των στολών κατάδυσης, η φωτισμένη περιοχή στάθηκε μπροστά του.

Τα είδη εξοχής έλαμπαν, ολοκαίνουρια και γυαλιστερά, περιμένοντας το χειμώνα να παραδώσει. Κάτω απ' την τεράστια, καλοτσιτωμένη ομπρέλα, η Όλγκα Όλγκεν κάπνιζε καθισμένη σε πλαστική, πράσινη καρέκλα, ακουμπώντας σε τραπέζι που φαινόταν μασίφ, αλλά ήταν απλώς καλοφτιαγμένο νοβοπάν με φύλλο καπλαμά.

Ένα φτηνό φωτιστικό κήπου φώτιζε όμορφα αυτήν και τον καπνό της, ξάνθαινε τα ποτήρια και το μπουκάλι με το κρασί κι έδινε στα τυφλά της μάτια μια απόκοσμη εσωτερικότητα που απουσίαζε παντελώς όταν η γυναίκα στεκόταν κοντά στα καλλιτεχνημένα της κρέατα.

«Το κρασί είναι υπέροχο», είπε. «Αν προτιμάς όμως, θα μπορούσες ν' ανοίξεις ένα ουίσκι. Η κάβα είναι

δίπλα. Θα 'θελες να βοηθήσεις μια τυφλή γυναίκα να σε ρβίρει, έτσι δεν είναι;» ρώτησε χαμογελώντας, κάπως πικρά.

Ο άντρας τσάκωσ' ένα Johnny και το 'φερε στο τραπέζι. «Αυτό θα με βοηθήσει να καταπιώ την ιστορία σου, αν είναι πολύ βαρετή ή -ακόμα χειρότερα- ψεύτικη» είπε ανοίγοντάς το και μετά πήρε μια καρέκλα και κάθισ' απέναντί της.

Εκείνη έπιασε τ' άδειο ποτήρι και του σέρβιρε επιδέξια, μια πληθωρική δόση ουίσκι. «Ω, πιστεψέ με!» είπε. «Αυτά που θα σου πω έχουν απίστευτο ενδιαφέρον».

Άδειασε το ποτήρι της και τα μάτια της γυάλισαν. «Ήταν μια ωραία κοπέλα, κάποτε...» είπε. «Μετά παντρεύτηκε ένα μαλάκα κι έγινε θεόχοντρη σαν κι αυτόν».

Σέρβιρε στον εαυτό της ένα ουίσκι, το κατάπιε και συνέχισε: «Τον ξέρεις, αυτόν τον γελοίο που πετάει τα Χριστούγεννα με τους τάρανδους;»

Ο Μάιο έγνεψε κι αυτή γέλασε πικρά. «Χοντρή σαν κι αυτόν», επεξήγησε.

Ρούφηξε το τσιγάρο της ατέλειωτα και μέσα σε σύννεφα καπνών, αδημονώντας ν' ακούσει την αντίδρασή του, αποκάλυψε την αληθινή της ταυτότητα.

«Δεν είμαι η Όλγκα Όλγκεν.

»Είμαι η Όλγκα Σάντα Κλάους.

»Η γυναίκα του Άγιου Βασίλη».

Ο αστυνομικός δεν κόμπλαρε. Έβαλε το τσιγάρο στο στόμα, αφήνοντάς την να συνεχίσει κι εκείνη ήπια και ξανάρχισε την αφήγηση.

«Χόντραινα ακατάπαυστα κι άρχισα να του μοιάζω στο πρόσωπο και μετά άρχισα να γελάω σαν κι αυτόν. Τα χρόνια πέραναγαν και 'γω γερονούσα μοναχικά».

»Εκείνη την εποχή, ο Βασίλης έξευε στην άμαξα τις αγαπημένες μου γαλοπούλες και κάθε τόσο ξεκινούσαν απ' τον κρύο Βορρά, για μέρη εξωτικά.

»Μια μέρα που 'μουνα μόνη, πήρα μια γριά φίλη, την Κοκκινοσκουφίτσα, και περάσαμε το δάσος, για να επισκεφτούμε την άρρωστη μαμά της.

»Ήπιαμε και γελούσαμε πολύ κι όταν μας έπιασε το σκοτάδι, αποφασίσαμε να περάσουμε τη νύχτα μας εκεί».

Η γυναίκα σήκωσε το τσιγάρο της ταραγμένη και μετά από λίγο συνέχισε: «Εν τω μεταξύ, ο Βασίλης επέστρεψε, κατάκοπος και πεινασμένος. Περίμενε ώρες και μετά, μέσα στη νύχτα, αφού είδε ότι είχα εξαφανιστεί και δεν υπήρχε φαί, στραγγάλισε τις γαλοπούλες και τις καταβρόχθισε».

Η Όλγκα έσκυψε κι αναστέναξε. Όταν σήκωσε το κεφάλι της για να καπνίσει, το πρόσωπό της ήταν γεμάτο δάκρυα. «Ήταν μια φρίκη», είπε. «Όσες συγγνώμες κι αν άκουσα, βαθιά μέσα μου μεγάλωνε ένα μίσος και μια τρέλα.

»Έχασα τα περιττά μου κιλά μέσα σε μέρες.

»Ο Βασίλης αντικατέστησε τις γαλοπούλες με τάρανδους, που 'ταν πιο καρδαμωμένοι κι έβγαζαν και καλύτερη τελική.

»Μ' αυτό το σχήμα έγινε παγκοσμίως γνωστός κι αργότερα αγιοποιήθηκε. Εγώ όμως την είχα ψωνίσει χοντρά.

»Ένα βράδυ, πήρα την καραμπίνα και καθάρισα τους τάρανδους. Τους μαγείρεψα έτσι ώστε να φαίνονται σαν πουλερικά.

»Ναι! Το έκανα, κύριε. Όσο κι αν φαίνεται τρομερό. Είμ' όμως άνθρωπος κι εγώ και σου ζητώ να με κρίνεις με επιείκεια».

Έπιασε το ποτήρι της ταραγμένη και συνέχισε: «Ο Άγιος Βασίλης τους καταβρόχθισε κι έπεσε για ύπνο. Το επόμενο πρωί, όταν κατάλαβε τι είχε γίνει, τρελάθηκε. Εγώ όμως, την είχα κοπανίσει μέσα στη νύχτα, παίρνοντας σε μια βάλιτσα την εκδίκηση και την ελπίδα».

Η Όλγκα κάπνισε, ήπιε και για λίγο άκουσε αφηρημένα τα ρολόγια που χτυπούσαν παραδίπλα. «Ωχ!», φώναξε και σηκώθηκε. «Πρέπει να κάνω μια ρύθμιση στα ψυγεία». Εξαφανίστηκε προς την μπουτίκ κι ο Μάιο έμεινε ελαφρά μελαγχολικός, σαν παιδί που του τεμάχισαν το παραμύθι. Δεν τον έπαιρνε, όμως, ο ύπνος και μετά από λίγο την αναζήτησε.

Πέρασε την κεντρική πόρτα των ψυγείων, αφήνο-

ντάς την ανοιχτή πίσω του, και προχώρησε.

Το πάτωμα, σε όλη του την έκταση, ήταν καλυμμένο από πάγο. Ο χώρος ήταν τεράστιος, μ' επιμέρους πόρτες ψυγείων με χαμηλή και ψηλή ψύξη. Πάνω από κάθε πόρτα, μια γαλάζια λάμπα άναβε, όσο ο κινητήρας του ψυγείου ήταν σε λειτουργία.

Κάπου στο βάθος, τα μάτια του Μάιο συνάντησαν την Όλγκεν να κάθεται και να πίνει.

«Α! Ξέχασα να σε φωνάξω», του είπε. «Έλα! Δεχόμαστε και στον προσωπικό μας χώρο. Χα, χα, χα. Εδώ είναι πιο καλά! Χα, χα».

Ο αστυνομικός κάθισε, κοιτώντας ακόμα την αίθουσα. Πιτσιλισμένα αίματα διακοσμούσαν την περιοχή γύρω του, ενώ η θερμοκρασία επέτρεπε μόνο μηχανικές σκέψεις. Έπιασε το ποτήρι του και ήπιε.

Η γυναίκα ξαναμίλησε, από κει που είχε σταματήσει. «Ο Αϊ Βαγγέλης, ο αντίπαλος του Αϊ Βασίλη, μου έδειξε εύνοια και μ' έκρυψε σ' αυτό το σουπερ μάρκετ. Όταν όμως οι πελάτες μου ζητούσαν πουλερικά, μ' έζωνε η τρέλα. Μα, ποιος μπορεί να κρίνει έναν άνθρωπο που έχει ζήσει όσα εγώ;» αναρωτήθηκε θεατρικά και συνέχισε: «Όταν άρχισα να σκοτώνω, ο Βαγγέλης μ' εγκατέλειψε. Έστειλ' αυτούς τους άχρηστους, τον πρώην σκύλο και τον καραγκιόζη μουσικό, για να δουν τι συμβαίνει και να βοηθήσουν την αστυνομία να σταματήσει τους φόνους».

Ο Μάιο συνειδητοποίησε ότι η μουσική του Μπού-

γκι ακουγόταν, όπως πάντα αντιπαθητική και ανάλαφρη, σα μουσικό ζελέ.

Αποκόλλησε με δυσκολία τα παπούτσια του απ' τον πάγο και παρατήρησε οτ' η γυναίκα μετακινούσε τα πόδια της συνέχεια. Μετά σταμάτησε να κάνει θόρυβο, αφήνοντάς την να συνεχίσει.

«Οι απεσταλμένοι του Αϊ Βασίλη, πρωτοκλασάτα καθίκια, προσπαθούσαν να μ' εντοπίσουν κι αυτοί.

»Όταν έμαθαν για τους φόνους, κατάλαβαν πως κάτι περίεργο συνέβαιν' εδώ μέσα κι άρχισαν τις επισκέψεις.

»Μόλις μύριζα την κακία τους, εξαφανιζόμουν. Φορούσα μια μάσκα γουρούνι, ξάπλωνα στη μπουτίκ και σκεπαζόμουν με φρεσκοκομμένα κρεμμύδια».

Ο αστυνομικός παρατηρούσε το χώρο. Στον απέναντι τοίχο υπήρχαν φωτογραφίες.

Στην πρώτη, ένα νεκρό γουρούνι καθόταν σταυροπόδι σε μια πολυθρόνα.

Δίπλα, το γουρούνι ήταν διαμελισμένο κι η πολυθρόνα ήταν γεμάτη αίματα.

Στην επόμενη φωτογραφία, αναγνώρισε με φρίκη ένα βουλευτή που εξαφανίστηκε πριν ένα χρόνο, να κάθεται στην ίδια πολυθρόνα.

Στην επόμενη, η πολυθρόνα ήταν γεμάτη αίματα και στη μέση της υπήρχε ένα πιάτο μυαλά, γαρνιρισμένα με πρασινάδες.

Σε άλλη φωτογραφία, η Όλγκεν καθισμένη.

Η κεντρική πόρτα της παγωμένης αίθουσας ακούστηκε σιγά-σιγά να κλείνει, σαν κάποιος να μπήκε και να την τράβηξε.

Οι λάμπες άρχισαν να σβήνουν και στις σκοτεινές γωνιές θα μπορούσαν να κρυφτούν ανεπιθύμητα πράγματα.

Ο άντρας συγκεντρώθηκε και κοίταξε αλλού.

Στο διπλανό τοίχο κρέμονταν, στη σειρά, κεφάλια τάρανδων και στο τέλος, το κεφάλι του βουλευτή.

Έβγαλε το περιστροφό του και το κράτησε κρυμμένο.

Ξεκόλλησε τα πόδια του απ' το πάτωμα και ρώτησε:

«Τι έκανε ο Άγιος Βασίλης μετά τους τάρανδους;»

«Μετά τους τάρανδους, τα μόνα διαθέσιμα ζώα ήταν μερικά γουρούνια», είπε η γυναίκα. «Τους έκανε δίαιτα, τους έβαλε κέρατα και από τότε κάνει μ' αυτά τη δουλειά του».

«Αυτό μου φαίνεται κάπως παράξενο», είπε ο αστυνομικός.

«Απ' όλ' αυτά που άκουσες, αυτό σου φάνηκε παράξενο;» είπε η Όλγκεν και τον κοίταξε υποτιμητικά.

«Πέρυσι, την ώρα που ο Αϊ Βασίλης διέσχισε τον ουρανό, ένα απ' τα ζώα του ψόφησε κι έσκασε πάνω σ' ένα ταξί. Ήτανε τάρανδος. Το είδα ο ίδιος», είπε ο άντρας ανεβάζοντας την ένταση.

Μετά από μερικά δευτερόλεπτα σιγής, η Όλγκεν μισογέλασε και είπε: «Λυπάμαι. Δεν είχα την πρόθεση κι όμως είπα ψέματα. Είμ' όμως άνθρωπος και γω και

σου ζητώ να με συγχωρέσεις. Καταλαβαίνω πως διαστάξεις τώρα να με πιστέψεις, αλλά στο τέλος θα το κάνεις. Σε περιμένα ήρεμα κι εσύ ήξερες πως θα με έβρισκες να σε περιμένω εδώ».

Ο Μάιο τη σημάδεψε, αλλά συνέχισε να την ακούει. «Ήρθες, γιατί σαν και μένα, κάηκες πολλές φορές στη ζωή σου και νοιώθεις τον πόνο του άλλου. Είμαι άνθρωπος κι είπα ψέματα», είπ' εκείνη γεμάτη συγκίνηση, «και θ' αγγίξεις με τ' απαλά σου χέρια το θάνατο γιατί ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΘΑ ΣΟΥ ΒΓΑΛΩ Τ' ΑΝΤΕΡΑ», ούρλιαξε και σηκώθηκε απότομα, σπρώχνοντάς τον απίστευτα δυνατά με το τραπέζι και ρίχνοντας τις καρέκλες.

Το σώμα του τσουύλησε στον πάγο και το πιστόλι του γλίστρησε μακριά.

Μέσα στο ημίφως, η Όλγκεν πλησίασε το πιστόλι και μουγκρίζοντας, το κλώτσησε ακόμα μακρύτερα. Τα μάτια της γυάλιζαν εξωπραγματικά και το στόμα της έχασκε σαν τάφος. Το άσπρο περιστέρι της ειρήνης είχε ψοφήσει μέσα της και βούλιαξε σαν αβυσσαλέο ψάρι, μέσα σε καθόδους αναβράζοντος αίματος. Το φως εξαφανίστηκε.

Ο αστυνομικός μέτρησε την κατάσταση και ξεροκα-

τάπια ξέροντας πως, σαν τυφλή, είχε προβάδισμα στο σκοτάδι.

Έβαλε ένα τραγούδι στο κινητό του και το πέταξε προς το μέρος της.

Κραδαίνοντας ένα μπαλτά, εκείνη έσκισε με μια κίνηση τον αέρα, δένοντάς τον σ' ένα πολύπλοκο φιόγκο, και διχοτόμησε τη συσκευή, τη στιγμή που ακουμπούσε στο πάτωμα. «Θα σου ξεσκίσω τις αισθήσεις», ούρλιαξε κι η φωνή της ακούστηκε τερατώδης και ερμαφροδίτη.

Η πίεσή του είχε ανεβεί και κόντευε να σπάσει κι οι φλέβες του είχαν διογκωθεί σαν μπουριά από ατμόπλοιο.

Μέσ' στο μυαλό του συγκρούονταν ανακατεμένες βραζιλιάνικες ανακοινώσεις αναχωρήσεων και αφίξεων.

Κούνησε το κεφάλι του κι ο θόρυβος υποχώρησε στιγμιαία, ανασυντάχθηκε μετά κι επέστρεψε αληθινά εφιαλτικός. Μια φωνή ξεχώρισε απ' το πλήθος και σε μια γλώσσα που δεν καταλάβαινε, του σφύριξε κάτι απόλυτα κατανοητό - πως πλησίαζε η ώρα του τέλους!

Απ' τα σακατεμένα ηχεία κάποιου μακρινού σιδηροδρομικού σταθμού, η Habanera των Yello ήχησε καταλυτική.

Στο Ρίο, οι πρώτες χορεύτριες άρχισαν να κινούνται στο ρυθμό της.

51

Οι σαρδέλες που διατηρούσαν το κεφάλι τους, άκουσαν το θόρυβο και ταράχτηκαν. Άρχισαν να χτυπιούνται μέσ' στις ασφυκτικές κονσέρβες τους και να ουρλιάζουν υστερικά. Μάταια όμως! Κανείς δεν μπορούσε να τις βοηθήσει να βγουν. Οι κονσέρβες ταρακουνήθηκαν, έπεσαν στο πάτωμα κι έμειναν εκεί.

Ο κακόμοιρος Μάιο Ούρσουλα προσπαθούσε να μείνει σ' ένα κομμάτι.

Η υπερφυσική Όλγκα Όλγκεν είχε καταλάβει ότι το τέλος της ήταν κοντά. Χτυπούσε τα χασαπομάχαιρα μεταξύ τους κι εκείνα σπινθήριζαν εορταστικά μέσ' στο σκοτάδι, διασφαλίζοντάς της μια βραδιά ακατάπαυστης δράσης, μια νυχτιά αχαλίνωτου πάθους.

Ψηλαφώντας με τα τρεμάμενα χέρια του, συνάντησε τα υλικά από το τρικ που, κάποτε, τους είχε κάνει η Όλγκεν. Προσπάθησε να την δει κι ένοιωσε το περιγραμμά της.

Άρπαξε το βαζάκι με την κρέμα ενυδάτωσης και το πέταξε προς τη μορφή που ερχόταν.

Η κρέμα τυλίχτηκε ολόκληρη γύρω απ' τα μούτρα της, νερουλιάζοντας τα χαρακτηριστικά της που άρχισαν να σβήνουν.

Η γυναίκα ούρλιαξε απόκοσμα αλλά φάνηκε να σκύβει και με μια πετσέτα σκούπισε την κρέμα από πάνω της.

Το κεφάλι της γαλοπούλας εκσφενδονίστηκε προς

το μέρος της, ξεφωνίζοντας από φόβο. Η Όλγκεν το άκουσε και το χαστούκισε με το μπαλτά, στέλνοντάς το να καρφωθεί με το ράμφος στον τοίχο και να σωπάσει για πάντα.

Το παστό χέρι τη σκαρφάλωσε ταχύτατα και σφίχτηκε δυνατά γύρω απ' το λαιμό της. Τα μάτια της γούρλωσαν και το σώμα της έκανε δυο τρεις αγωνιώδεις περιστροφές, μέχρι που το χέρι της άγγιξε το νεκρό κεφάλι της γαλοπούλας, το ξεκάρφωσε και το κάρφωσε στο χέρι που την έπνιγε. Το χέρι πέθανε μουγκά, πέφτοντας στο πάτωμα και η Όλγκα το κλώτσησε μακριά σαν ψόφιο ποντίκι.

Κάπου μακριά, βουτηγμένες σε μια παραληρηματική πανδαισία χρωμάτων, οι χορευτήριες στριφογύρισαν τους αμαρτωλά γυμνασμένους κώλους και τα μεταλλικά κρόσσια μαστίγωσαν τα καλολαδωμένα μπούτια τους, κάνοντας τους παρευρισκόμενους ν' αναστενάξουν συντονισμένα, σα χορωδία από νοσταλγικά κτήνη.

Οι αναστεναγμοί αντήχησαν μέσα στα ψυγεία.

Η αποκτηνωμένη γυναίκα μισοφάνηκε και πάλι να πλησιάζει απειλητικά κι ο μπαλτάς ακούστηκε ν' ανεβοκατεβαίνει.

Ένα καπάκι της ψευδοροφής άνοιξε κι ο Μπούγκι φάνηκε στο άνοιγμα, παίζοντας εκκωφαντικά.

Η Όλγκα έκλεισε τ' αυτιά της κι έβρισε χυδαία και δυνατά. Άρπαξε κάτι φονικό και το πέταξε.

Η ψευδοροφή διαλύθηκε κι ο άντρας έσκασε με την πλάτη στον πάγο. Με τον τρόπο ζωγραφισμένο στο πρόσωπο, προσπάθησε να προστατευθεί, βάζοντας το Hammond μπροστά του, ο μπαλτάς όμως το διχοτόμησε με μιας, κάνοντάς το να βγάλει τις τελευταίες του, αληθινά πεθαμένες νότες.

Όταν ο μπαλτάς ξανάπεσε, χώρισε άνισα τη μάπα του Μπούγκι. Επτά δόντια, μισό ζυγωματικό και μισό μάτι έμειναν μαζί απ' τη μία μεριά, μια σύσπαση οδύνης με τη γλώσσα ακέραια, απ' την άλλη.

Μάταιη η επιτυχής διαφυγή από τους λυσσασμένους μαύρους και τους εκδικητικούς κιθαριστές.

Ό,τι πριν από λίγο ήταν ένας άνθρωπος, μετατράπηκε σε μια στιγμή σε δυο ανισοβαρείς μερίδες κρέατος. Τα χέρια του χαλάρωσαν, νεκρά πάνω στον πάγο.

Ο Τσανάγκο φαινόταν απαίσιος σαν κέρρινος σκύλος κάτω απ' τους τιτάνιους, θερμοφόρους προβολείς, σηκωμένος όμως στα δυο του πόδια, χόρευε καλύτερα απ' όλους τους ανθρώπους.

Χαμογελούσε και τα φρεσκοβαμμένα δόντια του γάβγιζαν αθόρυβα, σα διαλυμένο φωσφοριζέ κομπολόι, κάτω απ' τη λυσσαλέα μουσική που ρουφούσε κάθε άκουσμα και το ενσωμάτωνε στο ρυθμό της.

Ο Μάιο ένοιωσε να κολλάει στον πάγο και τράβηξε τα χέρια του γρήγορα κι απότομα, μετά όμως συνειδητοποίησε ότι ψηλαφούσε στις όχθες μιας λίμνης νωπού, γλιαρού ακόμα αίματος.

Μέσ' στο σκοτάδι, κάτι ογκώδες σύρθηκε στον πάγο κι έπεσε πάνω του με φόρα.

Άρπαξε το σώμα και το χτύπησε με τις γροθιές του, ξανά και ξανά, ώσπου κατάλαβε πως ο αντίπαλός του δεν αντιδρούσε.

Η κρεοπώλις τον φώτισε μ' ένα φακό και γέλασε τρελά.

Ο Μάιο κατάλαβε ότι δεν ήταν τυφλή. Την είδε να στέκεται μακριά του. Κοίταξε, πεσμένο στα πόδια του τον αντίπαλό του, ένα ψόφιο, ολόκληρο γουρούνι.

Το φως του φακού δεν έσβησε κι ο γερομπάτσος κατάλαβε πως η τρελή κρεοπώλις θα του την έπεφτε χοντρά. Έσφιξε τα δόντια κι ετοιμάστηκε να χορέψει επιδέξια, πριν τα τινάξει.

Κουφός και μουγκός αλλά πάντα χαμογελαστός, τρελά ερωτευμένος και τρελός, ο Αρτούρο Βελότσε σκέφτηκε πως οι χορευτές πρέπει να 'ναι εραστές ή να ποθούν έντονα τη στιγμή που θα γίνουν.

Ακουμπούσε σταθερά το 'να χέρι στον πάγκο, χορεύοντας τα μπάσα δυνατά και γαργαλιστά σαν τον έρωτα και με τ' άλλο χέρι χούφτωνε μια το τσιγάρο, μια το ποτό, μια το γκομενάκι του που στριφογυρούσε μπροστά του, γλυκό σα μέλι-σοκολάτα.

Όλοι οι μουσικοί, εκτός απ' τον γέρο κιθαρίστα, ήτανε μαύροι. Κι εκείνος, πάνω στην τεράστια κινούμενη εξέδρα, τους άφην' όλους να παίζουν δυνατά και να κρατούν το κομμάτι κι αυτός μόνο ψιθύριζε, επιτρέποντας στον κόσμο να χαμογελάει ειρωνικά με τα στιχάκια του: "I'm a lonely caballero..." -πού πας κύριέ μου άσπρος-άσπρος και πώς τολμάς να μιλάς για μοναξιά στο καρναβάλι του Ρίο;

Όταν όμως έσκυψε το κεφάλι του πάνω απ' την κιθάρα, τα σαγόνια κρέμασαν μέχρι το πάτωμα και τα βυζιά των γυμνόστηθων χορευτριών γύρισαν και κοίταξαν τ' όνομά του -JJ Cale-, γραμμένο σεμνά πάνω στην κάσα.

«Τι, τι;» έγνεψ' ο Αρτούρο κι η γυναίκα του χαμογέλασε και κόλλησε τα χείλη της πάνω στα δικά του.

Πρώτα οι Yello και τώρα αυτός ο κωλόγερος!
Ο Τσανάγκο ξίνιζε τα μούτρα, ακούγοντας
τους λευκούς να τραγουδάνε.

Κοίταξε τον ουρανό για κάποιο σημάδι και για μια
στιγμή ένοιωσε τη συμφορά να 'ρχεται. Μοιραία
όμως, τα κάλλη του καρναβαλιού τον απορρόφησαν
ξανά.

Η Μιράντα Ραμίρες λύγισε στα δύο μπροστά στα
μάτια του, λειώνοντας τη μέση της σα σοκολάτα κι
όταν ο άντρας που τη χόρευε την τράβηξε ξανά προς
την αγκαλιά του, εκείνη μαστίγωσε πάνω του το μυ-
ρωδάτο τομάρι της κι ο ιδρώτας, ανακατεμένος με
άρωμα, εκτινάχθηκε μαζί με τη βαριά της ανάσα.

Ο Μάιο είδε το σπινθήρα που 'βγαλε το χα-
σαπομάχαιρο και κινήθηκε αποφασιστικά προς τα
κει. Ψηλαφιστά, το χέρι του συνάντησε το χερούλι
του ψυγείου. Άνοιξε την πόρτα για να φωτιστεί ο
χώρος. Σαν από μηχανής θεός, ο Φάλκο πετάχτηκε
μεσ' απ' το σκοτάδι κι έσπρωξε την Όλγκεν μέσα
στην κατάψυξη.

Στην Κόπακαμπάνα, την Ιπανέμα, το Βοτανικό Κήπο αλλά και μέσα στο ίδιο το κέντρο του Ρίο, τα «μπλόκος» είχανε ξεκινήσει την παρέλαση πριν από μέρες.

Στο Σαμπαδρόμιο γινόταν της τρελής.

Η Σχολή για την οποία σκότωνε ο Τσανάγκο, παρουσιάστηκε με μια τεράστια πλατφόρμα, φτιαγμένη από χρυσάφι κι ασήμι, λευκά αγγελικά φτερά, πολύχρωμα πούπουλα, γαμήσι και αίμα.

Τα κοινωνικά μηνύματα που επιχειρούσε να περάσει, τα είχαν όλοι χεσμένα, μια που οι γυμνές θεογκόμενες αναπηδούσαν ασταμάτητα τα σαγηνευτικά βυζιά τους κι οι περιστρεφόμενοι κώλοι έδειχναν εξίσου διαθέσιμοι με τα έκφυλα πρόσωπα.

Ο Τσανάγκο χόρευε δίπλα στο άρμα, στέλνοντας το γυαλιστερό του χαμόγελο σε όλους.

Μέσ' στην τρελή χαρά, δίπλα στη λαοθάλασσα του καρναβαλισμού και του ακράτητου γέλιου, ένα κομμάτι της πλατφόρμας διαλύθηκε. Από μέσα του ξεπήδησε λυσσασμένη η Όλγκα Όλγκεν, κρατώντας τα εργαλεία της δουλειάς της.

Κοίταξε τριγύρω της απόκοσμα και το βλέμμα της σταμάτησε σ' έναν αποτριχωμένο τραβεστί.

Πλούσιο φτέρωμα, από φτερά κάθε χρώματος και μεγέθους, πλαισίωναν φανταχτερά το λάγνο πρόσωπό του.

Σήκωσε το χέρι της ψηλά και φύτεψε τον μπαλά

ανάμεσα στις ψεύτικες βλεφαρίδες που λάσπωσαν, βουτηγμένες στην μπογιά και το αίμα.

Το θύμα γρύλισε σα γουρούνι, τρέκλισε λοξά αριστερά και ξαπλώθηκε στα καλοξυρισμένα πόδια ενός δίποδου όντος που πιτσιλίστηκε, ευτυχώς, σε χρώμα ασορτί με τα νύχια του.

Η Όλγκεν κοίταξε τον Τσανάγκο και όρμηξε.

Εκείνος συγκράτησε τα χέρια της και πάλεψαν χορευτικά, κινούμενοι με τη φορά του πλήθους.

Η γυναίκα κάρφωσε τα λυσσασμένα δόντια της στο μπράτσο του, καθώς ο άντρας την έσπρωξε δυνατά και κυλίστηκαν μαζί, μέσα στο άρμα.

58

Η πόρτα του ψυγείου άνοιξε με βία και τα δυο σώματα κυλίστηκαν στον πάγο.

«Μου σκίστηκε η καρδιά σου και τώρα θα σκίσω και σένα», ούρλιαξε η Όλγκεν παρανοϊκά κι όλοι άλλαξαν θέση μέσ' το σκοτάδι.

Ο Τσανάγκο δεν μπόρεσε να το αντέξει. «Τώρα θα κλείσω τα μάτια μου και θα συνέρθω», ικέτευσε.

Προσπάθησε ν' αλλάξει θέση αλλά τα πόδια του είχαν κολλήσει. Γέλασε σαν ηλίθιος, αλλά τα δόντια του δε φάνηκαν. Η Όλγκεν όμως, τον συνάντησε και διχοτόμησε το κεφάλι του που άνοιξε σαν βιβλίο.

Με τα δυο του χέρια προσπάθησε να ενώσει τα δυο μισά μέρη, σα να 'ταν ένας απλός πονοκέφαλος, αλλ' αμέσως μετά γονάτισε κι απόθεσε στον πάγο το γυμνό και νεκρό του πτώμα.

Ο Μάιο την εντόπισε και πλησίασε ύπουλα αλλά τ' απλωμένο του χέρι έχασε τρία δάχτυλα και το στόμα του άρχισε να ουρλιάζει. Γλίστρησε και κυλίστηκε στο πάτωμα.

Ένοιωσε ένα ακίνητο σώμα. Άρπαξε το ρούχο του και τύλιξε το χέρι του μ' αυτό.

Ακούμπησε κάτι μεταλλικό. Ήτανε τ' όπλο του! Το 'σφιξε δυνατά και προσπάθησε να κρατήσει τις αισθήσεις του.

Μετά λιποθύμησε.

Οι δυο νοσοκόμες γύρισαν προς το μέρος του. Αυτή με τη φάτσα του Αϊ Βαγγέλη είπε: «Πρέπει ν' αντέξεις Μάιο. Πρέπει να γυρίσεις πίσω. Μην αφήσεις το γιατρό να σε πλησιάσει».

Η άλλη νοσοκόμα είπε: «Αρφ! Γαβ!» και τα σάλια της έτρεξαν πάνω του.

«Επίσκεψη γιατρού», ακούστηκε. «Περάστε όλοι έξω».

Ο Μάιο τράβηξε τους ορούς με το καλό του χέρι και

βούτηξε μέσ' απ' το τζάμι και ξανά, μέσ' στο σκοτάδι.

Ένοιωσε ξοφλημένος σα μονόχειρας παπατζής, όμως κρατούσε ακόμα τ' όπλο του.

Η γυναίκα τον πλησίασε αθόρυβα.

Ο Φάλκο κατάφερε να σπρώξει την πόρτα του ψυγείου και στο θαμπό φως που απλώθηκε προς το μέρος του, ο άντρας είδε το μπαλτά να γυαλίζει από πάνω του. Πυροβόλησε δυο φορές και το μεταλλικό εργαλείο ακούστηκε ν' αναπηδά στον πάγο.

Έμειν' ακίνητος και ένοιωσε το σώμα του να τρέμει. Σηκώθηκε με δυσκολία και κοίταξε, στο ημίφως, τη γυναίκα. Μια σφαίρα την είχε βρει στο λαιμό κι άλλη μια στο μάτι.

Την τσάκωσε απ' τα ματωμένα της μαλλιά και κοίταξε την πίσω πλευρά του κεφαλιού της. Ήταν διαλυμένη.

«Γαμημένη σκύλα!» ψιθύρισε. Έκανε ένα βήμα πίσω και την πυροβόλησε άλλη μια φορά στο πρόσωπο.

Ύστερ' απομακρύνθηκε, με βήματα ασταθή.

Βρήκε το γουρούνι, το μόνο πράμα που δεν ήταν βουτηγμένο στο αίμα και ξάπλωσε πάνω του.

Κοίταξε τα πουλιά να περνούν κοντά στο παράθυρο και να μαρσάρουν ανοδικά προς τον ουρανό.

Κοίταξε γύρω του κι είδε νοσοκόμες μ' αληθινά, γυναικεία πρόσωπα.

Τ' αριστερό του χέρι ήταν τυλιγμένο σ' επιδέσμους. Ο Ανατόλι του κράτησε το δεξί. «Είσαι στο νοσοκομείο, Μάιο», του είπε. «Ήρεμα».

Κοίταξαν κι οι δυο το μπανταρισμένο χέρι. Δυο, μόνο, δάχτυλα εξείχαν ακέραια.

«Μπορεί να στ' αντικαταστήσει η υπηρεσία», είπε ο ένας.

«Ναι, με τ' αρχίδια του Ρόμποκαπ», είπε ο άλλος.

Ο καιρός πέρασε, έστριψε και ξαναπέρασε μακρόσυρτος κι απαράλλακτος.

Η μπουτίκ των κρεάτων πουλούσε πια μόνο κότα, μοσχάρι και χοιρινό, που στη συνείδηση των καθωσπρέπει ανθρώπων θεωρούνται σχεδόν σα φυτά.

Οι οριεντάλ πειραματισμοί με τα αναδημιουργημένα ζώα κόπηκαν και μετά ξεχάστηκαν, με την πάροδο του σκουπιδοφάγου χρόνου. Μαζί, ξεχάστηκαν κι οι άνθρωποι και τα ζώα που τεμαχίστηκαν στο βωμό

της κρεοτόμου έμπνευσης.

Είμαι λιγάκι λυπηρό!

Γιατί κι εμάς... ποιος μας φτιάχνει και πώς ο ίδιος μοιάζει;... Και τι βλέπετε στο πρόσωπό σας, όταν κοιτιέστε στον καθρέφτη;... Έναν όμορφο φιλόσοφο;...

Εγώ όταν γελάω, βλέπω ένα λυσσασμένο κροκόδειλο κι ακούω ένα καλλίφωνο γαϊδούρι.

Σε κάθε νεύμα και κάθε κίνηση, κινούνται υπάρξεις που προσπαθούν να αποσπασθούν και να φύγουν.

Αποτελούμε όλοι καταδικασμένες αυτοσχεδιαστικές προσπάθειες.

Διότι είμαστε όλοι κατασκευασμένοι στην ίδια, μονοχρωματική μπουτίκ.

Η φωτογραφία του Τσάκνυ ήτανε κάδρο στα Κεντρικά της Αστυνομίας.

Ο Ανατόλι περνούσε μπροστά της με το κεφάλι σκυμμένο. Το βράδυ, μπουκάλι και τσιγάρο κι ο μόνος άνθρωπος γίνεται δύο, στην καρδιά και τη μνήμη.

Ο Μάιο κοίταζε τη θάλασσα κι η καρδιά του ανάσαινε τον αρμυρό, αναζωογονητικό αέρα.

Οι γλάροι ανεβοκατέβαιναν σα φιγούρες χαρτοκο-

πτικής, φευγαλέοι όπως όλα τα πουλιά –σήμερα εδώ, αύριο σ' άλλη γειτονιά και σ' άλλη πόλη.

Έβγαλε το περιστροφό του και τους σημάδεψε και μετά σημάδεψ' ένα σκύλο. «Όλοι είμαστε θύματα κάποιου κυνηγού», είπε. «Έτσι δεν είναι Φάλκο;»

«Ναι», είπε ο σκυλάνθρωπος που στεκόταν στα τέσσερα, δίπλα στο παγκάκι. «Εσύ γλίτωσες απ' τον δικό σου, αλλά και κάποιος άλλος θα γλιτώσει από σένα».

Οι γλάροι βράχηκαν κι όπως ήτανε χάρτινοι, βουλιάξανε.

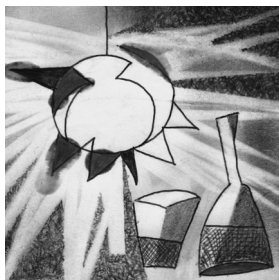
Ο αέρας αποτραβήχτηκε μέσα στα φύλλα του πάρκου και στο χορτάρι, για να μιλήσει με τους ζητιάνους και να τους κάνει να κοιμηθούν, άμα μπορέσουν για πάντα, σβήνοντας μέσα σ' ένα όνειρο ευημερίας και καλοπέρασης.

Παρά την άπνοια, τα κύματα πάφλαξαν. Άλλοτε γεωμετρικά σαν κυλιόμενοι μαϊάνδροι κι άλλοτε ασύμμετρα σαν παιδικές ζωγραφιές, συνέχιζαν τον ανεξήγητο στροβιλισμό τους.

Ήταν οι άνθρωποι που έμεναν στο νερό! Χόρευαν!

Κι αν έσκυβες θα τους έβλεπες να γελούν κι η ομορφιά του χορού τους ζωγραφιζόταν στην επιφάνεια, που σκεπτικοί και μαγεμένοι, ο Μάιο κι ο Φάλκο, την παρακολουθούσανε μόνοι οι δυο τους, σ' ολόκληρη την απέραντη παραλία.

Γιατί είναι μια πρόσκληση αυτός ο σαγηνευτικός χορός κι οι ζωντανοί άνθρωποι φεύγουν τρέχοντας και την απορρίπτουν με δειλία.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΦΑΡΦΟΥΛΑΣ

«Η πιο τρελή ιστορία στην πόλη. Ετοιμο έργο για το σινεμά. Οι ήρωες μιλούν πέρα από τα όρια. Πράττουν ανάλογα».
Εφ. *Ελευθεροτυπία*, 24 Ιουλίου 2009.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ ΒΑ
ΣΙΛΕΙΑΔΗ *ΤΟ ΠΑΣΤΟ ΧΕΡΙ*
ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΕΚΤΥΠΩΘΗΚΕ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΘΗΚΕ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΔΕΚΑΛΟΓΟ ΕΠΕ ΤΟΝ
ΙΟΥΝΙΟ ΤΟΥ 2010 ΓΙΑ
ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΦΑΡΦΟΥ
ΛΑΣ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΣΧΕΔΙΑ
ΣΕ Ο ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ
ΚΑΡΑΒΟΛΑΣ

